LISA RANDAL
Senină este ziua
ALCRIS
Romance
Capitolul 1

Aviva Thompson se întorcea dintr-o lungă plimbare prin landă. Soarele strălucea şi, în ciuda frigului pătrunzător din acea dimineaţă de primăvară, ziua se anunţa frumoasă.

Brusc, observă semnele prieteneşti pe care i le adresa Tim prin fereastra de la etajul al treilea şi nu se putu stăpâni să-i strige să fie prudent. Într-adevăr, Tim lucra la aşezarea unui vitraliu pe care tocmai îl pictase şi, de departe, părea ca suspendat în gol. Tânărul bărbat îi înlătură temerile cu un gest.

Ajunsă în faţa intrării casei, Aviva mai întârzie câteva clipe pentru a admira peisajul splendid care se întindea în faţa ochilor. O ceaţă uşoară plutea peste ocean, valurile erau înalte, ideale pentru a face surf, dar tânăra femeie notă cu un zâmbet că niciun înotător nu se hazardase în acea dimineaţă, să înfrunte apele cu siguranţă reci ca gheaţa. Mai aproape, chiparoşi semeţi se înălţau impunători, foarte hotărâţi să lupte, în acel climat aspru, împotriva vânturilor din larg. Din nefericire, iernile grele din California de Nord le învingeau deseori încăpăţânarea.

Aviva scutură din cap. Hotărât lucru, îi plăcea foarte mult această regiune şi în mod special oraşul Carmel, ca nicio altă parte din restul ţării. Exista ceva nobil şi temerar în acest mic oraş, retras în el însuşi cu mare grijă şi în care ajungeau, parcă atenuate, ecourile lumii moderne, totuşi atât de apropiată.

Vilele nu aveau numere şi niciun trotuar sau vreun lampadar nu urâţeau străzile rezervate locuinţelor luxoase. Doar copaci şi flori sălbatice decorau căile largi de acces,

unde locuitorii trăiau liniştiţi.

Dar oare, pentru cât timp încă? Din păcate, va veni o zi în care frumuseţea naturală a acestui loc nu va mai putea rămâne ascunsă. Deja, câţiva artizani stabiliţi la Carmel nu ştiuseră să reziste afluxului tot mai mare de turişti din fiecare vară şi îşi lăsaseră munca nobilă pentru activităţi mai bănoase. În câteva săptămâni, centrul oraşului va deveni la fel de zgomotos ca cel al oricărei staţiuni balneare din California, invadat de lume şi încărcat de articole de bazar. Dar deocamdată, liniştea din Carmel era totală şi întreţinută cu grijă de cei care locuiau acolo tot anul.

— Mamă! Vino repede!

Vocea subţire a fiicei sale o scoase brusc pe Aviva din visare.

— Mamă! S-ar spune că este un curcubeu!

O clipă, Aviva crezuse că se întâmplase ceva grav şi trecu de uşa grea de stejar cu uşurare, alăturându-se fiicei. Aceasta, în picioare în mijlocul holului, tropăia de bucurie la vederea vitraliului pe care Tim îl termina de fixat.

— Oh mamă, este atât de frumos!

Vocea lui Jenny tremura de entuziasm.

Aviva se apropie de fiica sa, o luă în braţe şi îi mângâie frumosul păr mătăsos.

— Da draga mea, este într-adevăr foarte frumos şi ai dreptate, seamănă cu un curcubeu pe care vom avea plăcerea să-l admirăm în fiecare zi.

— Şi ce-i cu asta? Artistul este uitat? interveni Tim râzând. Ei bine, acum că munca mea este terminată, nimeni nu se mai ocupă de mine! Ah, ingratitudinea femeilor!

Tânăra femeie o lăsă pe Jenny pe parchet, se întoarse spre Tim şi răspunse pe acelaşi ton vesel:

— Nici tu nu crezi ce spui, Tim! Ai realizat acolo o

adevărată capodoperă şi chiar nu ştiu cum voi putea să-ţi mulţumesc!

Aviva era sinceră. Îi lipseau cuvintele pentru a-şi exprima admiraţia. Jocul razelor de soare prin vitraliile colorate era de cel mai frumos efect şi adăuga o notă poetică şi veselă ansamblului casei.

— Ce muncă remarcabilă! nu ştiu decât să repete.

— Da, mărturisesc că sunt mai curând mulţumit de mine. Mi-a luat şase luni să duc treaba asta la bun sfârşit, dar cred că rezultatul a meritat osteneala. Ai oare o idee cât de mică de toată dragostea pe care am investit-o în această muncă? adăugă pe un ton devenit brusc mai serios.

La aceste cuvinte, o uşoară umbră de iritare întunecă ochii tinerei femei. Aviva detesta întorsătura pe care o luase brusc conversaţia. Nu putea să ignore sentimentele tânărului bărbat faţă de ea, dar se simţea incapabilă să răspundă şi mai puţin să-i dea false speranţe. De fapt, dragostea aceluia pe care îl considera doar un prieten drag, o punea în încurcătură. Temperamentele lor erau foarte diferite şi Tim, în ciuda afecţiunii pe care i-o demonstra, nu reprezenta deloc genul de bărbat căruia i-ar fi încredinţat viaţa sa. Deşi tânărul bărbat se prefăcea tot mai des că nu-i ia în seamă rezervele.

— Eşti un prieten adevărat, Tim, răspunse Aviva, insistând asupra cuvântului „prieten”.

Deşi cu trei ani mai mare, sub multe aspecte Tim i se părea ca un copil. La douăzeci şi nouă de ani, Aviva era mult mai matură decât femeile de vârsta sa. Ultimii şase ani fuseseră duri şi responsabilităţile grele cărora trebuise să le facă faţă îi înăspriseră caracterul. Fără să mai vorbească de moartea soţului său. Sam fusese un bărbat viguros şi solid, dar asta nu-l împiedicase să dispară la patruzeci şi cinci de ani.

Sam, aventurierul care colindase mereu lumea în lung şi-n lat, lângă care fusese totuşi fericită, la începutul căsniciei. Primul an de căsătorie rămăsese în memoria tinerei femei. Fericirea le fusese deplină şi Aviva îl iubise profund pe acest bărbat, cel puţin pe atunci era convinsă de asta. Lucrurile se stricaseră de la naşterea lui Jenny. Din clipa aceea, Aviva îşi dorise să ducă o viaţă mai puţin agitată şi îi ceruse asta soţului său, care promisese să facă nişte eforturi. Dar lui Sam îi plăcea foarte mult să iasă, să întâlnească lume, să vadă chipuri noi şi să frecventeze ultimele locuri la modă. În ciuda ataşamentului profund faţă de soţia şi fiica sa, vechii demoni ieşiră din nou la suprafaţă, foarte repede. Avea nevoie imperioasă să strălucească în societate, să fie centrul tuturor conversaţiilor şi reuşea asta cu succes datorită farmecului său uimitor.

Când soţul său începuse să se intereseze de alte femei, Aviva se simţise profund rănită, incapabilă să înţeleagă ce se întâmplase cu cuplul lor. Totuşi, nu se hotărâse să-l părăsească. Îşi iubea încă soţul cu pasiune, în ciuda tuturor defectelor şi poate din cauza lor. Sam reprezentase pentru ea acel tată pe care nu-l cunoscuse niciodată şi, într-un fel, îi semăna aceluia, după cum spunea mama sa. Pentru prima dată în viaţă, Aviva găsise în sfârşit un bărbat care s-o iubească şi să o protejeze. Căci, împotriva aparenţelor, Sam o iubise, de asta nu se îndoia. Îi oferise tot ceea ce-şi putea dori o femeie: o copilă încântătoare, o casă splendidă pe colinele de la Hollywood şi până la urmă, multă dragoste. Aşa că Aviva nu avusese niciodată curajul să plece.

Îşi înţelesese greşeala în timpul funeraliilor. Ar fi trebuit să fi fugit deja de mult timp de Sam şi de California de Sud. Lumea din Los Angeles nu fusese niciodată a ei, ci a soţului său. Acum, când acesta plecase pentru totdeauna,

această evidenţă îi sărea în ochi. Aviva nu simţise nicio atracţie pentru toate mondenităţile atât de prezente în acel oraş. Cocteilurile şi numeroasele recepţii la care fusese deseori invitată o plictisiseră teribil şi naşterea lui Jenny nu fusese decât un pretext pentru a se sustrage mai uşor.

Deodată, se treziră amândouă singure. Durerea le era imensă, dar nimic n-o va putea împiedica pe Aviva să-şi urmeze noua soartă.

Trei săptămâni îi fuseseră necesare pentru a-şi lichida trecutul. Vânzarea casei de pe coline şi a părţilor de la societatea de producţie din care făcuse parte soţul său, îi aduseseră mai mult de trei sute de mii de dolari. Aviva îşi vânduse de asemenea toate bijuteriile, mobilele şi nu păstrase din căsnicia sa decât vechiul Volkswagen, mai practic decât Mercedesul de care se despărţise de asemenea. În ziua plecării, bagajele amândurora încăpuseră cu uşurinţă în mica maşină.

Puţini oameni veniseră să-şi ia rămas-bun. Ceilalţi fuseseră mai mult prietenii lui Sam, sau fuseseră prea ocupaţi să joace tenis sau să-şi organizeze seara, pentru a se întreba unde se duce Aviva şi fetiţa sa.

Dar Aviva nu avea decât un gând: să plece cât mai repede şi cât mai departe posibil spre nord, rugându-se ca norocul să fie în sfârşit de partea sa. Minunea a avut loc şase ore mai târziu.

Chiparoşi înalţi încadrau casa imensă, o verandă lungă înfrumuseţa faţada principală şi totul se afla pe un platou, care domina oceanul.

Geamuri mari se deschideau spre mare, iar casa se afla acolo, complet izolată în mijlocul ierburilor sălbatice şi a tufişurilor înflorite. Un farmec ciudat se degaja din acel loc aparent abandonat. Inima tinerei femei începu să bată de fericire. Opri motorul maşinii în capătul aleii şi nu putu rezista dorinţei de a o trezi pe Jenny care dormea liniştită

în spate.

— Draga mea, priveşte, îţi prezint noua noastră casă, murmură tânăra femeie.

Jenny bătuse din palme, încântată, fără să ştie care era cauza.

O clipă mai târziu, mână în mână, puţin intimidată de înfăţişarea impozantă a locuinţei, se apropiaseră foarte încet.

Un strat gros de praf acoperea geamurile şi împiedica să se vadă cu uşurinţă în interior. Locul părea să nu fi fost ocupat de mai mulţi ani. Aviva încercase în zadar să deschidă una dintre numeroasele uşi. Apoi, luând-o pe Jenny în braţe, alergă până la marginea falezei, pentru a cuprinde peisajul în totalitate.

De la sosirea lor acolo, inima nu încetase să bată foarte puternic şi, în faţa apelor oceanului care vuiau, Aviva îşi promise să se facă luntre şi punte pentru a obţine acea casă. Şi, cu toate că fiica sa nu se gândea decât să adoarmă din nou, Aviva porni în căutare imediat, în micul oraş vecin, să descopere cine era proprietarul acelei case.

Foarte repede, tânăra femeie află că ultimii ocupanţi de la „Adăpostul balenei” – astfel numea toată lumea vechea casă – muriseră de mult timp; un notar, domnul Corbet, fusese însărcinat cu executarea testamentară a locului.

Imediat în ziua următoare, Aviva se duse la domnul Corbet şi, în câteva cuvinte, îi explică scopul vizitei sale.

Bătrânul domn se arătă politicos, dar vizibil plin de rezerve cu privire la planurile clientei sale.

— Sunteţi singură, doamnă Thompson, vreau să spun: sunteţi oare divorţată? o întrebă cu un aer suspicios în spatele ochelarilor groşi.

— Nu, sunt văduvă.

— Trebuie să înţeleg că aveţi intenţia să locuiţi în

casa aceea mare, atât de îndepărtată de centrul oraşului, singură cu fetiţa dumneavoastră?

Aviva se folosi de cel mai fermecător zâmbet al său pentru a răspunde:

— Chiar aşa, domnule Corbet şi dacă se putea, m-aş fi îndepărtat şi mai mult de oraş; într-o regiune ca aceasta, mă îndoiesc că fiica mea şi cu mine avem să ne temem de ceva.

Brusc încântat, bătrânul domn începu în acea clipă să laude virtuţile oraşului său şi încercă foarte amabil să-şi scuze atitudinea neîncrezătoare de la început. Prea multe persoane se instalaseră la Carmel în ultimii ani şi, ca toţi locuitorii acestui oraş, încerca o oarecare reticenţă faţă de orice străin.

— Vă asigur, domnule Corbet, că nu aveţi să vă temeţi de nimic din partea fiicei mele şi a mea. Doresc doar să trăiesc în această casă.

— Dar cum veţi face din punct de vedere financiar?

— La moartea soţului meu, am moştenit o sumă destul de importantă, datorită vânzării tuturor bunurilor noastre din Los Angeles.

Domnul Cobert dăduse din cap la numele de Los Angeles, dar tânăra femeie continuă:

— Cred că ar trebui să fie suficient, dar desigur, totul depinde de preţul pe care îl veţi anunţa.

Omul legii trase în acea clipă un dosar gros dintr-un sertar al biroului şi, după ce-l consultase răspunse;

— Nu este un târg bun, doamnă Thompson, mai ales dacă se ţine seama de cheltuielile permanente care nu sunt de neglijat. În plus, vă atrag atenţia că este vorba despre o casă veche în care ţevile instalaţiilor trebuie refăcute complet. Acoperişul necesită de asemenea reparaţii.

Aviva începu să se întrebe dacă bătrânul domn nu

voia s-o descurajeze.

— Preţul este stabilit la trei sute cincizeci de mii de dolari şi include suprafaţa totală a terenului. La asta se adaugă, după părerea mea, o sută sau două sute de mii de dolari lucrările, fără a socoti costul încălzirii…

Aviva îl întrerupse cu voce fermă;

— Ascultaţi, după ce va fi complet renovată, intenţionez să-mi exploatez achiziţia într-un mod rentabil.

Tânăra femeie nu se gândise niciun minut la viitor. Un singur lucru conta: să devină proprietara acelei case. Dar dat fiind preţul pe care acest bărbat tocmai i-l anunţase, era evident că Jenny şi cu ea se vor afla repede fără bani.

— Ce cotă de credit pot spera să obţin, domnule Corbet?

— Niciuna. Proprietarul mi-a interzis să accept cel mai mic credit pentru această afacere. Asta cu scopul de a se asigura, după ideea sa, că doar o familie mare, bogată şi în consecinţă care să-i respecte vechea locuinţă, va putea cumpăra „Adăpostul balenei”.

— Înţeleg. Oricum, nu am nevoie de credit.

Tinerei femei îi fusese greu să-şi ascundă dezamăgirea.

— Oare îmi pot permite să vă întreb care vor fi planurile după încheierea lucrărilor?

O clipă, Aviva nu ştiu ce să răspundă.

— Am intenţia să…

Ezită şi brusc, o idee îi încolţi în minte.

— Am intenţia să deschid o pensiune de familie; un fel de hotel cu masă şi cazare, în care clienţii mei vor fi fericiţi să rămână un timp.

Pentru prima dată de la începutul întrevederii lor, un larg zâmbet lumină faţa domnului Corbet şi cu un aer foarte interesat subit, o lăsă pe tânăra femeie să continue.

— Nu va fi nici televizor, nici telefon, ci fotolii confortabile din piele în faţa unui imens şemineu şi cărţi de calitate în bibliotecă. Mi-am dorit întotdeauna să-mi realizez acest vis, improviză Aviva.

— Este o idee excelentă! Ascultaţi, doamnă Thompson, voi face tot posibilul ca să putem încheia această afacere cât mai curând. Puteţi trece oare pe la biroul meu la sfârşitul săptămânii?

Astfel începu totul.

Domnul Corbet, primul său prieten, o prezentase pe Aviva cu mândrie „adevăraţilor" locuitori din Carmel: Joe, instalatorul, care îi va acorda cele mai bune preţuri şi Bob, cel mai cunoscut dintre artizanii din oraş. Doamna Jensen se va ocupa de aşternuturile de pat şi de draperii şi desigur, Tim, care îşi va adăuga geniul creator la ansamblul decorării.

În prima zi când intrară în noua lor locuinţă, Aviva şi Jenny curăţiră în întregime bucătăria şi una dintre camere; trăiseră un an întreg în mijlocul lucrărilor.

Anotimpurile se succedară şi Aviva făcu cunoştinţă cu locuitorii din Carmel, reuşi să le câştige încrederea şi încetă să fie o străină.

De la plecarea din Los Angeles, se simţea renăscând. I se părea chiar că nu trăise niciodată mai înainte. În ciuda muncii grele pe care o începuse, în ciuda responsabilităţilor de mamă faţă de Jenny, în ciuda inimii singuratice, tânăra femeie simţea în sfârşit fericirea.

Şi astăzi, în ajunul deschiderii pensiunii, se aşa acolo, în casa sa, împreună cu două dintre cele mai dragi persoane din lume, fiica sa Jenny şi Tim, prietenul atât de preţios.

Pereţii, balustradele din aramă, străluceau la perfecţiune, covoarele luxoase din Orient, cumpărate recent, acopereau parchetul ceruit, un foc din lemne ardea

uşor în vastul şemineu şi un enorm buchet din flori de câmp împodobea masa din sufragerie.

Aşadar, totul era perfect. Totuşi, tânăra femeie nu putea scăpa de o teamă surdă care, de când se trezise, nu înceta să-i sporească în suflet: toate aceste eforturi nu vor ajunge oare la un eşec? Ce va face dacă cele douăsprezece camere vor rămâne dezolant de goale? Oare nu se lansase puţin prea repede într-o acţiune care, în cele din urmă, se va dovedi peste puterile ei?

Toate aceste întrebări şi multe altele nu încetau să o frământe. Totuşi, de la început, norocul fusese de partea ei şi Aviva se hotărî să-şi alunge gândurile negre din minte şi se întoarse spre Tim.

— Gata, am terminat în sfârşit şi propun să facem în seara aceasta o mică petrecere între noi, pentru a sărbători evenimentul. Tim, vreau să te văd aici, la ora şapte fix, îmbrăcat în cel mai frumos costum şi nici vorbă să te atingi de o unealtă cât de mică.

— Da, doamnă, la ordinele dumneavoastră.

Tim salută scurt milităreşte şi izbucni în râs văzând-o pe Jenny imitându-l.

— Da, doamnă! spuse aceasta cu vocea de copil.

Aviva se aplecă şi îşi sărută tandru fiica pe obraz.

— Ei! exclamă Tim, atingând cu timiditate umărul tinerei femei, n-aş putea avea şi eu un sărut?

Aviva nu ezită decât o clipă şi, apropiindu-se de tânărul bărbat, îl sărută nevinovat pe fiecare obraz.

— Acum, dragă domnule, te-aş ruga să pleci şi să mă laşi să pregătesc masa somptuoasă pe care ne-o vom oferi diseară.

Era ora patru după-amiază când Aviva termină de aranjat masa. Diferitele pahare de cristal rivalizau în eleganţă cu serviciul fin din porţelan de China şi tacâmurile de argint cu emblema „Adăpostul balenei”.

Mirosuri delicioase veneau din bucătărie şi Aviva nu putu rezista să arunce o ultimă privire preparatelor pentru cină. Friptura Wellington se rumenea încet în cuptor, sufleul Grand Marnier promitea să fie delicios şi încă multe alte lucruri îi aşteptau pe cei doi prieteni.

Tânăra femeie se gândi atunci că cel puţin un lucru bun îi rămăsese din sejurul la Los Angeles: acele cursuri de bucătărie la care o înscrisese Sam în timpul sarcinii şi care în acea perioadă o distraseră foarte mult, acum se dovedeau foarte utile. Talentele culinare ale unei proprietare de la „Adăpostul balenei” îi vor seduce pe viitorii săi musafiri, ca şi calda ospitalitate a locurilor.

Aviva verifică pentru ultima dată, ca să nu lipsească nimic: lumânări, flori, coniac, cafea… O clipă Avivei îi veni ideea că Tim se putea înşela asupra sensului invitaţiei sale. Tânăra femeie dorea doar să petreacă o seară plăcută în compania unui prieten drag, nimic mai mult.

Dar era timpul să se pregătească şi ea. Aşa că urcă în fugă cele trei etaje mochetate şi se duse în camera sa.

— A fost o cină absolut extraordinară!

Tim rupse tăcerea plăcută în care se complăcuseră amândoi, aşezaţi confortabil în faţa unui foc bun. Tânărul bărbat îşi ascundea cu greu admiraţia pasionată pe care o avea pentru Aviva. N-o văzuse niciodată atât de frumoasă, îmbrăcată într-o rochie lungă de mătase, foarte simplă, înfrumuseţată de un colier de perle fine şi delicate. Îşi ridicase cu graţie părul frumos şi această coafură nouă îi venea de minune, îi oferea un aer în acelaşi timp grav şi vulnerabil.

Vocea limpede a tinerei femei întrerupse visarea lui Tim.

— Pari foarte surprins, nu-i aşa, să mă vezi altfel îmbrăcată decât cu blugi pătaţi de vopsea!

Dintr-o mişcare suplă, tânăra femeie se îndreptă.

— Mai vrei un pahar de coniac?

Şi fără să aştepte răspuns, vrând cu orice preţ să-l distragă pe tânărul bărbat de la gândurile pe care le bănuia, Aviva turnă repede lichidul ca ambra în paharul lui Tim.

— Doamna Baker va fi aici chiar mâine. Sper că nu voi regreta prezenţa sa permanentă. Este atât de… „excentrică!”

— Într-adevăr, pare puţin ciudată, dar după părerea mea, este de preferat să nu fii complet singură în casa asta mare.

Tim tăcu. Fără îndoială, doamna Baker ocupa puţin loc în mintea sa, dar tânăra femeie preferă să nu vadă conversaţia deviind spre un subiect mai personal.

— Ceea ce mă nelinişteşte, mai ales, este că n-am auzit-o niciodată exprimându-se altfel decât prin ordine şi lamentări, iar la vârsta ei, un asemenea defect nu se corectează uşor.

Aviva îşi ridică paharul de cristal în lumina focului şi-l contemplă gânditoare.

— Sper că-i va plăcea aici, deoarece n-aş suporta s-o aud plângându-se în fiecare zi! Imaginează-ţi, Tim, m-a sfătuit să angajez o persoană de două ori pe săptămână, pentru a avea grijă de pensiune şi a se ocupa de Jenny, în timp ce eu, mă voi duce să mă distrez în oraş! Cum oare aş putea dori să mă îndepărtez de aici, fie şi pentru o zi?

— Ei bine, consider că doamna Baker a avut o idee excelentă. În definitiv, poate îşi aminteşte că a fost şi ea tânără.

Aviva izbucni în râs la imaginea lui Gladys Baker tânără fată.

Tim o întrerupse cu voce gravă.

— Totuşi, nu-ţi vei consacra toată viaţa „Adăpostului balenei!” Ştii câtă osteneală ţi-ai dat pentru a dobândi şi a

restaura această locuinţă veche, dar acum ar fi timpul să te îndrepţi puţin spre lumea exterioară. Oare ce fel de viaţă doreşti să-i oferi lui Jenny? O mamă retrasă aici, douăzeci şi patru de ore din zi, în fiecare zi a anului? Nu este normal!

— Am ales să-mi cresc fiica astfel şi nu-mi regret decizia. Sunt mândră de drumul parcurs de la plecarea din Loc Angeles şi niciun bărbat, mai ales un bărbat ca tine, Tim, de care mă simt atât de diferită, nu mă va face să-mi schimb ideile.

Tânăra femeie răspunsese puţin tăios. La aceste cuvinte, o uşoară tresărire agită umerii lui Tim şi Aviva îşi reproşă că fusese atât de crudă.

— Tim, nu mă cunoşti atât de bine! Dacă te mulţumeşti să rămâi prietenul meu, voi fi profund fericită. Jenny şi cu mine te considerăm de mult timp ca făcând parte din familie, dar nu spera nimic mai mult.

Tânăra femeie se ridică.

— Mă duc să verific dacă Jenny nu s-a dezvelit dormind.

La întoarcerea în salon, Aviva auzi ultima bătaie a orei unsprezece la vechiul orologiu de la intrare. Focul ardea încet şi pe pereţi se desenau umbre mari. Tim părea îngrămădit în fotoliu şi Aviva nu-şi putu stăpâni o strângere de inimă.

— Aviva, ştiu că momentul este prost ales pentru a-ţi spune asta, dar mă tem că într-o zi, frumoasele principii pe care te bazezi să nu se prăbuşească de la sine. În acea zi, orice s-ar întâmpla, voi fi aici să te protejez. Să nu uiţi.

Rămaseră câteva minute nemişcaţi să se privească. Cuvintele erau parcă suspendate în aer. O profundă duioşie o cuprinse pe tânăra femeie. Tim făcuse dovada unui mare curaj pentru a formula această declaraţie de dragoste. În acelaşi timp, ea considera încăpăţânarea sa

puţin nebunească.

Brusc, fu cuprinsă de o mare oboseală. Responsabilităţile faţă de Jenny şi de grijile cu pensiunea îi ajunseseră din plin, fără ca Tim să vină s-o copleşească în plus cu dragostea sa. În faţa tânărului bărbat, Aviva simţi cu durere absenţa lui Sam lângă ea, absenţa unui bărbat puternic şi înţelegător pe care să se bizuie puţin.

Dar cum nu avea niciun sens să se lase astfel pradă unei visări inutile, îşi alungă repede din minte aceste idei. Nu era momentul să cedeze.

Fiecare pierdut în propriile gânduri, nu auziră zgomotul clopoţelului de la intrare. Soneria răsună din nou, şi adunându-şi energia, Aviva aprinse lampa din hol şi se îndreptă spre uşa de la intrare.

Un bărbat înalt se afla acolo.

Lumina îi juca pe tâmplele argintii şi forma un nimb comic în jurul părului său. Bărbatul, îmbrăcat cu o rară eleganţă, arbora o pălărie mică ecosez verde cu alb pe vârful capului şi acea pălărie o amuzase pe Aviva.

— Îmi pare teribil de rău. Rareori mi se întâmplă să produc un asemenea efect asupra unei femei aşa de frumoase!

Intră râzând.

— Mi-a fost foarte greu să reţin numele acestui loc. Diane mi-a spus că tocmai aţi deschis şi mi-am amintit de asta sosind la Carmel.

Aviva îşi reveni rapid în fire: ora era târzie şi bărbatul acesta îi era complet necunoscut. Fu recunoscătoare pentru prezenţa lui Tim, aşezat în salon.

— Vă cer iertare. Am fost surprinsă. Dar cine sunteţi şi oare ce faceţi aici, la ora aceasta? îl întrebă cu un aer serios.

— Să nu-mi spuneţi că sunt primul!

Se dădu înapoi şi o examină liniştit pe Aviva, fără să-

şi ascundă admiraţia pentru frumoasele trăsături ale feţei şi pentru ţinuta sa încântătoare.

— Nu se va spune că Jeremy Crowley va rata şansa de a fi primul! exclamă întinzându-i o mână bronzată tinerei femei, pe care aceasta o ignoră.

Jeremy Crowley înălţă din umeri.

— Diane m-a prevenit că sunteţi puţin diferită de alte femei.

— Diane?

Era un dialog al surzilor şi enervarea tinerei femei sporea.

— Diane Chesterfield, desigur.

Aviva păli la numele acelei femei care îi influenţase viaţa în toţi anii petrecuţi la Los Angeles. Diane şi recepţiile sale, Diane care se aruncase de gâtul lui Sam... Simbolul perfect al Californiei de Sud!

— În realitate, n-am cunoscut foarte bine această persoană. Aşa că, sunt foarte surprinsă că v-a putut vorbi despre mine. Ce v-a povestit oare?

Bărbatul întinse braţele ca şi când Aviva s-ar fi dus să i se cuibărească la piept, dar tânăra femeie nu făcu niciun gest şi rămase ca de marmură.

— Domnule Crowley, voi fi obligată să vă dezamăgesc. În primul rând, sunt foarte mirată că Diane a ştiut că voi deschide o pensiune aici, la Carmel. În al doilea rând, nu vom deschide oficial înainte de mâine dimineaţă. Lucrările de-abia s-au terminat. Regret, dar nu suntem încă gata să primim clienţi.

Tonul vocii era tăios. Apariţia acestui bărbat o derutase atât de mult, încât îşi uitase datoriile de viitoare gazdă.

— Vreţi să spuneţi că nu sunteţi decât dumneavoastră şi cu mine în această casă mare?

Aviva nu ştiu ce să răspundă. Bărbatul acesta avea

nişte maniere surprinzătoare. Înainte de a putea reacţiona, Tim ieşi din umbră şi se apropie de impertinentul personaj.

— Domnule Crowley, poate explicaţiile doamnei Thompson n-au fost destul de clare pentru dumneavoastră? Acest hotel nu vă poate primi şi vă sfătuiesc să plecaţi.

Jeremy Crowley îl privi cu atenţie pe Tim, apoi, fără să se mai preocupe de tânărul bărbat, se întoarse spre Aviva.

— Ascultaţi, sunt încurcat. Tocmai am făcut un drum lung şi după ce mi-am petrecut o zi întreagă încercând să-mi conving clienţii, sunt la capătul răbdării.

Vocea i se înăsprise, dar o licărire insolentă îi strălucea încă în ochi.

Aviva se înfloră. Această pătrundere abuzivă târzie îi trezise atâtea amintiri! În plus, acest bărbat ciudat degaja un straniu magnetism. Ameţise puţin. Efectul coniacului, se gândi tânăra femeie.

— Trebuie neapărat să găsesc un loc pentru a-mi petrece noaptea şi, în cazul în care asta nu vă produce un deranj prea mare, aş dori să rămân aici. Casa este foarte confortabilă şi unde m-aş putea duce la această oră din noapte?

În ciuda ochilor negri strălucitori, Aviva găsi că părea realmente obosit. Şi apoi, în starea actuală a contului său din bancă, oare cum şi-ar putea permite să-l poftească afară pe primul său client?

— Bine, sunt de acord, Tim.

Aviva oftă în faţa nervozităţii crescânde a tânărului bărbat.

— De fapt, domnul Crowley poate foarte bine să rămână. Este vorba doar de o noapte şi a început deja.

Aviva simţi brusc o uşoară tresărire a trupului, în faţa acelor doi bărbaţi care nu încetau să se privească. Ora târzie îi oferea o scuză bună pentru a scurta seara cu Tim,

dar mai multe motive o împiedicau să dorească să rămână singură în faţa domnului Crowley. Îi amintea prea mult de un trecut de care crezuse că fugise pentru totdeauna.

— Cum vrei, Aviva, dar…

Tim nu-şi termină fraza. La urma urmei, nu el hotăra.

— Mulţumesc, Tim, totul va fi bine.

Pe jumătate convinsă de propriile cuvinte, Aviva îl conduse pe tânărul bărbat şi îi ură noapte bună. Apoi, încuind de două ori uşa grea, se apropie de Jeremy Crowley şi i se aşeză în faţă.

— Pe aici, vă rog, spuse, conducându-l în birou.

Aviva îl lăsă pe domnul Crowley să semneze în registrul hotelului şi stinse toate luminile de la intrare. O mică voce interioară îi comanda să fie atentă şi să aibă un comportament fără echivoc. Cu demnitate, urcă treptele scării şi bănui ochii lui Jeremy Crowley aţintiţi asupra spatelui său.

— Urmaţi-mă, domnule Crowley. Fiica mea doarme în aripa de est a casei, aşa că, dacă binevoiţi, vă voi conduce puţin mai departe. Decorarea camerei vă va părea poate puţin feminină, dar sunt sigură că vă veţi simţi foarte bine acolo.

Acum, Jeremy Crowley era foarte aproape. Un plăcut parfum aromat emana din toată persoana sa. Aviva deschise uşa camerei şi îl precedă.

— Este absolut fermecător, Viva.

Tânăra femeie tresări în faţa acestei familiarităţi deplasate, dar, paradoxal, nu se putu stăpâni să încerce o anumită plăcere auzindu-l. Oare era pe cale să înnebunească? Cu siguranţă, alcoolul explica această bruscă slăbiciune. Se jură să nu se mai atingă niciodată de o picătură de coniac.

Se prefăcu că n-a auzit.

— Îmi pare rău, dar nu este foc în şemineu.

— N-are importanţă. Sunt sigur că acest hotel este destul de călduros şi fără asta.

Tonul era ironic, dar Aviva nu-i descoperi subînţelesul. Ce tupeu avea acest bărbat! Întru totul în maniera prietenilor Dianei!

— Acum, bună seara. Micul dejun se va servi începând cu ora opt, spuse tăios, părăsind încăperea.

— Aşteptaţi o clipă, doamnă Thompson. Dacă Diane mi-a recomandat acest loc, este pentru că ştie probabil că voi găsi aici numeroase satisfacţii.

— Vă… vă rog să mă iertaţi?

Aviva stătea în picioare, incapabilă de cea mai mică mişcare. O răceală de gheaţă îi coborî în toate membrele şi se îndoia că înţelesese bine.

Bărbatul se apropie.

— Dumneavoastră şi Diane, aveaţi aceleaşi cunoştinţe la Los Angeles, nu-i aşa?

Aşadar, nu se înşelase. Bărbatul acesta credea că se comporta ca Diane Chesterfield. Oare cum putuse face o asemenea insinuare! Cum o putuse asocia acelei femei? Mânia o făcu să-şi vină în fire şi cu o privire întunecată, îl ascultă continuând;

— Aşa că, de ce n-am merge să luăm acea sticlă de coniac pe care am zărit-o adineaori şi nu ne-am cunoaşte mai bine?

Părea că se simte în largul său în rolul de seducător şi, în alte împrejurări, tânăra femeie ar fi recunoscut poate că era greu să-i rezişti. Acum, era foarte aproape şi parfumul său o tulbura. Se dădu înapoi, cu ochii strălucind de mânie.

— V-aţi înşelat grav asupra spuselor Dianei: n-am dus aceeaşi viaţă ca femeia aceea şi nu sunt hotărâtă s-o încep acum. Noapte bună, domnule Crowley.

Era gata să părăsească încăperea, când Jeremy

Crowley o luă de mână şi o strânse în ale sale. O ciudată plăcere o cuprinse pe tânăra femeie.

Nu-şi putea desprinde ochii de la acele mâini care o ţineau prizonieră, incapabilă să reacţioneze, ca hipnotizată de atingerea acelor degete ale bărbatului pe pielea sa. O clipă, nu se mai gândi la nimic. Apoi, ridicând capul, ochii săi frumoşi verzi, îi întâlniră pe cei întrebători ai lui Jeremy Crowley.

— Păreţi un bărbat inteligent, domnule Crowley. Pe viitor păstraţi puţin bun-simţ pentru a nu mai emite judecăţi asupra altora doar din spusele altei persoane; mai ales când este vorba despre o femeie ca Diane.

Îşi retrase în grabă mâna şi ieşi din încăpere.

După ce trase zăvorul de la camera sa, se rezemă de tocul uşii şi rămase fără să se mişte câteva minute, lăsându-şi ochii să se obişnuiască în întuneric.

Încăperea era frumoasă, luminată astfel de clarul de lună. Patul era îngrozitor de gol.

Capitolul 2

Primele raze de soare o treziră pe tânăra femeie dintr-un somn greu şi profund, iar Aviva se ridică din pat proaspătă şi bine dispusă. Timp de un minut, avu impresia că i se arată o lume nouă. Treptat, evenimentele din ajun îi reveniră în memorie şi forţa anumitor imagini o obligară să se îndrepte în pat.

Insolentul domn Crowley semăna, atât de mult încât putea fi confundat, cu Sam. Acum, fierbea de furie. Nu numai comportarea grosolană a acelui bărbat o irita în cel mai înalt grad, ci propriul comportament o înfuria şi mai mult. Oare de ce nu se arătase mai fermă? Cum putuse ceda sentimentului de fascinaţie, să simtă chiar atracţie pentru un asemenea personaj?

Nicio explicaţie nu o mulţumea. Fusese de-ajuns ca un bărbat mai îndrăzneţ să se apropie puţin mai mult,

pentru ca imediat să se comporte ca o naivă uşuratică. Totuşi, anii petrecuţi cu Sam, căsnicia lor dificilă, moartea lui, responsabilităţile faţă de Jenny ar trebui să-i fie suficiente pentru a o îndepărta pentru totdeauna de asemenea slăbiciuni. Oare acea carapace cu care îşi înconjurase inima era atât de fragilă?

Pur şi simplu, Aviva refuza să admită adevărul. În definitiv, nu era decât o fiinţă omenească, o femeie singură de multe luni şi acea apariţie din noaptea trecută îi trezise dorinţele.

Brusc, îi fu teamă că nu este destul de puternică pentru a lupta.

— Mamă? Ce se întâmplă? Eşti bolnavă?

Aviva întoarse capul şi inima îi fu mişcată în faţa chipului frumos, plin de îngrijorare al fiicei sale. Îi întinse mâna peste cearşafuri, o ajută să se suie în pat şi strânse trupul mic, fără să poată vorbi.

— Mamă! o întrebă Jenny din nou.

În faţa descumpănirii fiicei sale, Avivei îi fu ruşine de toate gândurile stupide şi îşi reveni.

— Totul va fi bine, murmură ca pentru sine.

În mai puţin de o oră, bărbatul acela va pleca pentru totdeauna şi, cu el, amintirea Dianei, a lui Sam şi a tuturor emoţiilor. Se va aşa din nou singură în casa sa frumoasă, înconjurată de fiica sa şi de prieteni.

— Nu, draga mea, mama nu este bolnavă. Mă gândeam doar la o mulţime de lucruri, dar acum, s-a terminat. Spune-mi, ce intenţionezi să faci astăzi?

— Oh, încă nu ştiu. Oare ai vreo idee?

Jenny îşi găsise bucuria de a trăi şi toată veselia obişnuită.

— Îţi propun să ne îmbrăcăm, apoi să pregătim micul dejun şi să terminăm de aranjat camera pentru doamna Baker. Vrei să mă ajuţi?

— Desigur, mamă.

Brusc, Jenny deveni serioasă.

— Cine este domnul care a sosit aseară?

Aviva tresări la această întrebare.

— De unde ştii că a venit cineva?

— M-am trezit şi l-am auzit. Nu era vocea lui Tim.

— Într-adevăr, este vorba de un anume domn Crowley, primul nostru client; dar acest domn va pleca în această dimineaţă.

— Ah…

Dezamăgirea lui Jenny o surprinse pe Aviva.

— Nu ai niciun motiv să fii decepţionată, Jenny; foarte mulţi oameni vor veni aici şi vor pleca după câteva zile. Asta se întâmplă mereu într-un hotel.

— Da, ştiu bine, dar Tim şi cu tine nu sunteţi niciodată liberi şi credeam că acest domn va rămâne aici să se distreze cu mine.

— Domnişoară dragă, fiind mâna dreaptă a directoarei acestei instituţii, îţi interzic să vrei să te joci cu clienţii. Oare m-am făcut bine înţeleasă?

Aviva luase un ton serios, dar Jenny pufni în râs.

— Acum, şterge-o în camera ta şi dacă ai nevoie de mine pentru a-ţi lega şireturile de la pantofi, sau a te pieptăna, cheamă-mă, de acord?

Tânăra femeie închise încet uşa şi începu să-şi facă toaleta, sperând că domnul Crowley va părăsi hotelul foarte devreme de dimineaţă, fără să aştepte micul dejun. Îmbrăcată în nişte pantaloni Yves Saint-Laurent şi cu o delicată bluză din mătase albă, cu părul lung despletit pe spate, se pregătea să iasă, când descoperi în faţa uşii sale un mic pătrat de hârtie cu antetul „Adăpostul balenei”. Intrigată, se aplecă, luă scrisoarea şi citi; „Aş dori un mic dejun pentru două persoane, la ora nouă, în camera mea. Jeremy Crowley”.

Mânia îi îmbujoră obrajii. Primul gând fu să se repeadă în camera domnului Crowley. Se despărţiseră la miezul nopţii. Oare cum putuse introduce o femeie în casă fără ca ea să-l audă? Şi cum îndrăznise să nu-i anunţe că aşteaptă o vizită? Şi pe deasupra, domnul voia să ia micul dejun în particular! Ce-ar fi făcut oare invitata sa dacă, din întâmplare, Aviva ar fi cedat avansurilor sale? Era de necrezut! Bărbatul acesta avea un tupeu nemaiîntâlnit!

Mototoli mesajul în mână şi coborî în grabă, cu zgomot, scările ce duceau la parter. Trebuia să se controleze cu orice preţ. La urma urmei, Diane şi cu siguranţă acest Jeremy Crowley cunoşteau probabil foarte multă lume şi ar fi o stângăcie să se arate dezagreabilă încă din prima zi. Începea să se îndoiască de capacităţile sale de a ţine o pensiune.

Din fericire, treptat, proasta dispoziţie i se transformă într-o indiferenţă rece. Un singur lucru trebuia să conteze: să câştige bani, pentru a-şi păstra casa.

Cu sufletul împăcat, se ocupă de pregătirea micului dejun: cafea caldă, cornuri, felii de pepene galben proaspăt într-o cupă de cristal, brânză topită, zahăr, suc de fructe şi câteva fire de levănţică într-o mică vază de argint.

Sui cu precauţie până la etaj şi inspiră profund înainte de a bate cu hotărâre la uşă.

— Intraţi, doamnă Thompson.

Vocea era prietenoasă şi veselă. Niciun alt zgomot nu se auzea din cameră. Aviva deschise uşa, sigură că va găsi o tânără naiadă întinsă alene în pat.

Fu cu totul altfel.

De surpriză, era gata să scape tava din mâini. Nicio clipă nu şi-ar fi putut imagina scena: aşezată într-un fotoliu, lângă pat, cu picioarele îndoite, stătea Jenny, încântată de farsă. Jeremy Crowley, rezemat cu spatele de perne, o privea râzând.

— Bună ziua, mamă! Ne-ai făcut să te aştteptăm mult, Jeremy a spus că ai întârziat.

Aviva era gata să replice cu asprime, dar îşi reveni la timp.

— Dacă aş fi ştiut că era vorba despre un mic dejun foarte special, m-aş fi grăbit mai mult.

Îi aruncă o privire ucigătoare, plină de reproşuri lui Jeremy, dar nu avu inima s-o certe pe Jenny şi să-i strice bucuria.

— Acum, vă las să mâncaţi liniştiţi şi apoi, dragă domnişoară, aş vrea să avem o discuţie referitoare la comportamentul faţă de oaspeţi.

Mante să se îndepărteze, Aviva avu timp să surprindă privirea complice pe care Jeremy Crowley i-o aruncă fiicei sale. Nu aprecia prea mult acele familiarităţi faţă de Jenny. Îl examină cu mai multă atenţie: părul negru ciufulit, fire subţiri argintii la tâmple, era greu de recunoscut bărbatul din ajun. Fu obligată să admită că avea un aer foarte plăcut. Zâmbetul său lumina încăperea. Nu se putu stăpâni să nu-i răspundă, dar imediat îşi reproşă asta.

— Sper că Jenny nu v-a deranjat, domnule Crowley? îl întrebă pe un ton sec.

— Dimpotrivă, doamnă Thompson, am fost încântat că a intrat în camera mea pentru a face cunoştinţă. Ei bine, sunt ani de zile de când nu m-am aflat într-o companie feminină atât de fermecătoare, mai ales în camera mea.

Ochii îi străluceau de maliţie şi părea că apreciază frumuseţea şi eleganţa tinerei femei.

— Domnule Crowley, mi-ar plăcea foarte mult să ne scutiţi pe fiica mea şi pe mine de acest gen de comentarii. Cunosc stilul oamenilor pe care aveţi obiceiul să-i frecventaţi la Los Angeles, dar aici, este altfel.

Oare nu mersese prea departe? Starea finanţelor sale

nu-i permitea să fie atât de dezagreabilă… La urma urmei, bărbatul acesta şi toţi prietenii săi să se ducă naibii!

Se stabilise la Carmel pentru a fugi de acest gen de indivizi şi nu se punea problema să-şi schimbe părerea.

Se întoarse. Vocea caldă a lui Jeremy Crowley o opri în clipa în care ieşea pe uşă.

— Doamnă Thompson, pot să vă asigur că n-am avut niciodată intenţia să vă păpăcesc fiica, sau să o seduc, nici să vă sâcâi fără rost. Credeţi-mă sunt sincer. Şi vă rog să mă iertaţi pentru ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută. Aroganţa este unul din principalele mele defecte şi îmi pare rău. Văd bine că Diane şi dumneavoastră aveţi puţine lucruri în comun.

Aviva simţi că nu minţea. Oftă cu uşurare şi un zâmbet de recunoştinţă îi lumină chipul.

— Mulţumesc, domnule Crowley.

Aviva părăsi încăperea, nu fără a o avertiza pe Jenny să nu-şi prelungească vizita.

Lucrurile redeveniseră aşadar la normal. Totuşi, tânăra femeie nu putea scăpa de o anumită frustrare. Acum era limpede, nu mai prezenta interes pentru acel bărbat. Această constatare nu o bucura şi o apăsa ca o bară pe piept. De ce oare era decepţionată? Poate sentimentul de a fi dorită de un bărbat avea pentru ea mai multă importanţă decât crezuse.

— Este cineva aici?

O voce plăpândă, dar autoritară o strigă din uşa de la intrare şi, aplecându-se peste balustradă, Aviva o recunoscu pe doamna Baker. Bătrâna doamnă o aştepta cu nerăbdare, înconjurată de numeroasele sale bagaje.

— Bună ziua, doamnă Baker. Sunt aici.

— În sfârşit, iată-vă! Am crezut că este pustiu în casă!

Aviva luă o anumită expresie a feţei şi coborî s-o

înfrunte pe doamna Baker, în timp ce se întreba cum va reuşi să găsească un teren de înţelegere cu această bătrână doamnă care bombănea atât de mult. Orice urmă a lui Jeremy Crowley îi dispăru din gânduri în faţa noii sale pensionare.

— Nu ştiam la ce oră veţi sosi, spuse, străduindu-se să fie amabilă.

— Binevoiţi să chemaţi băiatul să mă ajute. Mi-e teamă că amândouă nu vom reuşi să urcăm toate aceste bagaje. Unde este camera mea? Aţi promis să mi-o daţi pe cea care este verde ca mărul, cu măsuţa de toaletă din cireş.

Fiecare din cuvintele lui Gladys Baker o lovea în amorul-propriu pe tânăra femeie. Dar, în definitiv, era totuşi acasă şi râse pentru a destinde atmosfera.

— Înainte de orice, aici nu există băiat. Dar spuneţi-mi care vă sunt bagajele cele mai urgente şi le voi duce eu însămi în camera dumneavoastră. De celelalte mă voi ocupa mai târziu, în timpul zilei. Binevoiţi să mă urmaţi. Camera este pregătită.

— Fără băiat?

Gladys Baker nu-şi revenea din surpriză.

— Dar cum veţi face să conduceţi această pensiune fără nimeni care să vă ajute?

Aviva dădu din cap. Evident avea dreptate, trebuia să admită asta. Bătrâna doamnă era bine cunoscută în Carmel şi hotărârea sa de a se instala la „Adăpostul balenei”, era considerată un fel de binecuvântare locală. Deocamdată, Aviva nu vedea asta decât ca pe o nenorocire. Manierele sale înţepate şi bombănelile permanente nu aveau nimic îmbucurător. Din păcate, nu se punea problema să dea înapoi. Aviva avea nevoie de bani şi dacă voia să reuşească în ceea ce întreprinsese, nu trebuia să se arate dificilă. Dacă cel puţin doamna Baker ar fi fost o

bunicuţă cochetă, blândă şi amuzantă, a cărei companie să le fi amuzat pe Jenny şi pe ea, în timpul serilor lungi de iarnă!

Din fericire, doamna Baker fu încântată de camera sa. Totul îi plăcea; cuvertura verde ca mărul asortată cu tapetul, balansoarul din apropierea şemineului şi bineînţeles, măsuţa de toaletă din lemn de cireş.

Aviva aprinse focul şi se retrase, lăsând-o pe bătrâna doamnă să se obişnuiască în linişte cu noul mediu de viaţă.

La întoarcerea în bucătărie, se aşează câteva minute. Împotriva oricărei aşteptări, prezenţa pensionarei o liniştea. Curând, datorită numeroaselor relaţii ale bătrânei doamne, fiecare din cele douăsprezece camere va fi ocupată. Asta va însemna de asemenea cornuri şi cafea pentru douăzeci şi patru de persoane, poate în fiecare zi a anului… Fără să mai vorbească de anunţurile pe care le dăduse în diferite ziare importante din California. Dacă toate dorinţele se realizau, fără nicio îndoială va trebui să-şi găsească un ajutor, măcar o parte din timp. Dar cum să meargă la Carmel să dea un anunţ, cu toată această muncă pe care o avea de îndeplinit?

Era aproape miezul zilei când Jenny şi Jeremy apărură pe uşa bucătăriei. Avivei îi fu ruşine să admită că uitase complet de fiica sa. Din fericire, fetiţa nu-şi asuma niciun risc în această regiune şi de la conversaţia lor de dimineaţă, prezenţa lui Jeremy Crowley alături de ea nu-i mai producea nicio îngrijorare.

— Ei bine, unde ai fost? Jenny, sper că nu l-ai plictisit pe domnul Crowley. Acum, cu siguranţă trebuie să se pregătească de plecare.

Cu cât va pleca mai repede…

— De fapt, doamnă Thompson…

Aviva înălţă capul şi zâmbi.

— Tocmai mă întrebam dacă ar fi posibil să mai

rămân câteva zile aici. Desigur, pensiunea fiind deschisă oficial.

Chipul îi era atât de sincer, atât de plin de viaţă, încât Aviva se întrebă dacă evenimentele din ajun nu apăruseră decât în imaginaţia sa.

— În locul dumneavoastră n-aş ezita, continuă foarte repede. Un client nu trebuie lăsat niciodată să scape.

— Desigur, desigur. Oare unde îmi era capul? Vă voi anula doar nota.

Se îndepărtă imediat, cu obrajii îmbujoraţi, înnebunită la ideea că acest bărbat i-ar fi putut ghici tulburarea. La urma urmei, era vorba de un prilej favorabil pentru contul său bancar. Până la urmă, dacă se gândea bine, domnul Crowley nu era atât de nesuferit. Poate în spatele manierelor ciudate se ascundea un gentleman. În orice caz, Jenny îl adoptase întru totul.

— Sunt încântat că acceptaţi. Pot oare telefona la biroul meu pentru a-i anunţa?

— Nicio problemă: preţul convorbirii se va adăuga la nota de plată.

Aviva se felicita că ştiuse să ţină situaţia în mână.

Jeremy Crowley lipsi câteva minute şi se întoarse imediat în bucătărie.

— Acum, voi reuşi oare să le conving pe cele două noi prietene ale mele să mă însoţească pentru prânz în oraş? Ar fi ocazia pentru mine să-mi recunosc greşeala.

Părea sincer şi intonaţia vocii era politicoasă. Pentru prima dată, Aviva îi adresă un zâmbet adevărat.

— Mulţumesc foarte mult pentru această invitaţie. Vă apreciez intenţia, dar într-adevăr am multe lucruri de făcut. În plus, dacă va sosi un client, nu va fi nimeni aici să-l întâmpine.

Spunea adevărul. În acelaşi timp, totuşi, n-ar fi vrut să se compromită atât de repede cu un bărbat care va

dispărea din viaţa sa în câteva zile. Aşa fermecător cum putea fi domnul Crowley, aici, la „Adăpostul balenei”, nu ştia nimic despre viaţa pe care o ducea la Los Angeles şi nu dorea să-l cunoască mai mult pe acest bărbat.

— Ce înţelegeţi prin: „nimeni aici?”

Tânăra femeie tresări.

— Dacă am înţeles bine, eu nu contez.

Toate privirile se întoarseră spre doamna Baker care, cu un aer hotărât, intrase în grabă în încăpere.

— Sunt în stare ca oricine să ţin pensiunea în lipsa dumneavoastră.

Bătrâna doamnă se întoarse spre Jeremy şi-i întinse mâna.

— Bună ziua tinere. Nu cred că ne cunoaştem. Mă numesc Gladys Baker şi locuiesc aici.

— Încântat să vă cunosc. Şi eu locuiesc aici, dar doar pentru câteva zile. Dacă atmosfera de la „Adăpostul balenei” se dezgheaţă, s-ar putea să-mi prelungesc sejurul.

Aruncă spre Aviva o privire care o tachina, dar aceasta rămase impasibilă.

Ca şi când ar fi priceput subînţelesul, doamna Baker izbucni în râs.

Văzându-i uniţi împotriva ei, Aviva simţi mânia cuprinzând-o din nou. Lucrurile luau o întorsătură ciudată pentru prima zi în care deschisese!

— Bagajele acela din hol, vă aparţin? o întrebă Jeremy pe bătrâna doamnă.

— Da, sunt ale mele. Veţi avea oare amabilitatea să mă ajutaţi să le urc în camera mea? Sunt sigură că Aviva nu va reuşi niciodată singură.

Se aplecă la urechea lui Jeremy Crowley, adăugând un aer complice, dar suficient de tare pentru ca tânăra femeie să audă;

— Imaginaţi-vă că nu există încă un băiat aici!

Jeremy se prefăcu intrigat şi luă o mină consternată.

— În acest caz, mă voi ocupa eu însumi. Apoi, toţi trei, cu Jenny, o vom lăsa pe doamna Thompson să-şi continue munca şi vom merge să prânzim în oraş.

Era prea mult, gândi Aviva, exasperată şi amuzată în acelaşi timp. Oricum, nu se punea problema ca Jenny să-i însoţească. Era suficient micul dejun.

— Tinere, interveni Gladys Baker fără să-i lase tinerei femei timp să reacţioneze. Iată o idee bună, iar doamna Thompson va fi cu siguranţă încântată să fie eliberată pentru câteva ore de fiica sa. Nu este aşa, draga mea?

Aviva rămase cu gura căscată. Femeia aceasta avea un mod incredibil de a hotărî pentru alţii! îşi aţinti privirea pe rând asupra fiecăruia: Jenny în picioare lângă Jeremy, doamna Baker o sfida din ochi, sigură că nu va îndrăzni s-o decepţioneze pe fetiţă şi Jeremy Crowley, vizibil foarte amuzat de situaţie.

— De acord, de acord, cedă Aviva în cele din urmă.

Astfel, în puţin timp, va scăpa de prezenţa lor.

— Doamnă Baker, vă voi ruga să aveţi grijă de Jenny. Şi tu, draga mea, du-te repede să-ţi iei o vestă. S-ar putea să fie frig, astăzi.

— De acord! răspunseră la unison Jenny şi Jeremy urcând în fugă scările de la primul etaj.

— Ce tânăr fermecător!

Gladys Baker se întoarse spre Aviva cu un aer insinuant. În loc de răspuns, tânăra femeie ridică din umeri. Totuşi, nu va recunoaşte cu voce tare că, într-adevăr, domnul Crowley era fermecător. Mai ales în faţa acestei bătrâne doamne care avea tendinţa de a se încăpăţâna să se amestece în ceea ce nu o privea.

Îşi reproşă proasta dispoziţie. Gladys Baker trăise singură mulţi ani şi în anumite zile, asta fusese probabil teribil. Îşi promise să facă nişte eforturi.

— Da, este foarte simpatic, dar nu este decât un oaspete şi a devenit puţin prea familiar, după gustul meu.

Aviva spera într-o încuviinţare din partea bătrânei doamne, dar aceasta se mulţumi să zâmbească larg şi părăsi încăperea.

În cursul după-amiezii, Aviva se surprinse gândindu-se cu tandreţe la Jeremy Crowley. Fusese amabil că o scăpase de Jenny şi de doamna Baker. Înscrisese două rezervări pentru weekendul viitor, casa era impecabilă, cina aproape gata şi îi mai rămânea încă puţin timp pentru a face o baie şi a se pregăti pentru seară. Trebuia să capete forţe pentru a o înfrunta din nou pe Gladys Baker.

Încet, Aviva făcu turul casei, verificând fiecare detaliu, cât de mic. Mulţumită, se duse în camera sa. Devenea indispensabil să angajeze pe cineva care s-o uşureze de toată munca pe care o necesita pensiunea.

Când îi auzi sosind, Aviva alergă la fereastră şi o deschise.

— Intraţi prin spate, deoarece am închis uşa de la intrare. Cina va fi servită într-o oră. Grăbiţi-vă să vă pregătiţi.

Închise fereastra şi termină rapid să se îmbrace, pentru a-şi primi oaspeţii cu demnitate.

Conversaţia din jurul apetitivului fu amuzantă, instalaţi toţi confortabil în faţa şemineului, în aşteptarea cinei. Jenny se îmbrăcase singură şi se descurcase bine.

În timpul mesei, Aviva remarcă de mai multe ori ochii lui Jeremy Crowley aţintiţi asupra ei, în timp ce Gladys Baker, calmată în sfârşit, asculta cu pioşenie tot ce spunea acesta.

Tânăra femeie purta o bluză din satin, de culoarea piersicii, închisă în nasturi până sus pe gât, peste o jupă lungă din catifea neagră şi era încălţată cu pantofi negri eleganţi, cu tocuri fine. Părul îi era ridicat cu graţie într-un

coc în vârful capului. Ţinuta aceasta pe care o voise austeră şi clasică îi dădea, în schimb, imaginea unei frumuseţi din secolul trecut, ieşită dintr-o carte de istorie. Jeremy nu se plictisea să o admire.

După ultima linguriţă de cremă de ciocolată, Aviva întrerupse flecăreala fiicei sale.

— Jenny, pentru tine este timpul să te duci la culcare.

Fetiţa îşi vârî nasul în farfurie, prefăcându-se că n-a auzit nimic.

— Du-te, draga mea. Imediat după spălarea vaselor, voi veni să te învelesc.

Fără o vorbă, Jenny se îndepărtă şi ieşi din încăpere.

Aviva se întoarse spre oaspeţi.

— Vă propun o ceaşcă de cafea în salon. În acest timp voi strânge masa.

— Cu plăcere, draga mea, răspunse Gladys Baker cu un aer de mare doamnă.

De-a lungul mesei, bătrâna doamnă fusese foarte plăcută; aşa că Aviva îi iertă aerele de superioritate.

Jeremy se apropie de tânăra femeie şi îi oferi braţul pentru a o însoţi în salon.

— Mulţumesc, dar uitaţi că eu nu sunt oaspete. Duceţi-vă şi luaţi loc şi, într-un minut, vă voi aduce cafeaua. Veţi găsi coniac în carafă, lângă şemineu.

Petrecuseră o seară foarte plăcută şi Aviva se simţea mai încrezătoare faţă de Jeremy Crowley, în calitate de conviv. Dar în calitate de bărbat, simţea cu totul altceva. Tulburarea pe care i-o provocaseră privirile lungi, în timpul mesei, nu dispăruse încă.

În sfârşit, totul fu curat şi aranjat. Aviva îşi servi o ceaşcă de cafea şi se îndreptă spre salon.

Niciun zgomot nu se auzea din încăpere şi ultimii tăciuni ardeau în cămin. Epuizaţi de această primă zi, Gladys şi Jeremy se duseseră probabil în camerele lor.

Perfect. Dorea să fie singură. Ce fericire la ideea de a-şi scoate pantofii şi a se afunda într-un fotoliu larg, pentru a-şi savura cafeaua!

Se apropie şi, fără să aprindă lumina, îşi puse ceaşca pe masa mică din salon. Se opri brusc. Jeremy era acolo, cu un pahar de coniac în mână şi ochii aţintiţi asupra focului.

— M-aţi speriat! Credeam că toată lumea s-a dus la culcare.

În penumbră, de-abia îi putea distinge faţa. Totuşi, avu impresia că, pentru prima dată, se afla în faţa adevăratului Jeremy Crowley. Expresia arogantă şi ironică a bărbatului de oraş dispăruse. Nici urmă de bărbatul de afaceri vioi, afemeiat. Acolo, într-o plăcută semiobscuritate, nu rămase decât bărbatul pierdut în gândurile sale, cu aer vulnerabil. Aviva se emoţionă văzându-l astfel.

— Vă aşteptam, doream să vă vorbesc. Aş vrea să ştiţi că sunt copleşit de remuşcări pentru atitudinea mea de aseară. Ştiu bine că este prea târziu să mai revin în urmă, dar într-adevăr, regret. Uneori, este greu să încetezi să joci un rol. Mi-ar plăcea foarte mult s-o reluăm de la zero şi să devenim prieteni. Vă rog.

Prieteni! Ce cuvânt ciudat în gura sa! Aviva nu avea încredere în interpretarea pe care o dădea el cuvântului „prieten”. Totuşi, oferta era tentantă.

— Este într-adevăr şi părerea mea. Am frecventat destul de mult timp mediul dumneavoastră, dar i-am uitat regulile. Viaţa aici este calmă şi liniştită… Mi-e greu să înţeleg cum se poate prefera să se trăiască într-un loc ca Los Angeles.

— Evident, aveţi dreptate. De fapt, puţini oameni au curajul dumneavoastră; să lase totul în urmă şi să plece.

O privea cu atenţie, dar Aviva nu-i putea vedea

expresia ochilor.

— Presupun totuşi, că probabil n-aţi cunoscut numai clipe neplăcute în acest oraş. În definitiv, fiecare are viaţa pe care o merită şi nimeni nu este obligat să se agite douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Da, desigur. Nu toate amintirile mele sunt neplăcute, dar chiar şi clipele bune pe care le-am putut trăi la Los Angeles, nu sunt nimic, în comparaţie cu viaţa pe care o duc aici.

— Serios?

Întrebarea nu era impertinentă, dar totuşi o irita pe tânăra femeie. Cum oare îi putea pune vorbele la îndoială? Era la „Adăpostul balenei” de-abia de o zi; cum putea să ştie mai bine decât ea unde era adevărata sa viaţă?

— Nu criticaţi înainte de a cunoaşte, răspunse puţin prea repede, părăsindu-şi fotoliul. Mă duc să văd dacă Jenny nu s-a dezvelit. La ora aceasta, probabil doarme profund. Mă voi întoarce imediat şi dacă binevoiţi, acum că suntem prieteni, vom putea relua conversaţia.

Era bucuroasă de întuneric. Jeremy nu-i putea citea pe faţă tulburarea pe care o simţea.

— Aviva…

Se opri şi întoarse capul, peste umăr. Nu remarcase că îi spusese pe numele de botez.

— Vrei să cobori cu o haină călduroasă? Ne vom putea plimba.

— Este o idee bună. Mă întorc într-un minut.

Urcă scările cu impresia că pluteşte pe un nor. Nu înţelegea foarte bine ce i se întâmpla. Jenny dormea. O sărută pe fiecare obraz, îşi luă în trecere o vestă şi îl regăsi pe Jeremy în faţa intrării.

Frigul nopţii îi surprinse. Urmară drumul în direcţia Carmelului. Oceanul vuia foarte aproape şi ramurile copacilor foşneau în vânt.

Aviva respira din plin acel aer pătrunzător şi îngheţat. I se părea că revine la viaţă.

— Oare ştii că stelele ne conduc viaţa? începu Jeremy pe un ton ironic.

— Adevărat? Nu ştiam că ai talente de astrolog, îl tachină tânăra femeie. De fapt, cine eşti?

— Sunt un savant puţin nebun, care este pe cale să pună la punct un nou drog. Această invenţie îmi va permite să am la picioare cele mai frumoase femei din lume. Aşadar, nu voi mai avea decât să-mi aleg viitoarea victimă.

Aviva schiţă un zâmbet.

— Ţi-am spus o minciună.

— Nu este posibil? îl întrebă pe un ton sarcastic.

— Sunt constructor: centre comerciale, birouri de afaceri…

Vântul luă cu el ultimele cuvinte, dar Avivei nu-i păsa. Îşi imagină fără greutate lumea în care evolua. Cu nimic diferită de munca lui Sam, se gândi tânăra femeie, încercând să-şi învingă o anumită tristeţe.

Jeremy îi remarcă tăcerea.

— Presupun că pentru dumneata, asta nu este foarte interesant.

— Oh, sunt sigură că da, îi răspunse politicos.

— O muncă este o muncă, nu-i aşa?

Îşi continuară plimbarea. Jeremy îşi ridicase gulerul hainei şi îşi înfundase mâinile în buzunare pentru a se apăra de frig.

— Toate astea nu înseamnă nimic, în comparaţie cu faptul de a avea un copil. Un copil ca fiica dumitale.

Dacă voi avea o fiică, aş vrea să-i semene lui Jenny. Este o fetiţă nemaipomenită.

Aviva roşi de plăcere.

— Ai copii?

— Nu, n-am fost căsătorit niciodată şi nu am avut

vreodată bucuria de a fi tată.

În vorbe i se percepea regretul. Inima tinerei femei tresări în piept şi nu ştiu ce să răspundă.

— Dar n-am pierdut speranţa. Va veni o zi. Poate îmi vor putea spune stelele?

Merseră, vorbiră, râseră şi apoi tăcură.

Aviva nu mai ştia foarte bine ce să creadă. Un lucru era sigur; simţea o nesfârşită plăcere să vorbească împreună cu acest bărbat. Acest an petrecut la „Adăpostul balenei” o maturizase şi îi adusese mai mult decât o casă frumoasă. Totuşi, schimbarea din ea fusese foarte lentă, de-abia perceptibilă. Nu-i mai era teamă să înfrunte viaţa. Tânăra femeie temătoare şi închisă în sine, soţia unui bărbat nestatornic şi mama unei fetiţe adorabile, făcuse loc unei femei echilibrate şi sigure pe ea. De acum era în stare să aprecieze lucrurile din viaţă la adevărata lor valoare şi mai ales compania unui bărbat alături. Fusese atât de mult timp privată de asta!

Paşii îi conduseră pe şosea, de-a lungul plajei, iar vântul lua cu el deseori hohotele lor de râs.

În cele din urmă, Aviva propuse să se întoarcă.

Brusc, Jeremy întinse braţul şi o opri. Tot trupul îi tremura sub presiunea acelor degete. Părea o mică pasăre speriată. Fără să înţeleagă motivul, Jeremy îi bănui teama şi slăbi uşor strânsoarea.

Rămaseră mult timp faţă în faţă, fără să spună o vorbă, o stânjeneală ascunsă cuprinzându-i treptat. În sfârşit, Jeremy rupse tăcerea.

— Nu te înţeleg. O clipă te comporţi ca o tânără femeie perfect modernă şi un minut după aceea, iată-te devenită la fel de prudentă şi virtuoasă, ca şi când am fi în secolul trecut. Oare cine eşti cu adevărat?

Aviva înălţă capul spre cer; luna desena o aură de lumină de-a lungul profilului său. Inima îi cunoştea

cuvintele de răspuns, dar în acea seară, mintea refuza să le rostească.

— Nu este nimic de înţeles. Sunt o simplă femeie, atâta tot.

Privirea lui Jeremy o îndemna să continue.

— Vezi, ador stelele, dar nu vreau să devin una, decât în ochii lui Jenny. Viaţa pe care am dus-o în trecut nu a fost a mea, ci a soţului meu. Vreau ca Jenny să crească în acest loc în care fumul oraşelor nu ascunde culoarea cerului, un loc în care oamenii sunt serviabili şi generoşi, fără să aştepte ceva în schimb…

Îl privi pe Jeremy.

— Ştii că cea mai mare parte a copiilor care trăiesc în California de Sud nu cunosc anotimpurile? Doresc ca Jenny să se bucure de căldura soarelui de vară, după ce a cunoscut frigul iernii. Nu am dreptate?

— Într-un sens. Dar în ceea ce te priveşte? o întrebă bărbatul încet.

— Eu? Vreau să profit de asemenea de toate aceste lucruri. Mă simt bine aici.

Dar Jeremy nu părea mulţumit de acest răspuns.

— Şi apropo de rest? De ceea ce atinge nu numai mintea, ci şi inima şi trupul? De ceea ce numai un bărbat îţi poate da?

Cuvintele trecură lent prin mintea tinerei femei

— Ca să fiu sinceră, Jeremy, nu ştiu. Am avut atât de puţin timp să mă gândesc la toate acestea, în ultimii ani…

Era vorba de o simplă constatare. Aviva nu simţea nici milă pentru ea însăşi, nici amărăciune.

La tonul vocii sale, Jeremy Crowley fu cuprins de o puternică emoţie. Fără să se gândească, o prinse în braţe pe tânăra femeie şi o strânse tandru lângă el. O aşează cu delicateţe pe nisip şi îşi adânci ochii negri în cei ai Avivei. Îşi eliberă mâna stângă, iar degetele, asemenea celor ale

unui orb, îi mângâiau blând faţa: delicatul contur al urechilor, obrajii catifelaţi, desenul sprâncenelor, perfecţiunea nasului… Degetele se aşezară pe gura tinerei femei şi urmă lent conturul buzelor.

Nicio mişcare n-o trăda pe Aviva. Niciun gest de acceptare sau de refuz. Era ca hipnotizată de această prezenţă masculină a cărei plăcere o pierduse de mult timp.

Brusc, Jeremy deveni mai insistent. O atrase aproape de faţa sa şi puse stăpânire pe buzele ei. Sărutul fu în acelaşi timp tandru şi înflăcărat de o pasiune necunoscută până atunci. Se aplecă asupra tinerei femei cu tot trupul şi piepturile aproape se atinseră.

Aviva se simţea copleşită de dorinţa sa crescândă. Fu mai întâi ca un clipocit al valurilor care veneau încet să atingă nisipul şi care treptat, se transforma în rulouri uriaşe în care se lăsa dusă. Apăsându-şi mai puternic buzele pe cele ale lui Jeremy, tânăra femeie îşi înfăşură braţele în jurul cefei sale şi timp de o clipă, nu mai formară decât un singur trup.

Brusc, o străfulgerare de luciditate îi trecu prin minte. Nu trebuia să cedeze. Dimpotrivă, trebuia să lupte din toate puterile să scape de această înrâurire periculoasă a simţurilor. Încercă să se elibereze, dar Jeremy o ţinea cu fermitate, refuzând să-i dea drumul.

— Aviva, nu, îi murmură.

Buzele i se pierdură în părul tinerei femei, care se desfăcuse şi se rostogolea în cascadă pe umeri.

Surprinsă de propria hotărâre, Aviva îl respinse pe Jeremy. Respira cu greutate, dar mintea îşi regăsise toată limpezimea.

— Nu, spuse cu asprime. Nu sunt pregătită orice ar fi, să-ţi ofer nicio formă de dragoste.

Se îndreptă cu graţie şi-l privi. O umbră de regret îi

voala ochii; ea însăşi închisese poarta unui paradis, întrezărit pentru prima dată în viaţă.

Întorcându-se, fugi în direcţia pensiunii. Jeremy o găsi în bucătărie, spălând cu grijă ceştile de cafea. Rămase câteva clipe nemişcat, privind-o.

— Aviva.

Aceasta nu tresări văzându-l apărând în bucătărie şi Jeremy îi admiră stăpânirea de sine.

— Vreau să ştii că am tot timpul.

Tânăra femeie îi studie trăsăturile feţei, apoi îi zâmbi cu un zâmbet larg şi călduros.

— Apreciez ceea ce tocmai ai spus, serios. Dar vom vedea. Viaţa rezervă uneori atâtea surprize!

— Într-adevăr. Acum mă duc să mă odihnesc. Îţi doresc noapte bună, doamnă Thompson.

— Noapte bună, domnule Crowley.

Aviva se întoarse la ocupaţiile sale şi zâmbi în sinea sa. În noaptea asta va dormi bine.

Capitolul 3

În zilele care urmară, credincios cuvintelor sale, Jeremy n-o deranj. Avansurile sale rămaseră discrete; un zâmbet tandru, complice, modul în care îi lega lui Jenny şireturile de la pantofi… Toate aceste fapte nu treceau neobservate în ochii tinerei femei. Era ca şi când lumea întreagă începuse să renască. În ciuda ceţii groase care nu înceta să se întindă deasupra regiunii, fiecare zi i se părea mai luminoasă, mai plină de viaţă şi căuta tot mai mult compania lui Jeremy.

Când lipsea, ocupat să joace golf, sau reţinut în afară de alte ocupaţii, simţea parcă un mare gol. În acea clipă se agăţa de amintirile prezenţei sale; o carte lăsată pe masa din salon, pălăria atârnată în cuierul de la intrare şi mai ales, parfumul său, pe care-l respira în toată casa.

Şi în fiecare seară, chiar dacă întârzia cu terminarea

treburilor sale, Jeremy o aştepta. Devenise un ritual; cafeaua pe masă, un foc în şemineu şi discuţiile lor mereu pasionante. Uneori îi citea o carte cu voce tare. Erau ani de când Aviva nu avusese timp să ţină o carte în mână. Vorbeau despre Fitzgerald, despre Hemingway şi întotdeauna conversaţiile se încheiau cu glume, jocuri de cuvinte şi vorbe de duh pe care le îndrepta deseori împotriva lui însuşi. Ceea ce-l făcea şi mai drag tinerei femei. Aceasta râdea mult. Dacă ar fi fost întrebată, probabil că ar fi fost de acord că era foarte fericită.

Fericită pentru mai multe motive. Anunţurile din ziare nu fuseseră zadarnice. Unele persoane se instalaseră pentru mai multe zile la pensiune, dar cele mai multe veneau doar pentru o noapte. Casa zumzăia ca un stup şi Aviva se îndrepta spre un adevărat succes. Toţi clienţii erau încântaţi de serviciu, de calmul şi pitorescul pensiunii. Viitorul era strălucit.

De acum, în fiecare dimineaţă şi până la sfârşitul zilei, o tânără fată venea din oraş să o ajute. Sue era în felul său fermecătoare. Robusteţea sa convenea perfect diferitelor munci din casă: să urce sau să coboare bagajele, să se ocupe de camere şi de bucătărie. Aviva aprecia foarte mult buna sa dispoziţie permanentă şi discreţia. Datorită tinerei fete, acum îşi putea consacra câteva ore după-amiaza pentru a se juca împreună cu Jenny, sau pentru a se odihni. Cel mai ades, se gândea la Jeremy.

Zilele treceau cu o viteză extraordinară. Curând, acesta va pleca…

În timp ce pregătea masa de seară, Aviva se întrebă brusc cum se vor desfăşura serile fără Jeremy alături. Cu moartea în suflet, se străduia să-şi alunge din minte această idee.

Pierdută în gânduri, nu auzi sunând telefonul situat în firidă, lângă sufragerie. Gladys Baker intră în bucătărie,

făcând-o să tresară.

— Ar trebui să-ţi destupi urechile.

— Poftim?

— Tocmai a sunat telefonul. Este Tim, pentru dumneata.

Aviva îşi şterse mâinile pe şorţ şi se întoarse spre bătrâna doamnă.

— Doamnă Baker…

— Spune-mi Gladys acum, îi ordonă bătrâna doamnă.

Oare cum trebuia să interpreteze acest ordin?

— De acord, Gladys. Dar, pe viitor, nu te mai preocupa de telefon sau de alte lucruri din casă. Sue şi cu mine ne ocupăm de ele. Aici eşti oaspete.

— N-aş fi ridicat telefonul dacă ar fi făcut-o cineva în locul meu. Tu n-ai auzit sunând telefonul şi Sue munceşte la etajul superior.

O clipă, Aviva crezu că o ofensase pe bătrâna doamnă, dar era oare atât de susceptibilă? Ieşi din încăpere şi se apropie de telefon.

— Alo?

La celălalt capăt al firului, Tim radia. Tocmai terminase un proiect care îl mobilizase toată luna. Veselia sa o destinse pe Aviva. După câteva minute de sporovăială, se simţi generoasă şi-l invită pe Tim să cineze în acea seară, cu ei.

Apoi, se întoarse în bucătărie şi se surprinse pândind sosirea lui Jeremy, străduindu-se, în zadar, să se concentreze asupra ocupaţiilor sale. Bărbatul acesta pe care îl detestase atât de mult în prima seară, devenise de acum centrul tuturor gândurilor sale.

Brusc, prin fereastra bucătăriei, zări o siluetă înaltă mergând în apropierea plajei. Statura bărbatului, părul negru, modul de a merge; cu siguranţă, era vorba de Jeremy. Oare ce făcea afară, la ora aceea?

De fapt, se gândi tânăra femeie, ştia puţin despre cum îşi ocupa zilele. Se putea oare ca acest bărbat, la volanul unui Mercedes şi îmbrăcat în cele mai bune magazine din Beverly Hills, să găsească plăcere în spectacolul simplu al naturii? Hotărât lucru, era plin de surprize.

Silueta se apropia şi, la fiecare pas al său, inima tinerei femei bătea tot mai tare în piept. Cu siguranţă, îi făcuse farmece!

Acum era foarte aproape şi putea să-l vadă. Speriată la ideea că-i va descoperi emoţia şi îi va ghici gândurile, se îndepărtă foarte repede de la fereastră.

Spre marea sa încurcătură, obrajii i se îmbujorară auzindu-l intrând în casă şi înaintând spre bucătărie.

— Iată, pentru stăpâna de la „Adăpostul balenei”, spuse cu cel mai frumos zâmbet şi cu un buchet de flori de câmp în mână.

Aviva rămase încremenită de surpriză. Aşadar, ieşise pentru a-i culege un buchet de flori! Din păcate, în acest anotimp natura era puţin generoasă şi buchetul nu era foarte mare. Dar gestul o mişcase şi nu găsea cuvinte să-i mulţumească.

— Mulţumesc. Sunt... Este un buchet încântător, Jeremy.

Se făcu nevăzută imediat, cu scuza de a căuta o vază. În realitate, trebuia să se îndepărteze de el. Câţiva paşi, câţiva metri, dar totuşi distanţa nu-i schimbă cu nimic tulburarea.

— Bine, acum oare unde am ajuns? o întrebă Jeremy mai târziu, rezemat de frigider.

— Poftim?

— Da, oare unde am ajuns cu tânăra doamnă a acestei case? repetă bărbatul, brusc serios. Am epuizat toate coardele arcului meu. Am citit poezie, am vorbit

despre pictură şi muzică, mi-am petrecut după-amiaza culegând flori. Oare farmecul meu a acţionat?

— Tânăra doamnă a acestei case îţi apreciază foarte mult atenţiile.

Aviva căuta, cu orice preţ, să rămână pe terenul umorului. Nu voia nici cea mai mică discuţie serioasă cu acest bărbat, de teamă să nu-şi recunoască propriile sentimente. Oricum, nu-i va mărturisi că atenţiile sale o tulburaseră mai mult decât trebuia.

— Aviva, am nevoie să ştiu.

În general, nu-i plăcea să se facă presiuni asupra ei. Dar trebuia să-i dea un răspuns lui Jeremy şi-i era extrem de greu să-şi aleagă cuvintele.

— Jeremy, am apreciat într-adevăr compania ta mai mult decât ţ i-ai putea imagina. De mult timp, nimeni nu a reuşit să mă tulbure astfel.

Se opri: spusese prea mult.

— Continuă.

— Este vorba de viaţa mea particulară, asta nu te priveşte.

În timpul lungilor seri împreună, Jeremy învăţase să o cunoască şi-i respectase întotdeauna rezervele. Dar în seara aceasta proceda cu totul altfel.

— Aviva, aici unde au ajuns lucrurile între noi, ar trebui să vorbim serios. M-am cam săturat să discut despre pictură şi poezie. De acum, vreau să ştiu totul despre Jenny şi despre tine, despre ceea ce făceaţi la Los Angeles mai înainte…

— Jeremy, îmi pare rău, dar cred că am fost destul de limpede. Simt o mare fericire lângă tine, dar nu doresc să vorbesc despre asta.

— Ei bine, de acord.

Aştepta încă. În definitiv, era un bărbat răbdător. Apropiindu-se de chiuvetă, luă o bucată de morcov.

— Nu te superi, nu-i aşa? spuse arătând vârful de morcov din gură.

— Nu, bineînţeles, dar să nu mănânci prea mult, altfel nu vei mai avea nimic pentru cină.

— Oh, iartă-mă, Aviva. Am uitat să-ţi spun că nu voi cina aici, diseară. Am o întâlnire în afară.

Aviva încremeni. Pentru prima dată de la sosirea lui în pensiune, nu-şi va petrece seara cu ea… Profunzimea dezamăgirii sale nici măcar n-o mira. Cu fiecare zi, prezenţa lui îi devenise tot mai preţioasă. Îşi reproşă că avusese o reacţie atât de bruscă. La urma urmei, nu se petrecuse nimic între ei. Jeremy nu greşise că încercase, dar ea hotărâse astfel. Se întoarse, vrând să-şi ascundă decepţia şi se ocupă să cureţe energic chiuveta, deja curată.

— Cum doreşti. Oricum l-am invitat pe Tim şi este destulă mâncare chiar pentru şapte persoane.

Dacă acest răspuns nu-i plăcu, Jeremy nu lăsă să se vadă nimic.

— Te gândeşti oare să te întorci într-o zi la Los Angeles cu Jenny? o întrebă cu un aer nevinovat, schimbând subiectul atât de repede, încât Aviva nu avu timp să se gândească.

— Niciodată, răspunse imediat.

— Aşadar, dacă înţeleg bine, te-ai legat pentru totdeauna de această pensiune.

— Fără nici cea mai mică îndoială. Nu pot şi nu vreau să părăsesc această casă în mâinile unui străin. Am obţinut-o cu prea multă greutate.

Brusc, se văzu în prima zi când sosise la Carmel, la primul contact cu casa… Dintr-odată, fu ca şi când Jeremy nu mai conta.

— Am investit toată energia şi toată dragostea mea în această acţiune şi nu voi renunţa. Pentru nimic în lume…

Ultimele cuvinte probabil îl răniseră. Dar faţa îi rămăsese impenetrabilă.

— Uneori, se întâmplă chiar să găsesc destul de greu să împart această casă cu nişte oameni care au destui bani pentru a închiria o cameră aici. Nu-mi pot permite să triez şi să-i aleg pe cei care-mi plac. Nu este ca şi când inviţi nişte prieteni să-şi petreacă weekendul la tine. Dar îmi place munca mea, cu părţile sale bune şi mai puţin bune.

— Crezi asta, Aviva?

— Nu cred, sunt sigură, îl sfidă tânăra femeie cu privirea şi cu bărbia ridicate.

— Poate, poate…

Cu un aer preocupat, îşi încrucişă braţele pe pieptul musculos.

— Într-o zi, îţi vei da seama că nu este suficient să ai patru pereţi. Poate fi foarte frig într-o casă fără nimeni cu care s-o împarţi.

— O am pe Jenny.

— Nu de acest gen de împărţire vorbeam.

Veni lângă tânăra femeie cât de aproape posibil, dar fără să o atingă. Aviva îşi ţinu respiraţia şi Jeremy nu observă tremurul imperceptibil care-i electriza tot trupul, în timp ce el continuă:

— Este vorba despre ceea ce se întâmplă între un bărbat şi o femeie, acel gen de căldură pe care nu-l poate da un copil, Aviva…

Ridică mâna şi mângâie obrajii tinerei femei. La această atingere, Aviva se dădu imediat înapoi şi-şi reveni în fire.

— Încă nu doresc să vorbesc despre asta. Trebuie să mă pregătesc pentru cină. Poate ne vom revedea mai târziu, spuse ea, întorcându-se şi plecând.

Tânăra femeie închise uşa de la camera sa şi scoase un profund oftat de uşurare. Nu mai era posibil să-l ignore.

Jeremy Crowley reprezenta un pericol real. La fiecare privire, la fiecare cuvânt al său, îşi pierdea complet controlul asupra ei însăşi.

În sinea sa, totul o avertiza să nu cedeze farmecului său, să se îndepărteze cât mai mult posibil de un asemenea bărbat. Oare cine era cu adevărat? Necunoscutul din prima seară, sau cel transformat prin influenţa calmului de la „Adăpostul balenei" într-un bărbat cuminte şi liniştit, care stătea la discuţii în fiecare seară alături de ea?

Un lucru era sigur; îi plăcea. Oare era de preferat să plece cât mai curând, sau să mai rămână câteva zile? îşi dorea să se schimbe, sau îl plăcea aşa cum era? Toate aceste întrebări i se îngrămădeau în minte şi o ameţeau.

În sfârşit, aruncând o privire la ceas, observă că era târziu şi se grăbi să se pregătească pentru a-şi întâmpina invitaţii la cină. La ce bun să-şi risipească forţele pentru un bărbat care va ieşi din viaţa sa la fel de repede cum intrase?

Deodată, auzi bătându-se la uşă. Se putea oare să fi îndrăznit s-o urmărească până în faţa camerei? Deschise brusc şi se află în faţa lui Jenny.

— Oh, scumpa mea, iată-te! Ai venit să-mi faci o vizită?

În loc de orice răspuns, Jenny intră în încăpere.

— Focul nu este aprins, mamă, ai să răceşti.

— Ai completă dreptate. Îl voi aprinde imediat.

Jenny sări în pat şi-şi observă mama fără o vorbă. Poate îi reproşa că o neglijase în ultimele zile?

— Vrei să-mi ţii companie, în timp ce mă spăl?

Fetiţa acceptă şi-şi urmă mama în baie.

Aviva, moleşită încântător de căldura apei parfumate, îşi privea cu atenţie fiica. Oare câţi ani mai rămâneau înainte ca Jenny să crească şi să o părăsească? Vor deveni prietene? Închise ochii şi ascultă zgomotul vântului de

afară.

— Cum te simţi, draga mea?

Aviva deschise ochii. Jenny nu răspunse. Aşezată pe un taburet alb, avea faţa mică neobişnuit de serioasă.

— Mamă, cum era tata?

„Ei bine, gândi Aviva, am ajuns aici”. Rămase un timp tăcută. Se aştepta ca Jenny să-i pună într-o zi această întrebare, dar nu se gândise că va sosi atât de curând clipa. Jenny era inteligentă şi foarte curioasă, dar era încă prea tânără pentru a înţelege complexitatea relaţiilor dintre mama şi tatăl său.

— Tatăl tău era un bărbat formidabil. Mereu activ, mereu vesel şi entuziasmat… Îţi aminteşti de el?

Jenny dădu din cap: „nu”.

— Toată lumea îl stima şi el te iubea mai mult decât pe oricine.

Aviva zâmbea, cu ochii pierduţi în gol. Da, Sam fusese un bărbat de mare valoare. Nu se înţeleseseră, ideile despre sensul pe care să-l dea vieţii lor fuseseră diferite, dar asta nu avea nimic de-a face cu calităţile sale. Şi, cu siguranţă, le iubise foarte mult pe Jenny şi pe ea, până la moarte.

— Da, aprobă Jenny, cu ochii strălucind de plăcere. Semăna cu Jeremy. Aviva scutură din cap, râzând: „adevărul iese din gura copiilor”… Jenny nu greşise întru totul. Sam prezenta foarte multe asemănări cu Jeremy.

— Mamă, nu te plictiseşti prea mult, fără tata?

— Ei bine, în seara asta depăşeşti limita cu întrebările!

Spera să-şi antreneze fiica pe un teren mai puţin serios pentru vârsta sa şi să o distragă de la preocupările sale. Dar fetiţa era încăpăţânată.

— Ei bine? insistă ea.

— Bineînţeles că tatăl tău îmi lipseşte, dar să spui că

mă plictisesc, n-ar fi exact.

Îşi muşcă buzele pentru această minciună. Ca să fie sinceră, Sam nu-i lipsea deloc, cel puţin Sam din ultimul timp.

— Te am pe tine şi pensiunea, şi pe doamna Baker. Îţi place mult doamna Baker, nu-i aşa?

— Da. Dar n-ai vorbit despre Tim.

Aviva se afundă în cadă.

— Oh, Jenny, ştii bine că Tim este prietenul nostru cel mai bun. Şi el este inclus pe listă.

— Şi Jeremy?

— Este de asemenea inclus. Este un domn foarte drăguţ dar, spre deosebire de Tim şi de doamna Baker, nu va rămâne mereu aici. Nu uita că este vorba despre un oaspete.

— Ştiu, oftă Jenny. Aş vrea să rămână mereu cu noi. Tu nu?

— Bun, este un bărbat fermecător, dar nu sunt sigură că vreau să-l văd în fiecare zi.

— Şi de ce?

— Oh destul, ajunge! exclamă Aviva, exasperată. Nu ştiu de ce! mai întâi are mulţi prieteni acolo unde locuieşte şi, fără îndoială, trebuie să-i lipsească, fără să uităm de munca sa. Ţi-ar plăcea oare să-ţi spună; „Vino cu mine şi nu te vei mai întoarce niciodată în Carmel?”

— Nu.

— Perfect. În acest caz, nu mai pune întrebări ca astea şi încetează să te frământi pentru toţi oamenii care vin şi pleacă de aici. De acord? Şi acum, şterge-o şi te îmbracă pentru cină.

Văzând că nu va mai obţine nimic de la mama sa, Jenny se apropie şi o sărută cu tandreţe pe obraji înainte de a dispărea în fugă.

Jeremy mai rămânea doar două zile. Două zile scurte.

Întrebările lui Jenny o făcuseră să-şi dea seama de teama sa. Deja suferea. În ciuda intensităţii relaţiilor lor, bărbatul era probabil nerăbdător să se întoarcă la Los Angeles. Adevărata sa viaţă era acolo, probabil era convins de asta.

Nu-i trebui mult timp să se îmbrace, dar rezultatul era superb. Purta un încântător taior maro închis, foarte simplu. Tunica se modela armonios pe silueta sa. Un colier lung din sidef înfăşurat în jurul gâtului şi brăţara asortată constituiau singurele podoabe, dar efectul era uimitor.

Se alătură oaspeţilor în salon. Jenny monopolizase asistenţa povestindu-şi aventurile din timpul zilei. Doamna Baker, aşezată într-un fotoliu, cu un tricotaj pe genunchi, se amuza evident foarte mult de poveştile fetiţei.

La zgomotul clopoţelului de la intrare, Jenny se repezi să-l întâmpine pe noul venit.

— Este Tim, anunţă fetiţa cu aer nonşalant, câteva secunde mai târziu.

Îl conduse pe tânărul bărbat la Aviva, ţinându-l de mână şi se întoarse să se aşeze lângă şemineu.

— Credeam că este Jeremy, explică unei tinere perechi, care sosise în ajun la pensiune.

Doar Tim şi Aviva părură să-i observe comentariul şi Aviva îl văzu pe tânărul bărbat încordându-se. Doamna Baker ridicase imediat capul, fără ca nimeni să dea atenţie acestui lucru, şi o privea pe furiş pe Aviva. Numai andrelele din tricotajul său se încrucişau puţin prea repede.

— Mă duc să fac ultimul retuş cinei. Îmi trebuie aproximativ zece minute. Tim, serveşte-ţi de băut. Te las să faci cunoştinţă cu noii noştri oaspeţi.

Înainte de a se îndepărta, Tim îi întinse o sticlă cu vin, apoi se apropie de un fotoliu liber.

— Ţi-am adus asta pentru cină.

Aviva luă cadoul şi-i mulţumi cu căldură. Tim era atât

de drăguţ.

Aproape imediat, imaginea lui Jeremy înlocui chipul lui Tim. Făcu un efort pentru a se stăpâni de teamă ca acesta din urmă sănu-i observe privirea ciudată. Ruşinată de rătăcirea sa, se îndreptă repede spre bucătărie.

Sue pregătise totul perfect. Aşa că, la ora şapte fix, Aviva îşi rugă oaspeţii să poftească în sufragerie.

Vederea unei mese superb aranjate o distrase de la obsesia sa şi-l uită pe Jeremy. Se bucura să numere noi oaspeţi în această săptămână. Afacerea pornise bine şi, dacă va continua aşa, grijile pentru bani se vor diminua.

După terminarea mesei, tânăra pereche se retrase în cameră, iar Aviva rămase singură cu Tim şi cu doamna Baker.

— Aviva, spuse doamna Baker, mâine trebuie să merg în oraş să-mi văd avocatul. După părerea mea, ar fi bine pentru dumneata să ieşi puţin. De ce nu-i ceri lui Sue să rămână aici toată ziua, în mod excepţional, în timp ce vom merge să facem cumpărături?

Aviva se încruntă. Gladys Baker era amabilă, dar de aici până la a aprecia compania sa în timpul unei după-amiezi la cumpărături…

Totuşi, nu avu inima să refuze. Poate va avea astfel ocazia s-o cunoască mai bine pe doamna Baker?

— Perfect, răspunse, aşteptând cu curaj bombănelile care, fără îndoială, vor urma acestei propuneri. Este o idee bună şi Jenny va fi încântată.

— Nu, nu. O vom lăsa pe micuţă aici. Ai nevoie de o zi doar pentru dumneata. În plus, compania unei bătrâne doamne, se poate dovedi uneori de mare folos.

Gladys Baker părea să aibă o idee în minte, dar Aviva nu înţelegea unde voia să ajungă. Încrucişându-şi degetele sub masă în semn de vrajă, îşi dori ca relaţiile cu Gladys Baker să ia până la urmă o întorsătură mai bună.

— De acord, răspunse zâmbind cu amabilitate pentru prima dată.

— Foarte bine. Acum, tinerilor, mă veţi scuza, dar sunt puţin obosită şi mă voi duce să mă odihnesc. Noapte bună.

Se ridică şi-i lăsă singuri.

De-a lungul serii, Tim vorbise puţin. Tânăra femeie nu dăduse prea multă atenţie acestui fapt: i se întâmpla deseori să fie astfel. Sufletul unui artist este întotdeauna greu de cercetat…

Aviva făcu înconjurul mesei, suflă în lumânări şi începu să strângă tăvile. Tim nu se mişca, aţintindu-şi privirea asupra paharului de vin. La întoarcerea din bucătărie, Aviva nu mai rezistă.

— Tim, ce nu a fost în ordine în seara asta? Eşti atât de tăcut!

Tânărul bărbat ridică lent capul.

— Credeam că tipul acela a plecat.

— Poftim?

O clipă, Aviva se întrebă despre cine vorbea. Brusc, îşi aminti de prima seară în care Jeremy intrase în viaţa sa.

— Oh! Jeremy!

— Ah, acum i se spune Jeremy!

— Da, într-adevăr.

Răspunsese cu fermitate. În niciun caz nu-i va permite lui Tim să-i judece câtuşi de puţin clienţii, şi mai puţin dacă era vorba de Jeremy.

— După modul în care s-a purtat în acea seară, credeam că l-ai dat afară imediat a doua zi.

— De atunci, s-a dovedit a fi un gentleman perfect şi toţi i-am apreciat compania. Dacă n-ai fi fost atât de ocupat în ultimele zile, ai fi putut veni să-l cunoşti.

— Eşti sigură că asta este tot?

Tim aţinti asupra sa o privire suspicioasă şi Aviva îşi

înălţă bărbia, gata să atace.

— Nu întru totul. M-am ataşat foarte mult de el.

De acum, Tim ştia că încerca un sentiment pentru un alt bărbat. Poate va renunţa până la urmă la speranţa nebunească de a o cuceri într-o zi? Nu consideră măcar necesar să-i spună că, în mai puţin de două zile, Jeremy va fi plecat.

— Bănuiam eu ceva. Fii atentă, şi îţi spun asta pentru binele tău, Aviva.

— Tim, crede-mă, totul este în ordine aici. Nu există niciun motiv să te îngrijorezi. Oare ce s-a întâmplat cu tânărul bărbat plin de antren cu care am vorbit de dimineaţă la telefon? Dacă este să aleg, îl prefer celui din această seară!

Se aşezase lângă el, şi-i pusese o mână pe braţ, conştientă de durerea pe care i-o provocaseră mărturisirile sale.

Tim o privea şi ochii îi reflectau fiecare emoţie din suflet; mânia că fusese înlocuit de un alt bărbat, dragostea sa imposibilă pentru această femeie inaccesibilă, dorinţa exacerbată de a le proteja pe ea şi pe fiica sa. Până la urmă, păru că cedează resemnării şi îi zâmbi cu tristeţe.

— Promite-mi să fii prudentă, Aviva Thompson.

— Promit, Tim. Şi mulţumesc.

Era sinceră; dacă ar fi ştiut cât de exacte îi erau avertismentele!

Seara, mai târziu, Tim uitase declaraţiile de dragoste şi se entuziasmă descriind trei vitralii pe care i le comandase o vedetă de cinema, stabilită la Monterey, nu departe de Carmel.

Aviva îl asculta liniştită vorbind despre munca sa, fericită că aceasta trecea înainte de problemele sentimentale. Comanda aceasta pica la timp.

Deodată, auziră uşa de la intrare deschizându-se cu

bruscheţe.

Niciunul, nici celălalt nu avură timp să reacţioneze… O umbră uriaşă se contură pe parchetul de la intrare. Silueta rămase nemişcată o clipă, dar lumina slabă a focului din şemineu nu permitea să i se distingă trăsăturile.

— Bună seara!

Salutul cordial al lui Jeremy risipi imediat şocul produs de intrarea sa neaşteptată. Aviva şi Tim scoaseră împreună un lung oftat de uşurare şi izbucniră în râs.

Capitolul 4

— Jeremy! Frumos m-ai mai speriat! îl dojeni Aviva.

— Este adevărat! întări Tim, furios împotriva lui însuşi că se lăsase surprins de apariţia bruscă a lui Jeremy Crowley şi mai mult de prezenţa sa.

Jeremy veni lângă ei în sufragerie.

— Data viitoare, mă voi anunţa scoţând nişte urlete la uşa de la intrare, sau mai bine, mă voi atârna de clopoţel. Asta v-ar plăcea mai mult?

Îi zâmbi Avivei şi se întoarse spre Tim.

— Încântat să vă văd.

La aceste cuvinte, Tim se încordă în fotoliu şi, în cele din urmă, îi întinse mâna lui Jeremy. Lupta în mod vizibil împotriva sentimentelor sale, oscilând între suspiciune şi neîncredere. În sfârşit, hotărârea de a-şi înăbuşi emoţiile ieşi la suprafaţă. Un zâmbet şovăitor i se contura pe buze.

O clipă, Jeremy şi Tim se măsurară din priviri, fiecare căutând să ghicească intenţia celuilalt. În acest timp, Aviva se ruga ca aparenta lor bună dispoziţie să nu dispară. Nu avu de ce să se neliniştească mult timp. Jeremy era la fel de agitat ca un copil, în seara de Crăciun.

Se întoarse de la Tim, o prinse de încheietura mâinii pe tânăra femeie şi o obligă să se ridice.

— Nu mai pot aştepta un minut în plus pentru a-ţi

arăta surpriza pe care am adus-o. Urmează-mă.

Trăgând-o pe Aviva, uluită, exclamă peste umăr;

— Şi dumneata, Tim, vino.

— Jeremy, calmează-te. Ai dispărut toată ziua şi acum te repezi de parcă arde! Oare unde ne duci?

Râsul tinerei femei îi dezminţi reproşurile şi cei doi bărbaţi înţeleseră că era prea intrigată de surpriza promisă, pentru a se mânia cu adevărat.

— Vino, Aviva. Nu vreau să-ţi las timp nici să-mi pui întrebări, nici să te gândeşti. Când vei vedea ce am adus, vei fi la fel de entuziasmată ca mine.

Iniante ca aceasta să poată răspunde, Jeremy se opri brusc. Se izbiră amândoi de spatele său şi trebui să se sprijine de el să nu cadă.

— Jeremy! Oare nu ne puteai anunţa înainte de a te opri atât de brusc? se enervă Tim.

Aviva se întoarse spre tânărul bărbat şi-i întâlni zâmbetul larg. Liniştită de buna sa dispoziţie, izbucni în râs.

— Vă cer iertare! Sunt atât de agitat încât nu mai ştiu unde merg. Oricum, nu voi putea merge mai departe atâta timp cât Jenny nu va fi aici cu noi. Unde este?

O căută din ochi pe fetiţă şi, nevăzând-o, se îndreptă spre scară. Aviva îl opri cu o mână, înfiorându-se fără să vrea la atingerea sa.

— Jeremy, ştii foarte bine că Jenny doarme şi nu se pune problema s-o trezeşti.

Tonul ferm al vocii sale îl convinse pe Jeremy să-şi schimbe părerea, de teamă să n-o supere. Îi luă mâna şi o conduse afară, în noaptea îngheţată.

— De acord, cum doreşti. Dar nu aş vrea să fiu în locul tău, mâine, când va afla că nu m-ai lăsat s-o trezesc, o tachină tânărul bărbat.

— Jeremy, ajunge acum! Oare care este această

surpriză? Îţi atrag atenţia, în cazul în care n-ai observat, că este foarte frig!

Tim, bătând din mâini pentru a se încălzi, o aprobă imediat.

— Treceţi amândoi de partea asta şi nu vă mişcaţi.

Jeremy lăsă mâna Avivei şi se grăbi spre maşină.

— Sunteţi gata?

Aviva şi Tim încuviinţară cu iritare.

— Da! strigară la unison.

— Am onoarea să vă prezint noul pensionar al „Adăpostului balenei”, exclamă Jeremy teatral, deschizând portiera Mercedesului.

Urmă o clipă de linişte totală. Tânărul bărbat îi observă pe Aviva şi pe Tim, care cercetau întunericul din interiorul maşinii.

— Jeremy, întrebă Aviva, frigul începând s-o facă să-şi piardă răbdarea, de-a ce te joci?

— Vă jur că nu este o glumă. Doar o clipă. Cred că surpriza mea a adormit.

Tim şi Aviva se priviră mai uluiţi ca niciodată, în timp ce Jeremy, intrat în maşină, vorbea în şoaptă, ca pentru el însuşi. Dar contrar a ceea ce cei doi tineri oameni începuseră să creadă, nu înnebunise. De fapt, îi vorbea încet unui adorabil căţeluş, un setter irlandez... Animalul, acum trezit, sări jos şi rămase lângă Jeremy.

— Şi iată!

Aviva rămase cu gura căscată, iar Tim înjură.

— Jeremy, cum ai putut oare?

— Oh, Aviva, nu te înfuria. Aveai nevoie de un câine. Va păzi casa şi iarna îţi va încălzi picioarele. În plus, te asigur că lui Jenny îi va plăcea enorm.

— Este o idee originală, interveni Tim, surprins el însuşi de aprobarea sa.

— Dar nu ştiu nimic despre câini, va răvăşi totul şi...

Înainte de a putea înşira lista obiecţiilor sale, micul ghem din blană roşcată se apropie şi-i linse picioarele. Aviva încerca în zadar să-şi păstreze expresia severă şi să continue.

— Şi…

Renunţă la orice raţionament de bun-simţ.

— Şi am face mai bine să ducem acest mic animal înăuntru, înainte să răcească.

Incapabilă să mai reziste dorinţei de a-l mângâia, Aviva se aplecă râzând şi luă căţelul în braţe.

Întorcându-se, intră în casă, urmată de aproape de cei doi bărbaţi care, în spatele său, schimbau priviri cu subînţeles. În timp ce Tim şi Jeremy se îndreptau spre salon, Aviva, la jumătatea drumului spre bucătărie, îi interpelă;

— Dacă ne hotărâm să păstrăm câinele, trebuie să-l instalăm cum trebuie. Jeremy, vino aici şi găseşte-i o strachină. Tim, îi va trebui o pătură pentru ca s-o punem pe pardoseală.

Aviva se agita pe lângă căţeluş şi cei doi bărbaţi se ocupau de sarcinile lor. În sfârşit, totul fu gata şi micul setter adormi un somn adânc. Cei trei prieteni părăsiră încăperea fără zgomot.

— Şi acum, ce aţi spune de un mic pahar? întrebă Aviva. După toate aceste emoţii, sunt sigură că ne va face foarte bine. În ceea ce mă priveşte, am nevoie să-mi calmez nervii. Îmi închipui deja strigătele lui Jenny, mâine dimineaţă, la vederea noului ocupant al casei!

Ridică ochii, ca şi când suferinţele sale de-abia începeau.

— Nu, mulţumesc, răspunse imediat Tim, simţindu-se brusc în plus. Mai bine plec. Jeremy, sunt încântat că te-am revăzut.

— Mulţumesc.

Răspunsul lui Jeremy fusese sincer şi un curent de simpatie păru că trece între cei doi bărbaţi, când îşi strânseră mâinile, pentru a doua oară.

— Accept cu plăcere să beau ceva, spuse Jeremy, când rămaseră singuri.

— Perfect.

Inima Avivei începu să bată mai repede.

— De ce nu te-ai duce în salon pentru a-mi servi o picătură de coniac? În acest timp, îi voi arunca o ultimă privire micului nostru invitat.

— Aşa îmi place să te aud vorbind, „femeie cu inimă de aur!”

— Încetează!

Aviva se îndepărtă de Jeremy cu un uşor gest din mână, peste umăr. Împingând uşa bucătăriei, se rezemă câteva clipe de perete, încercând să-şi revină în fire.

Căţeluşul dormea încă, făcut ghem.

Se surprinse zâmbind cu tandreţe în faţa acelui mic animal fără apărare, care tocmai îi căzuse din cer. Jeremy avusese o idee nostimă…

Căţeluşul nu era, evident, cel mai scump cadou pe care-l primise, dar cu siguranţă era cel mai emoţionant. Părăsi încăperea încet şi se alătură lui Jeremy, aşezat lângă şemineul în care ultimii tăciuni aruncau luciri roşiatice.

Mai întâi vorbiră puţin. Apoi, liniştit că tânăra femeie fusese încântată de cadou, Jeremy începu să povestească în ce fel îl descoperise pe căţel. Plimbându-se pe străzile din Carmel, se aflase în faţa unei prăvălii jalnice ţinută de un băiat. Crezând că acesta vindea limonadă, se oprise pentru a-i cere un pahar. Dar în locul lui, băiatul îi oferise căţelul.

Jeremy refuzase şi îşi continuase drumul. Mult mai târziu, după cină, încercase să dea de urma puştiului hotărât să-i aducă lui Jenny căţeluşul. Tatăl băiatului

încercase să-l oblige să ia doi, dar Jeremy nu se lăsase înduplecat.

— Jeremy, cred într-adevăr că eşti pe cale s-o răsfeţi prea mult pe Jenny; dar sunt sigură că, amândouă, vom înnebuni repede după acest mic animal! Şi apoi, ai dreptate, nu este rău să ai un câine de pază în casă. În tot cazul, deocamdată, adaugă un aer intim şi familial acestei locuinţe vechi.

— Sunt fericit că-ţi place. Te-am văzut, acum câteva zile, interesându-te de un biet câine abandonat care venise să dea târcoale casei şi de aceea am presupus că-l vei accepta pe acesta.

Râse pe înfundate, încercând să destindă atmosfera, dar râsul său înfundat se stinse cu ultimele licăriri ale focului. Se aflau singuri în încăperea mare şi tăcută, amândoi brusc intimidaţi, ea de teama a ceea ce ar putea spune el, el de teama reacţiei sale.

Şovăind, Jeremy rupse tăcerea.

— Mâine seară plec.

Şi rămase în aşteptarea unui răspuns, ca şi când ceva putea fi adăugat acestei stări de fapt.

— Ştiu, recunoscu Aviva şi un tremur uşor îi agita buzele. Ne vei lipsi.

Se simţi aproape uşurată că admisese în sfârşit că între ei exista mai mult decât o simplă relaţie de prietenie între patroana unui hotel şi oaspetele său. Jeremy trebuia să ştie că simţea pentru el mai mult decât prietenie. Spre marea sa jenă, bărbatul nu se mulţumi cu această mărturisire.

— Ne?

— Desigur, nouă tuturor. Lui Gladys şi Jenny… şi mie. Ai să-mi lipseşti, Jeremy, adăugă Aviva cu un suspin înăbuşit.

Roşie de jenă, tânăra femeie lăsă capul în jos.

— Şi tu îmi vei lipsi Aviva. Mai mult decât ai putea bănui.

Se exprimase cu toată simplitatea, dar nu rostise acele cuvinte din pură simpatie; erau pline de o reală tandreţe, de un fel de profunzime, de căldură… care semăna a… dragoste. Un sentiment foarte simplu, fără echivoc şi sincer.

Aviva simţi un nod în gât şi un fior îi străbătu tot trupul. În acea clipă, i-ar fi fost uşor să i se abandoneze complet. S-ar fi apropiat de el şi i-ar fi arătat cât o încânta declaraţia lui. Dar nu se mişcă, incapabilă de cea mai mică reacţie. Jeremy continuă şi fiecare dintre cuvintele sale o surprindeau mai mult.

— Aviva, vrei să vii cu mine la Los Angeles? Nu putem rămâne aici. Dacă îţi este imposibil să vii acum, vino mai târziu, în câteva zile sau în câteva săptămâni. Ştiu exact că ceea ce s-a întâmplat între noi reprezintă mai mult decât o întâlnire minunată. Nu poţi să negi. Ai simţit, ca şi mine, curentul, emoţiile dintre noi, în fiecare seară în care am stat în această încăpere, înaintea şemineului. Aviva, te rog, vino la mine, vino…

— Jeremy…

Timbrul vocii era slab şi nesigur. Ar fi putut să-şi nege cuvintele şi să se îndepărteze de el, aşa cum mai făcuse. Dar exista într-adevăr ceva foarte special între ei. Ceva frumos şi unic. Dacă voia ea, povestea s-ar fi oprit aici, chiar în această încăpere şi nu ar merge mai departe. Putea oare?

O voia? Va avea puterea să-i refuze invitaţia şi să scape cât mai era încă timp?

— Nu voi putea să vin. Nu am pe nimeni căruia să-i încredinţez casa şi care să se poată ocupa de Jenny, fără să mai punem la socoteală şi câinele, acum.

Jeremy îi observă aerul trist şi înţelese că

adevăratele motive ale refuzului erau altele.

Se ridică şi se îndreptă spre ea. Luând un mic taburet, se aşeză la picioarele sale.

— Aviva, spune-mi adevărul. Vorbeşte-mi despre tine. De ce oare îţi este atât de teamă de mine? Puţinul pe care-l cunosc despre tine m-a încântat, fă-mă să descopăr restul…

Ochii de culoare închisă se adânciră în ai săi, într-o ultimă încercare de a o face să se destăinuie.

Cu un nod în gât, Aviva scutură din cap. Nu mai plânsese de foarte mult timp şi trebuia să se stăpânească orice ar fi, de teamă de a nu se mai putea opri.

Vocea lui Jeremy era tandră, rugătoare chiar. Ochii săi stăruiau să cedeze şi să aibă încredere.

Aşa că îi istorisi povestea vieţii sale şi timp de o oră nu încetă să vorbească. Toţi anii din trecut îi trecură prin faţa ochilor şi redeveni femeia speriată de viaţă şi sfâşiată de dragoste. Redeveni fetiţa care, la şcoală, le invidia pe celelalte copile pentru că aveau doi părinţi în loc de unul. Povesti căsnicia sa ratată şi teama de a iubi din nou şi de a mai suferi.

Aviva aproape încetase să respire. Sufletul îi ieşea ca purificat din acest lung monolog. Poate că va putea în sfârşit să scape din carapacea sufocantă în care se izolase de atât de mult timp, o carapace pe care ea însăşi o formase în jurul inimii sale.

Aproape reuşise să se convingă că viaţa pe care o cunoscuse dispăruse pentru totdeauna. Era epuizată de cât vorbise. Când Jeremy se apropie lent, nu opuse nicio rezistenţă.

Îi simţi presiunea mâinilor şi îl privi aplecând capul şi mângâindu-i buzele cu vârful degetelor. Crezu că-i va scăpa o lacrimă, dar se stăpâni şi rămase nemişcată, aproape rigidă, cu Jeremy la picioarele sale. Inima se

îndrepta cu disperare spre acel bărbat, dar trupul refuza să cedeze, prins încă în plasa povestirii.

Jeremy o prinse cu tandreţe de încheieturile mâinilor şi-i sărută palmele îndatoritor, blând, cum s-ar putea proceda noaptea cu un copil îngrozit de un coşmar oribil. Apoi se ridică şi o trase spre el, ca pentru a-i insufla puţin din forţa şi siguranţa sa. Aviva nu se apără, dar nu putu să-i întâlnească privirea. Cu ochii în gol, aţintea un punct invizibil peste umărul său. Tulburată, se strânse puternic la pieptul lui Jeremy. Buzele sale explorând urmele feţei, se refugiară în masa ondulată şi parfumată a părului ei.

— Aviva… murmură în şoaptă. Nu fi speriată să iubeşti din nou. iubeşte-mă.

Înconjură cu un braţ talia tinerei femei.

— Nu-ţi voi face rău. Nu te voi face niciodată să suferi.

Aviva închise ochii, învinsă de senzaţia plăcută a trupului acelui bărbat atât de aproape de al său şi ca vrăjită de melopeea pe care i-o recita în şoaptă. Incapabilă să lupte împotriva sentimentelor sale, cedă în cele din urmă, nepunând nicio rezistenţă când o conduse spre scară. Se cuibări ceva mai strâns lângă el. Ajuns în capul scărilor, Jeremy ezită o clipă, apoi se întoarse hotărât spre camera sa.

În acea clipă, pentru prima dată, Aviva înălţă capul şi îşi adânci privirea în a sa. Zâmbind cu timiditate, atinse cu delicateţe faţa lui Jeremy, îi mângâie pielea bronzată de soare şi urmă liniile ridurilor din jurul ochilor.

În acea seară, lăsa în urmă lacrimile; mâine poate va plăti preţul… Ca şi când îi înţelese hotărârea, Jeremy îi puse tinerei femei braţul pe umăr, într-un gest liniştitor.

În picioare lângă patul cu coloane, nu schimbau nicio vorbă. Aviva îi observa fiecare mişcare, modul de a-şi scoate haina, apoi puloverul, descoperind forma perfectă a

braţelor puternice. Câteva clipe mai târziu, stătea în faţa ei, şi desfăcu fără grabă cei trei nasturi ai tunicii sale.

Degetele se strecurară sub material şi îi mângâiară bustul. Parcurseră cu agilitate rotunjimile sânilor şi atinseră uşor pielea mătăsoasă a abdomenului.

Prinse un sân, apoi pe celălalt şi un lung fior străbătu trupul Avivei. Mâinile i se jucară puţin pe piept, desenând cercuri tot mai mici, apoi prinse între buze vârful sânilor tinerei femei, unul după celălalt.

Aviva lăsă să-i scape un geamăt de plăcere. Cu capul dat pe spate, îşi oferi pieptul care palpita, încordat doar de plăcerea care cobora de-a lungul spatelui şi o făcea să se înfioare.

Întinse mâinile la rândul său. Pe nevăzute, degetele sale cunoscură jocul muşchilor lui încordaţi ca un arc sub pielea netedă. O atrase în direcţia patului. O făcu să se aplece cu precauţie şi bătrânul pat trosni. Închizând ochii, simţi aerul rece când îi scoase ultimul veşmânt. În tumultul dorinţei, îşi pierdu cunoştinţa. Imagini fantastice, violent colorate, i se învârteau în spatele pleoapelor închise.

Apoi, îl simţi asupra ei. Cu tandreţe şi fermitate, mâinile şi gura îi alunecau de-a lungul trupului. Într-un ultim reflex, Aviva se întinse spre el, cu dorinţa imperioasă de a-i simţi cea mai mică porţiune din piele sub palmele sale. El n-o lăsă să facă asta. În acea seară, orice plăcere era pentru ea.

După un timp, tânăra femeie nu mai putu accepta minunatul cadou. Cu un gest disperat se încolăci lângă el, rugându-l şi, într-o furtună a tuturor simţurilor, se întâlniră din nou. Împreună, la unison, cunoscură o plăcere de nedescris.

Mai târziu, adormiră strâns îmbrăţişaţi, dorind să profite până în zori de ultimele ore de fericire deplină.

— Bună dimineaţa.

Vocea profundă a lui Jeremy o învălui înainte ca tânăra femeie să deschidă ochii.

— Oh! exclamă Aviva la vederea lui Jeremy, complet îmbrăcat aşezat în faţa şemineului, pe cale să aprindă focul.

Ochii i se întoarseră repede spre fereastră, remarcând prin obloane, lumina alburie a zorilor. Se îndreptă pe perne, având grijă să ridice pătura cât mai sus posibil.

— De cât timp te-ai trezit?

Căuta să spună ceva, dorindu-şi ca Jeremy să se îndepărteze şi s-o lase să se îmbrace. Situaţia o amuza şi o stânjenea în acelaşi timp. Nu era prima dată când dormea cu un bărbat. Totuşi, în faţa lui Jeremy aşezat atât de aproape, se simţea la fel de stângace şi de pudică de parcă ar fi fost o tânără fată de şaisprezece ani în faţa primei sale iubiri.

— Oh, de foarte mult timp. Eşti atât de frumoasă când dormi, încât mă întreb cum am putut închide ochii.

Nu părea hotărât să-i lase o cât de mică intimitate. Totuşi, Aviva trebuia să se întoarcă în camera sa înainte de trezirea lui Jeremy şi a întregii case.

— Chiar trebuie să plec.

Jena îi era acum dureros de evidentă. Obrajii îi ardeau în ciuda zâmbetului pe care i-l adresă. Jeremy îşi părăsi fotoliul şi se aşeză pe pat alături de ea, împingând-o fără grabă în perne.

Aviva îl privi cu neîncredere. Oare ce avea în minte? Dar îi atribuise intenţii greşite şi fu aproape dezamăgită că se înşelase.

— Mai odihneşte-te puţin, în timp ce stăm de vorbă. Apoi, te voi lăsa să te îmbraci. În acest timp, voi prepara micul dejun.

Ochii lui Jeremy scânteiau de maliţie.

— Aşadar, credeai că voi încerca să te seduc din nou şi atât de devreme! Te voi decepţiona. Nu dorinţa îmi lipseşte, să ştii, dar nu vreau să-mi forţez norocul.

Buna sa dispoziţie era contagioasă şi Aviva se relaxă în căldura patului.

— Noaptea aceasta…

Tânăra femeie îşi ţinu respiraţia. Din ajun, înota în fericire. Dar aceste cuvinte o făcură să fie atentă. Modul în care începuse fraza, părea semn rău.

— Aviva, în toată viaţa mea, n-am petrecut vreodată clipe atât de plăcute cu o femeie. Şi am cunoscut un număr oarecare.

Iată, am ajuns aici: „te iubesc, dar trebuie să plec…” Tânăra femeie se înarmă cu curaj pentru a înfrunta continuarea şi îşi întări inima împotriva oricărui rău. Cum oare putuse fi atât de stupidă să creadă că Jeremy va fi altfel decât ceilalţi bărbaţi? Încă o dată, mersese în întâmpinarea unei decepţii.

Împotriva oricărei aşteptări, cuvintele următoare îi alungară temerile.

— Aviva, te iubesc. Te-am iubit încă din prima clipă în care te-am întâlnit. Dacă nu eşti pregătită să-mi primeşti dragostea, voi aştepta. Voi aştepta atât de mult timp cât va trebui.

Tânăra femeie se pregătea să vorbească, dar o opri cu un gest. Aviva fu uşurată, neştiind foarte bine ce să răspundă la această declaraţie. Inima îi sări în piept. Ar fi vrut să strige că şi ea îl iubea cu toate puterile, dar ceva o reţinea. Oare cum vor trăi această dragoste în realitatea de fiecare zi? Veneau din aceeaşi lume, dar acum, trăiau în două lumi distincte. Nu, oricât ar costa-o, nu-l va urma. Dar Jeremy nu dorea să audă aceste cuvinte, iar ea nu dorea să le rostească.

— Nu spune nimic, insistă bărbatul. Odihneşte-te

acolo, câteva minute. Apoi, te duci s-o trezeşti pe mica şmecheră şi toţi împreună, vom lua micul dejun. Dar te rog, gândeşte-te la propunerea mea. Viaţa poate fi atât de frumoasă, Aviva. Este suficient doar să credem asta şi să îndrăznim.

Dintr-o săritură, părăsi patul. Ajuns la uşă, se întoarse zâmbind amabil.

— Adineaori, m-am strecurat în camera ta şi mi-am permis să-ţi sustrag halatul de catifea. Îl vei găsi în baie.

Aviva îi fu recunoscătoare că nu pretinsese un răspuns imediat.

Înfăşurată în halat, se furişă până în camera sa, făcu un duş rapid şi se îmbrăcă. Doar după un sfert de oră, era gata să i se alăture în bucătărie. După ce-şi dădu pentru ultima dată cu peria prin păr, se duse să o trezească pe Jenny.

Fetiţa nu era în camera sa. Puţin neliniştită, Aviva coborî scările şi fu întâmpinată de hohotele de râs ale lui Jenny, care proveneau din bucătărie.

Câinele! Uitase câinele! Coborî treptele în mare grabă, exact la timp pentru a vedea căţelul alunecând pe parchetul proaspăt lustruit.

Spectacolul o amuză o clipă, dar o asemenea dezordine nu putea fi tolerată mult timp.

— Câinele trebuie să rămână în bucătărie. A ieşit oare în această dimineaţă, sau trebuie să mă aştept la o catastrofă?

— Catastrofa s-a produs, dar acum, totul este impecabil, doamnă, răspunse Jeremy cu vocea prefăcută.

În acea clipă, Aviva observă că purta un şorţ lung alb, peste haine. Înainte de a putea face cel mai mic comentariu, o salută.

— Micul dejun vă aşteaptă doamnă.

— Perfect. Acum amândoi, iertaţi-mă, toţi trei,

ştergeţi-o de aici.

Jeremy luă căţelul şi se îndreptă spre bucătărie. Mână în mână, Aviva şi

Jenny porniră pe urmele lui.

— Pot să-i dau un nume, mamă?

— Bineînţeles că poţi. Cum vrei să-l strigi? întrebă Aviva. Aşezată cu căţeluşul pe genunchi, Jenny îl alinta cu mare entuziasm.

— Ce-ai spune de „Fericire”?

— Şi de ce nu „Roşcatul”?

— Hei, voi două, încercaţi să aveţi puţină imaginaţie! De ce nu „Cardinal” sau „Cireaşă”? adăugă Jeremy, cu o tigaie în mână.

— Cireaşă! Cireaşă! exclamă Jenny, nebună de bucurie.

— Ei bine, de acord cu Cireaşă, acceptă Aviva, lăsând animalul jos. Acum Jenny, doresc să-l scoţi prin spate pentru a-şi face nevoile. Apoi, vom încerca să-i găsim de mâncare.

— De acord, mamă.

După ce Jenny şi Cireaşă ieşiră, Aviva se ridică şi se apropie de Jeremy.

— Pot să te ajut?

O cuprinse brusc o dorinţă extraordinară de a-i mângâia muşchii braţelor, dar se stăpâni.

— N-are rost. Aproape am terminat. Totuşi, bucătarul şef va fi cu siguranţă încântat să primească un alt gen de încurajare.

Fără să se gândească, mânată doar de dorinţa nebunească de a-l simţi din nou lângă ea, Aviva se strânse lângă trupul său şi-i întinse buzele cu o pasiune care o surprinse. Apoi, foarte repede, se întoarse şi se aşeză.

— Bine, o tachină Jeremy, nu este rău pentru început, dar data viitoare va trebui s-o faci mai bine.

Tânăra femeie roşi de plăcere la amintirea nopţii precedente şi de jenă la ideea că întreţine false speranţe în sufletul lui Jeremy. Vocea lui Jenny se apropia şi Aviva hotărî că nu venise timpul să aibă o conversaţie serioasă.

Când Jenny şi câinele se întoarseră în bucătărie, Aviva începu să pună bazele noilor reguli de viaţă ale lui Cireaşă. Jenny aprobă din cap fiecare din frazele sale. Tânăra femeie nu-şi făcea deloc iluzii: în puţin timp, căţeluşul va fi instalat în salon, în faţa şemineului, în loc să rămână cuminte în bucătărie. Va fi mai bine să-l dreseze cât mai repede posibil, pentru ca să nu facă prea multe stricăciuni.

— Acum, toată lumea la masă, interveni Jeremy.

— Jeremy, vrei să te joci astăzi cu mine şi cu Cireaşă?

— Jenny!

Vocea severă a Avivei îi făcu pe toţi să tresară.

— Jeremy are cu siguranţă altceva de făcut decât să se joace toată ziua cu tine şi cu câinele.

În faţa privirilor lor stupefiate, tânăra femeie înţelese că vehemenţa cuvintelor sale nimerea prost în împrejurările date.

— Vreau să spun…

— N-are rost, Aviva…

Jeremy se aplecă şi-i puse prieteneşte o mână pe braţ. Ştia foarte bine cât de greu fuseseră puşi la încercare nervii tinerei femei de evenimentele din ultimele zile.

— Cred că voi găsi o clipă în timpul dimineţii pentru a începe dresajul lui Cireaşă.

— Mulţumesc, răspunse Aviva cu un zâmbet jalnic. Bun, pentru că sunteţi de acord, în acest caz nu voi mai protesta.

Jenny aprobă din cap şi-şi termină micul dejun în tăcere.

După ce terminară, Aviva se ridică şi buna dispoziţie

îi reveni.

— Aţi face bine să începeţi dresajul imediat, cu cât va fi mai devreme, cu atât va fi mai bine. Eu mă ocup să strâng totul. Acum, toată lumea afară.

În mai puţin de o secundă, rămase singură. Mulţumită, începu să muncească plină de elan. Uitase fericirea de a face dragoste cu un bărbat. Asta făcea parte din rarele lucruri la care renunţase cu regret retrăgându-se la Carmel. Dacă ar fi rămas la Los Angeles, ar fi avut probabil mai mulţi amanţi. Acolo, ocaziile erau numeroase şi bărbaţii se arătau fără greutate îndrăzneţi. Jeremy se comportase bine: un amant blând, plin de consideraţie şi pasionat.

Totuşi, îi era imposibil să-i accepte invitaţia şi să-l însoţească la Los Angeles. Amintirile, rănile, ura pe care o simţea pentru acest oraş îi vibrau încă intacte în memorie. Refuza să-l cunoască pe Jeremy în afara pereţilor acestei case. Nu putea suporta să-l vadă schimbându-se şi să-l descopere într-o altă lumină. Trezirea ar fi prea insuportabilă.

Îl privi pe fereastră jucându-se cu fetiţa şi, de departe, îi păru şi mai frumos. Dar nu, nu-l va urma. Nici nu se putea gândi la o asemenea eventualitate. Dacă ceda, acesta ar fi fost sfârşitul pentru tot ceea ce muncise atât de dur. Acele lungi luni de eforturi nu puteau fi distruse doar pentru un bărbat, un bărbat despre care, în fond, ştia atât de puţine lucruri.

O zări pe Jenny alergând în direcţia casei, cu Jeremy şi căţelul pe urmele ei. Câteva clipe mai târziu, fetiţa năvăli în bucătărie, radioasă cum Aviva n-o văzuse niciodată.

— Mamă! Jeremy ne duce la Shadowbrook, dar numai dacă eşti de acord!

Ţopăia de bucurie şi Jeremy, sosit în urma ei, ridică

din umeri ca pentru a nega orice complicitate la acest plan. Semăna cu un tânăr şcolar.

— Ei bine, nu ştiu ce să răspund.

Aviva ezita. Era prevăzut ca Sue să petreacă toată ziua la pensiune, dar acum trebuia să-l suporte în plus pe Cireaşă.

— Bună ziua la toată lumea!

Salutările doamnei Baker îi întrerupseră brusc gândurile.

— Domnule Crowley, eşti încântător deghizat în servitor! spuse aceasta arătând spre şorţul alb pe care Jeremy uitase să-l scoată.

— Şi ce-i asta oare?

Gladys se aplecă şi luă căţeluşul în braţe.

— Vi-l prezint pe Cireaşă, anunţă Jenny, foarte mândră. Ni l-a adus Jeremy şi acum ne duce la Shadowbrook. Vom lua un tren mic şi vom vedea o mulţime de lucruri extraordinare. Dar mama n-a spus încă dacă este de acord.

Jenny îşi pierdu respiraţia şi Aviva profită de acest răgaz.

— Nu ştiu, draga mea. I-am promis lui Gladys s-o însoţesc în oraş. Sue va rămâne aici toată ziua şi…

De fapt, Aviva îşi dorea cu ardoare această plimbare. Nu rămânea decât foarte puţin timp înainte de plecarea lui Jeremy şi trebuia să-i dea un răspuns. Probabil, va fi mai uşor să ia o decizie dacă-şi putea petrece o zi întreagă în compania sa. Gladys Baker o scăpă de această dilemă şi Aviva se dojeni că-i reproşase, câteva zile mai devreme, bătrânei doamne că se amesteca în ceea ce n-o privea.

— Nu vreau să mai aud o vorbă în plus. Eu pot foarte bine să merg la avocat astăzi. Dumneata, Jenny şi acest fermecător tânăr bărbat, aveţi permisiunea să plecaţi toată ziua. Voi supraveghea casa şi mă voi ocupa de acest mic

fenomen. Am crescut în mijlocul câinilor şi îi cunosc foarte bine. Puteţi avea încredere.

— Oh, desigur, nu asta este problema.

Aviva nu voia să abuzeze de bunăvoinţa lui Gladys Baker.

Dar, la urma urmei, cu siguranţă bătrâna doamnă era încântată să se facă utilă.

— Pe cuvântul meu! Este vorba despre o conspiraţie!

Aviva făcu o mină resemnată, păstrându-şi cu greu seriozitatea.

— De acord, vom merge la Shadowbrook. Dar înainte de plecare îmi mai rămân câteva detalii de pus la punct. Să ne întâlnim la ora zece, să spunem.

Ridică sprâncenele în direcţia lui Jenny, apoi se întoarse spre Gladys Baker, zâmbind larg. Îşi căuta cuvintele pentru a-i mulţumi dar o licărire din privirea bătrânei doamne o opri. Gladys înţelesese foarte bine importanţa acestei plimbări.

— Foarte bine, răspunse Gladys, mereu la fel de nerăbdătoare. Acum că totul este aranjat, ai pregătit oare micul dejun, Jeremy?

— Îmi trebuie doar câteva secunde.

Se aşezară din nou cu toţi în jurul mesei şi discutară vesel. Aviva glumea pe seama talentelor de bucătar ale lui Jeremy şi îi sugeră să solicite o slujbă cu normă întreagă la „Adăpostul balenei”. Dar nu se putu împiedica să roşească în clipa în care Jeremy se prefăcu că-i acceptă propunerea. Buna dispoziţie generală fu curând tulburată de sosirea lui Tim. Venise să fixeze fereastra de la ultimul etaj. Aerele sale îngrozitoare o surprinseră pe Aviva şi întunecară atmosfera bucuroasă de la masă. Îl invitară să bea o ceaşcă de cafea, dar el refuză. Indispoziţia pe care o produse fu greu de risipit.

În timp ce Gladys, Jenny şi Jeremy se duseră să-şi

vadă de ocupaţiile lor, Aviva termină treburile casnice şi plecă în căutarea lui Tim.

Urcând scările până la ultimul etaj, îl găsi ocupat să fixeze unul dintre vitralii. Era evident că proasta dispoziţie nu-l părăsise.

— Fii atent, Tim. Dacă spargi sticla, nu te voi ierta.

Tim nu catadicsi să răspundă. Îşi continua munca, posomorât. Hotărât lucru, într-adevăr, nu vedeau lucrurile din acelaşi unghi. Jeremy nu s-ar fi comportat niciodată astfel. Prin comparaţie, Tim semăna cu un băieţel.

Dar un băieţel în stare să-i mărturisească o dragoste şi care să i-o dovedească dacă ea ar fi dorit…

Din nefericire, tânăra femeie nu-i putea acorda locul pe care-l visa în inima sa. Totuşi, Tim îi era la fel de apropiat ca un frate şi nu-l putea lăsa gândurilor sale negre, fără să fi obţinut cea mai mică explicaţie asupra comportamentului său. În ajun păruse să accepte situaţia din toată inima.

Tăcerea sa devenea îngrijorătoare şi tânăra femeie îndrăzni o ultimă tentativă.

— Ştii vechea zicală: „cel care sparge borcanele le plăteşte”, îl tachină.

Tim ridică din umeri.

— Îţi cer iertare, Aviva. Încă nu m-am obişnuit cu toate aceste schimbări din viaţa mea din ultimele zile. Mai întâi Jeremy care, de-abia sosit, a dat totul peste cap în această casă, iar în această dimineaţă, am primit un apel din Monterey; comanda mi-a fost anulată.

— Oh Tim, îmi pare rău. Oare ce s-a întâmplat?

— Tipul mi-a spus că găsise un artist foarte cunoscut pentru a-i face vitraliile. Presupun că a pus mai mult preţ pe numele acestei persoane decât pe priceperea sa. Dar nu te sinchişi de mine. Probabil că astăzi nu este ziua mea!

Aviva vru să-l consoleze.

— Este adevărat, să ştii, există oameni pentru care contează mai mult aparenţele. Nu-ţi face grijio pentru atât de puţin. Nu merită osteneala.

— Probabil ai dreptate. Cu siguranţă cunoşti bine problema.

Era exact, gândi Aviva cu tristeţe. Dar, slavă Domnului, era vorba de trecut. Nu va mai frecventa niciodată oamenii atraşi doar de falsa strălucire, gata să se calce în picioare pentru a vedea mai bine, sau a se face văzuţi.

Bietul Tim, trezirea era dură pentru el. Într-un sens, asta îi va servi de lecţie. Era prea lipsit de experienţă în acest domeniu.

— Ştiu de asemenea că cele mai mari decepţii tot se uită până la urmă. Unele te fac să suferi mai mult timp, dar altele dispar foarte repede. Asta depinde puţin de noi înşine.

Tim aprobă din cap şi-şi reluă uneltele.

— Acum, grăbeşte-te să termini, altfel s-ar putea să răceşti. Jenny şi cu mine nu vom fi aici pentru prânz. Doamna Baker se va ocupa de casă.

— Am înţeles, răspunse Tim, cu un aer la fel de absorbit.

Nu se întoarse pentru a o saluta pe Aviva şi aceasta fu uşurată să nu dea explicaţii despre absenţa sa neobişnuită.

Din bucătărie îi zări pe Jeremy, pe Jenny şi pe Gladys, foarte agitaţi în jurul căţeluşului. Izbucnirile vocilor bucuroase îi încălzirăinima. „Sărmanul Tim, se gândi tânăra femeie, sper că-şi va găsi fericirea…” În acelaşi timp, ştia că da. Tim nu era bărbatul să se lase doborât prea mult timp. În câteva ore, se va întoarce la atelierul său, acceptând un nou proiect.

Aviva aruncă o privire spre ceas. Era aproape ora de

plecare. Trecu rapid casa în revistă, verificând dacă totul era în ordine, apoi alergă în camera sa să se reîmprospăteze puţin şi să se pieptene. Filmul evenimentelor din noaptea precedentă i se derulă prin faţa ochilor şi trebui să se rezeme de noptieră pentru a nu se clătina. Brusc se auzi o bătaie discretă în uşă. Înainte de a putea deschide, Jeremy se strecură în cadrul uşii, închizând-o după el. Chipul tinerei femei se lumină de un zâmbet larg.

— Ce faci aici? murmură.

— Nu puteam suporta să fiu mult timp despărţit de tine, îi şopti bărbatul la ureche.

O luă în braţe şi o sărută.

— De ce oare vorbim atât de încet? o întrebă după aceea.

— Nu ştiu. Mi se pare atât de incorect să fii în camera mea, în plină zi, răspunse Aviva, cu vocea modificată.

Era ca şi când iubitul său scăpase vigilenţei părinţilor pentru a vedea cum arăta camera ei, cu scopul de a putea să şi-o imagineze în visuri, în timpul orelor de matematică…

— Ai un simţ ciudat al corectitudinii, mai ales după această noapte!

— Jeremy! Era altceva!

— De ce? Pentru că era întuneric?

— Oh, dar eşti insuportabil!

— Ştiu. Dar dacă îmi spui că mă vei urma în seara aceasta, nu te voi mai bate la cap niciodată…

— Niciodată?

— Bun, poate doar puţin.

Buzele lor se întâlniră din nou şi Aviva se lipi de trupul lui Jeremy, respirându-i parfumul şi savurând senzaţia încântătoare a braţelor sale pe talie. Apoi,

împingându-l uşor, îi arătă cu un deget uşa.

— Am spus ce gândeam. Acum, afară de aici, înainte ca Jenny sau Gladys să-ţi observe prezenţa în camera mea.

Înainte ca tânăra femeie să poată închide uşa, Jeremy îşi trecu capul prin deschizătură şi-i fură un sărut, rugând-o să se grăbească, deoarece Jenny nu-şi mai găsea locul.

Fericită, Aviva se mişca prin încăpere ca în vis, luându-şi din zbor mantoul şi poşeta.

Jenny ţopăia de bucurie şi Aviva aprecie răbdarea lui Jeremy. În general, persoanele care nu au copii îi găsesc deseori pe cei ai altora insuportabili. Jeremy, dimpotrivă, părea să se acomodeze foarte bine interesului pe care fetiţa nu înceta să i-l arate. Căpătase o dimensiune incredibilă în viaţa amândurora.

Masa fu savuroasă şi fermecătoare. Restaurantul fusese construit la poalele unui munte, aproape invizibil din drum. Un tren mic aducea clienţii până în faţa casei. Avea de-abia şase locuri şi călătoria nu dură mult timp, dar Jenny fu foarte agitată.

În interior, mesele erau instalate în diferite colţuri şi cotloane ale încăperii şi toate erau împodobite cu flori proaspete. Printr-un vitraliu pictat intra lumină caldă. O clipă, Aviva se gândi la Tim, dar îl alungă repede din minte.

Hotărâse să profite din plin de această zi. Totuşi, oare ce-i va răspunde lui Jeremy în curând?

După masă, se opriră în faţa unui magazin de amintiri şi Jeremy îi cumpără lui Jenny o mică halbă de porţelan, împodobită cu numele Shadowbrook.

În sfârşit, veni ora să se întoarcă.

De-abia instalată în spatele maşinii, Jenny adormi. Jeremy şi Aviva rulară un timp în tăcere, bucurându-se de fericirea acelor ultime ore împreună.

Jeremy rupse primul această tăcere.

— Aviva, vreau răspunsul tău acum. Vei veni cu mine, diseară?

Scoasă brusc din visare, Aviva întoarse capul spre Jeremy. Inima sa aparţinea acestui bărbat, fără cea mai mică reţinere. Îl iubea cu pasiune. Dar, va pleca oare cu el? Să se întoarcă la Los Angeles? Nu. În sinea sa, nu putea accepta această invitaţie. Simţise deja dragostea pentru alt bărbat şi suferise o înfrângere. Se lăsase antrenată într-o formă de viaţă pe care nu o alesese şi pe care o detesta. Şi apoi, erau Jenny şi pensiunea, fără să mai vorbească despre noii săi prieteni din Carmel.

— Jeremy, nu pot.

Îi văzu maxilarul crispându-se.

Ar fi trebuit să-i explice mai mult, să-i pună mâna pe braţ, să-i spună cât o costa decizia sa... Dar gura îi rămânea închisă cu încăpăţânare...

— Oh Aviva... De ce refuzi?

— Ştii bine. Prea multe amintiri neplăcute în acel oraş şi...

Tăcu, incapabilă să meargă mai departe. În sfârşit, îşi făcu curaj.

— Probabil, motivele mele îţi par prosteşti şi complet lipsite de sens, dar pentru mine nu sunt aşa. Adevăratul meu loc este aici, în această casă şi în acest oraş. Să-ţi spun sincer, îmi este prea teamă că o dată ajunsă la Los Angeles, vei deveni un alt bărbat...

La aceste cuvinte, Jeremy frână brusc şi opri maşina pe marginea drumului.

Dându-şi scaunul înapoi, o luă pe Aviva de umeri şi o obligă să-l privească.

— Aviva, de ce oare eşti atât de sigură că pot să fiu altfel? În Los Angeles, Carmel sau Tombuktu, sunt acelaşi bărbat şi tu aceeaşi femeie. Nimic nu ne poate schimba. Crede-mă.

— Jeremy, te rog…

Cu o mână, îi acoperi buzele. Oare cum ar fi putut să spere să-l facă să înţeleagă ceea ce ea însăşi îi era greu să explice…

— De acord, de acord…

Refuzând să se recunoască învins, Jeremy îi luă degetele şi le sărută.

— Să fii sigură că lucrurile nu vor rămâne aşa. Am început o poveste şi o vom duce până la capăt. Sentimentele mele pentru tine sunt profunde şi nu vreau, nici nu pot să le înăbuş. Şi pariez că este la fel şi pentru tine.

La vederea lacrimilor din ochii săi, ochii aceia frumoşi pe care-i iubea atât de mult, Jeremy tăcu şi o strânse lângă el cu pasiune.

Apoi, o respinse cu tandreţe şi porni maşina. Îşi continuară drumul în tăcere. Tâmplele tinerei femei ardeau şi inima îi sângera de durere. Era sigură că tocmai îl pierduse pe Jeremy Crowley pentru totdeauna.

Capitolul 5

Jenny se trezise. Jeremy o luă în braţe şi o duse în casă. O puse cu atenţie pe canapeaua din salon. Aviva luă o cuvertură din lână pe care doamna Baker tocmai o terminase şi-i acoperi corpul. În acest timp, Jeremy dispăru la etaj să-şi facă bagajele.

Aviva zăbovi în încăpere. Ultima lor conversaţie nu înceta s-o frământe. Jeremy refuza să accepte că nu se va întoarce niciodată la Los Angeles cu el. Promisese că dragostea lor va depăşi orice obstacol. Măcar dacă ar putea să-l creadă! Să ştie că există o şansă, o cât de mică şansă ca toţi trei să ducă o viaţă normală!

Jeremy îi spusese că nu putea trăi fără ea şi era sincer. Dar tânăra femeie ştia foarte bine cum se pot schimba oamenii când circumstanţele le dictează acţiunile.

Să ai responsabilitatea unei familii poate fi greu şi incomod când eşti antrenat în recepţii mondene şi cine de afaceri, sau cele mai frumoase femei încearcă să te seducă.

„Oh, Jeremy… gemu Aviva foarte încet, eşti convins că totul va fi bine între noi… Cât aş vrea să fiu la fel de convinsă!”

Şi mai ales, era oare într-adevăr îndrăgostită de acest bărbat? Se putea ca după plecarea lui Jeremy să se potrivească proverbul: „ochii care nu se văd se uită…”

Aviva se scutură. N-avea rost să-şi pună toate aceste întrebări în timp ce Jeremy era încă acolo. Va avea timp să se gândească la ele mai târziu. Oftă cu inima frântă şi, fără zgomot, părăsi încăperea şi se duse în bucătărie.

— Ah! iată-te! Văzând că nu v-aţi întors la ora cincisprezece, ne-am gândit că veţi cina la Shadowbrook.

Doamna Baker de-abia înălţă capul. locul său mic, de obicei impecabil, căzuse într-o parte şi câteva şuviţe cărunte scăpaseră, atingându-i cu cochetărie obrajii îmbujoraţi; părea pe deplin fericită, agitându-se în jurul bucătăriei.

Aviva n-o văzuse niciodată astfel. Probabil aşa o surprindea soţul său seara, când venea de la muncă… Aerele dispreţuitoare ale lui Gladys nu erau de fapt decât aparenţă, se gândi amuzată.

Tim era şi el aşezat pe marginea chiuvetei, cu picioarele în gol şi mesteca frunze de ţelină. Berea pe care tocmai o terminase îi tivise mustaţa cu spumă albă.

— Văzându-vă cum vă ocupaţi de toate atât de bine, am fi putut rămâne acolo toată noaptea, remarcă Aviva, străduindu-se să zâmbească în ciuda tristeţii sale. Oare ce eşti pe cale să găteşti, Gladys?

Se aplecă peste oala minune şi fură în trecere un morcov. Doamna Baker o prinse fulgerător de încheietura mâinii.

— Ah nu, nici vorbă. Mi-e de-ajuns Tim. Dacă începi şi dumneata, nu va mai rămâne nimic pentru seară!

— Sunt de acord. Dar spune-mi în acest caz ce pregăteşti. Miroase atât de bine!

— Doar un rasol ca odinioară. Cum în seara aceasta nu va fi la cină decât familia, am considerat că nu va fi nimeni de impresionat cu extraordinarele mâncăruri pe care le pregăteşti întotdeauna.

Niciunul dintre cei doi nu remarcă aerul surprins al tinerei femei. Aşadar, doamna Baker se considera ca aparţinând familiei! După o oarecare ezitare, ideea o amuză.

Hotărât lucru, personajul Gladys Baker prezenta numeroase faţete şi această zi fusese bogată în descoperiri! Oare s-ar putea să devină prietene amândouă? Relaţia lor era pe cale să ia o turnură bună, dar tânăra femeie ştia că-i va trebui foarte multă răbdare şi tact pentru a o îmbuna definitiv pe bătrâna doamnă. Era fericită că întâlnise fiinţe atât de minunate ca Tim şi ca Gladys. Pentru ca fericirea să-i fie completă, îi lipsea doar prezenţa unui bărbat.

— Unde este Jeremy? Vreau să am cu el o conversaţie serioasă înainte de cină.

— Ah da? se miră Aviva, cu sprâncenele ridicate.

— Am o mică proprietate în vale. Poate m-ar putea sfătui Jeremy ce trebuie să fac.

— Şi de ce ar putea asta?

Aviva se opri brusc. Îi veni în minte că, de fapt, ştia foarte puţine lucruri despre munca lui Jeremy. În plus, nu se gândise niciodată că activităţile sale pot să fie utile unui membru din anturajul său.

Obrajii i se înroşiră. Intimitatea lor fusese totală. Îi cunoştea culoarea ochilor, catifelarea pielii, dar o parte din el îi rămăsese necunoscută. I se păruse inutil să-i pună

întrebări lui Jeremy, pentru că era vorba despre o faţetă a personalităţii sale pe care nu o va cunoaşte niciodată. Partea din viaţa lui Jeremy din Los Angeles.

Avansurile sale tandre, conversaţiile, glumele, toate acestea fuseseră suficiente pentru a ţese urzeala dragostei lor, dar Aviva nu uitase unde locuia şi care îi erau ocupaţiile. Şi, desigur, bănuindu-i rezervele, Jeremy nu atinsese niciodată subiectul. Tânăra femeie era aproape convinsă că, o dată întors în acel oraş detestabil şi în mijlocul oamenilor ca Diane Chesterfield, se va comporta altfel. Sub influenţa Carmelului, fiinţele se schimbau şi deveneau mai bune. Ar fi fost prea dureros să-l vadă semănându-i lui Sam.

— Să nu-mi spui că nu cunoşti activităţile acestui bărbat, începu doamna Baker pe un ton tăios. Jeremy Crowley construieşte imobile, spitale, centre comerciale şi multe alte lucruri încă. Realizări grandioase, dacă vrei părerea mea…

— Bineînţeles, sunt la curent, Gladys. Dar nu cred că vei avea timp să aprofundezi discuţia, deoarece în câteva minute, ne va părăsi.

— Bine, interveni Tim cu dezinvoltură, presupun că în sfârşit lucrurile vor redeveni normale aici.

— Sper, aprobă Aviva ca pentru ea însăşi.

Gladys Baker le aruncă o privire furioasă, apoi, cu buzele strânse, se întoarse la maşina de gătit.

— În tot cazul, mormăi printre dinţi, ştiu că îmi va lipsi, ca şi lui Jenny. Şi aş paria pe toată averea mea că şi o altă persoană din această încăpere îl va regreta de asemenea. După părerea mea, aceşti oameni cărora le este mereu teamă de cea mai mică schimbare din viaţa lor, care privesc lucrurile şi fiinţele noi ca şi când ar reprezenta un pericol, aceşti oameni care sunt mereu gata să se protejeze când nu există nimic de protejat, sunt o ruşine!

Cei doi oameni tineri îşi aţintiră privirea asupra sa. Impactul acestor cuvinte avu efectul unei bombe. În spatele ei, schimbară o privire îngrijorată, fiecare refuzând să se simtă vizat de observaţiile bătrânei doamne.

Dacă Gladys se înşela sau avea dreptate, Aviva era sigură de un lucru: voia să-şi protejeze echilibrul şi sănătatea, iar bătrâna doamnă ar face mai bine să-şi păstreze reflecţiile pentru ea.

— Bine…

Gladys îşi şterse mâinile pe şorţ.

— Mă voi duce să-i spun la revedere lui Jeremy. Ar trebui s-o facă mai bine altcineva!

Aviva nu avu timp să protesteze. Bătrâna doamnă traversă încăperea în pas vioi şi dispăru, lăsându-i pe Tim şi pe Aviva într-o tăcere incomodă.

Câteva minute mai târziu, un zgomot înfundat de voci ajunse din sufragerie. Tânăra femeie ardea de curiozitate şi ciulea urechile cu disperare, dar nu reuşea să înţeleagă ce se spunea în cealaltă încăpere, prinzând din zbor doar câteva cuvinte ici şi colo. Totuşi, o auzi pe doamna Baker spunând distinct: „Jeremy, nu renunţa”.

Ştiu că vorbeau despre ea. Fapt ciudat, această idee n-o înfurie. Spera oare că, datorită intervenţiei lui Gladys, situaţia se va aranja ca prin farmec?

Dar era timpul să i se alăture lui Jeremy. Aceasta va fi ultima lor întâlnire… O cuprinse o emoţie puternică, dar reuşi să se stăpânească. Era aproape amuzant să se gândească la faptul că, în aceste ultime clipe, i se va prezenta cu o notă de plată a hotelului în mână.

Jeremy avea multe relaţii şi prima idee a Avivei fusese să nu-l lase să plătească sejurul, în schimbul publicităţii pe care o va face hotelului său. Un fals pretext, desigur. Deoarece, cum i-ar fi putut cere bani în timp ce făcea în asemenea măsură parte din inima sa? Fericirea pe

care i-o adusese, atenţiile pe care le avusese pentru ea, nu aveau preţ. Să-l iubească, să-l vadă, să-l asculte toată această săptămână... În atât de puţin timp, devenise centrul gândurilor sale şi unul din stâlpii acestei case. Dar, în ultima clipă se răzgândi. Jeremy ar fi fost dezamăgit de slăbiciunea sa. Prima lor conversaţie fusese o conversaţie de afaceri între proprietara unei pensiuni şi primul său client.

Străduindu-se să zâmbească, respingând durerea care o cuprindea tot mai mult cu fiecare minut care îi apropia de sfârşit, Aviva împinse uşa bucătăriei şi se duse în sufragerie.

„Dumnezeule, îşi repeta, fă să nu întârzie să plece, sau voi ceda şi toate hotărârile mele vor dispărea..."

Dar Jeremy nu mai era în încăpere. Alergă înnebunită până la holul de intrare. Nu era nici acolo. Nu putuse, n-ar fi plecat fără să-i spună rămas-bun! Să fie oare în stare de aşa ceva? Nu... Geanta din piele roşcată se afla lângă telefonul din nişă, mantoul din blană de oaie împăturit cu grijă pe măsuţa joasă, rotundă... O imensă uşurare o copleşi pe loc.

Avu ideea să-l caute în salon.

Era acolo, îngenuncheat lângă canapeaua unde se odihnea Jenny.

Mângâia cu blândeţe fruntea fetiţei şi îşi înfăşurase în jurul degetelor o şuviţă din părul blond ondulat. Se aplecă şi sărută tandru obrazul mic. Apoi, fără zgomot, pentru a nu o trezi, se ridică şi-i aruncă lui Jenny o ultimă privire tristă.

„Jeremy, nu pleca, nu ne lăsa singure. Spune-mi că mă iubeşti destul de mult pentru a rămâne cu noi. Nu sunt atât de puternică pentru a te însoţi acolo unde vrei să mă duci", murmură Aviva pentru ea însăşi, pradă unei imense disperări.

În acea clipă nu avea decât o idee în minte, decât o dorinţă, să se strângă cu putere lângă trupul acelui bărbat, să-i simtă braţele puternice protejând-o… Ca şi când îi ghicise chemarea mută, Jeremy se întoarse spre uşă şi o văzu, în picioare în cadrul ei.

Aviva vru să vorbească, dar expresia chipului său o opri. Bărbatul frumos şi arogant din prima seară, amantul senzual care o purtase cu blândeţe până în patul său, dispăruse.

Jeremy nu mai era decât un bărbat înfrânt, cu inima goală, chipul îi reflecta profunzimea emoţiilor.

Oare cum îl putea lăsa să sufere în acest fel? De ce nu-i striga că va pleca imediat cu el şi că îl va urma până la capătul lumii? Oare mândria o reţinea? Sau încăpăţânarea? Era gata să se folosească de Sam ca scuză pentru a-i refuza cea mai mică şansă lui Jeremy? Sau doar teama ca el să n-o trădeze o împiedica să cedeze?

Jeremy se apropie lent. La fiecare pas al său, inima îi bătea mai puternic. Va exploda. Cu un gest şovăitor, bărbatul ridică mâna dreaptă ca pentru a o atinge. Apoi, ca şi când era prea dureros să simtă pentru ultima dată atingerea pielii sale, lăsă braţul în jos.

— Nota mea este gata? o întrebă cu voce răguşită.

Aviva încuviinţă din cap, vru să vorbească, dar nu reuşi să scoată niciun sunet. Se întoarse foarte repede. Regreta că renunţase s-o ia în braţe şi în acelaşi timp, ştia că dacă ar fi făcut-o, n-ar mai fi avut puterea să-l lase să plece. Dar ce-ar fi făcut dacă Jeremy ar fi rămas la „Adăpostul balenei”? Nu-l putea înlănţui aici, să-l ţină legat în lesă ca pe un căţeluş de salon, să-i distrugă personalitatea şi cariera dacă el voia să fie la Los Angeles.

Găsi nota lui Jeremy pe birou şi i-o întinse. Mâna îi tremura.

— Ştiu, ştiu… Dar nu te voi părăsi, Aviva, fără să-ţi

repet că ne vom revedea. Îmi ţin întotdeauna promisiunile.

Aviva citi hotărâre în frumoşii ochi negri.

— O săptămână, este tot ce-ţi cer; sau un weekend, dacă doar asta poţi să-mi oferi. Te rog, nu-mi judeca viaţa înainte de a o cunoaşte. Nu lua hotărâri în funcţie de ceea ce ai trăit în trecut. Gândeşte-te la tot ceea ce s-a întâmplat între noi. Gândeşte-te doar la asta…

Deschise braţele şi tânăra femeie se repezi spre el. O clipă, uitară lumea care-i înconjura şi deveniră iar două trupuri unite prin aceeaşi căldură şi aceeaşi dragoste.

— Cireaşă, vino aici!

Vocea lui Tim îi aduse brusc la realitate. În aceeaşi clipă, frumosul animal roşcat năvăli spre ei, dornic de mângâieri.

Tim apăru în încăpere în căutarea câinelui. La vederea Avivei şi a lui Jeremy şi a feţelor lor tulburate, se opri brusc.

— Aviva, sunt… bâigui roşu de jenă, eu… Ştiu că nu vrei să vină câinele aici…

Extrem de stânjenit, îl luă pe Cireaşă de zgardă şi, fără să mai adauge ceva, îl trase afară din încăpere.

Aviva şi Jeremy îl priviră îndepărtându-se.

— Îmi datorezi patru sute şaisprezece dolari pentru patru nopţi pe care le-ai petrecut aici, domnule Crowley, asta incluzând şi convorbirea telefonică din prima zi.

Izbucni într-un râs uşor nervos.

— Un preţ întru totul justificat, doamnă Thompson, replică Jeremy cu un salut uşor ironic.

Se îndreptă, o privi cu atenţie încă o dată şi repetă cu un aer grav:

— Da, întru totul justificat, Aviva.

În loc de răspuns, aceasta se prinse de gâtul său. Rămaseră îmbrăţişaţi, nemişcaţi şi tăcuţi. Apoi Jeremy o sărută tandru pe frunte pe tânăra femeie şi un zâmbet

blând şi liniştit îi lumină chipul, ca şi când găsise răspunsul la o întrebare de mare importanţă. Îşi luă geanta şi mantoul şi se îndreptă spre uşa grea din stejar.

Pentru ultima dată, ochii i se adânciră în ai săi şi o mângâie cu privirea.

— Pe curând, Aviva. Sărut-o pe Jenny pentru mine.

Cu pas ferm şi hotărât, fără să se mai întoarcă, ieşi şi dispăru în noaptea care se lăsa.

Aviva crezu că inima i se sparge în mii de bucăţi. Totuşi, în jurul ei nimic nu se schimbă. Casa era tot în picioare, învăluită în ceaţă, în mijlocul chiparoşilor. Doar focul va fi mai puţin cald, cărţile de pe masă ceva mai puţin interesante şi nopţile puţin mai lungi. Un preţ mic de plătit pentru siguranţa sa şi cea a lui Jeremy.

Zgomotul motorului Mercedesului aproape nu se mai auzea când vocea şovăitoare a lui Tim o făcu să tresară.

— Aviva, a plecat?

— Da…

— Ascultă, într-adevăr îmi pare rău pentru adineaori. Nu voiam să vă deranjez. Cireaşă şi cu mine tocmai ne jucam. Era atât de agitat, încât mi-a scăpat înainte să-l pot reţine.

— Bine, Tim, nu-ţi face probleme…

Arboră cu curaj un zâmbet atât de slab, încât Tim ghici secretul.

— Aviva, este oare atât de greu?

— Nu, minţi aceasta. Dar mulţumesc că te preocupi de mine.

— Cred că o baie bună, caldă, îţi va face foarte bine. În acest timp, eu voi pune masa pentru cină. Când vei coborî, totul va fi gata.

— Da, este o idee bună.

De sus de pe trepte, îl auzi pe Tim fluierând uşor în sufragerie. De-abia întinsă în apa caldă din baie, lacrimile

prea mult stăpânite se rostogoliră de-a lungul obrajilor ca un torent eliberat din stavile. Nu simţea nicio ruşine să plângă astfel. Apoi se strădui să-şi revină. Îi era de-ajuns o mare decepţie, o tristeţe profundă în viaţă. Acum trebuia să reziste, să profite mai degrabă de viaţă decât să rişte să piardă totul, cerând prea mult.

Lacrimile i se opriră în cele din urmă şi rămase lungi minute întinsă în apa caldă. Faptul că plânsese atât de mult parcă o purificase. O mare oboseală îi încovoie umerii. Cu gesturi mecanice, se îmbrăcă pentru cină. Era prea dureros să iubească atât de mult. Acum se terminase totul. Pe viitor, va trebui să uite.

Cina promitea să fie liniştită. Toţi oaspeţii ieşiseră. Doar domnul Fortman ceruse să i se aducă o tavă în camera sa. Jenny se trezise din lunga siestă şi se miră de absenţa lui Jeremy. Aviva îi explică faptul că o sărutase în somn, dar nu vru să zăbovească asupra acestui subiect. Şi ea şi fetiţa trebuia să-l uite pe acest bărbat.

Tim se arătă plin de viaţă. În acea zi chiar, primise o comandă a unui vitraliu foarte dificil. Părea că depăşise foarte bine prima sa decepţie. Din nefericire, vrând să descrie diversele volute pe care le va încorpora în piesă, lovi cu un gest stângaci paharul şi acesta căzu pe covor şi se sparse.

Împingându-şi cu putere scaunul, Aviva, roşie de mânie, începu să adune cioburile. Răul era ireparabil şi fu incapabilă să se controleze. Îl fulgeră pe Tim cu privirea.

Toţi fură şocaţi şi în primul rând Aviva, la brusca sa schimbare de dispoziţie. Era nedrept şi fără rost să-i facă pe cei din jur să suporte imensa disperare care o cuprinsese. Dar, în seara aceea, absenţa lui Jeremy era prea dureroasă.

O tăcere apăsătoare se lăsă asupra comesenilor.

— Aviva, voiam să-ţi spun, începu Gladys Baker, că

uşile continuă să se blocheze. Cred că ar trebui să pui să le dea la rindea. Doar puţin. Asta n-ar trebui să ia foarte mult timp.

— Da, am observat şi eu.

— Ah da? Şi ce intenţionezi să faci?

— Mâine, când merg în oraş mă voi duce la antreprenor.

Tânăra femeie îşi plecă ochii asupra farfuriei şi tăcerea se aşternu din nou.

În sfârşit, masa îngrozitoare se termină. Gladys, mereu la fel de binevoitoare, propuse să strângă masa şi să o culce pe Jenny. Cât despre Tim, acesta dispăru aproape imediat sub pretextul că are mult de muncă, iar Aviva nu încercă să-l reţină.

În sfârşit singură, aceasta se retrase în salon şi îşi turnă un pahar cu vin, admirând culoarea închisă a lichidului prin faţetele paharului. Un curent de aer rece o făcu să se înfioare. În şemineu nu ardea focul. Se ridică şi vru să pună câţiva buşteni în cămin, dar îi lipsi curajul.

În seara aceasta, Jeremy nu-i va ţine companie. Îi fu imposibil să rămână mai mult timp în această încăpere de care o legau atâtea amintiri minunate. Căută o carte pe etajere, dar titlurile îi dansau prin faţa ochilor şi mintea refuza să se concentreze. Afară, totul părea liniştit. Vântul încetase să sufle şi ceaţa se împrăştie treptat. Hotărî să iasă.

Aerul pătrunzător al nopţii o cuprinse şi o învălui. Treptat, ochii i se obişnuiră cu întunericul şi un sentiment de pace deplină se lăsă asupra sa. Coborî scările de la intrare şi o luă în direcţia plajei.

Deşi peisajul îi era familiar, acum, în această noapte ceţoasă, lua aspecte diferite. Înaintă încet, având grijă să nu-şi piardă echilibrul când picioarele întâlneau vreo groapă sau vreo mică ridicătură de pământ. Într-o mână

ţinea încă paharul cu vin şi cu cealaltă îşi croia drum printre ierburile sălbatice.

Deasupra capului, cerul era luminat de mii de stele strălucitoare. Pe măsură ce iarba se rărea, lăsa locul nisipului fin, aproape alb sub clar de lună.

Ici şi colo, pe flancul unei dune, o tufă încerca să-şi împingă curajos ramurile subţiri întinse cu disperare spre valurile schimbătoare, ca pentru o ultimă privire de dragoste, înainte ca vântul să le mănture din nou pe plajă şi să acopere micile plante.

În apropiere de mai, Aviva îşi adună jupa sub ea şi se aşează pe nisip. În acea seară, oceanul se acorda sentimentelor sale. Părea să prindă puteri înainte de a porni la asaltul coastelor sălbatice ale Californiei de Nord şi calmul său aparent ascundea, de fapt, în adâncimi un tumult profund.

Aviva observă mişcările valurilor, numărând secundele între flux şi reflux. Inexorabil, înaintau pe plajă, frământând nisipul şi vuietul lor surd părea şoaptă alintătoare de îndrăgostiţi.

Aviva se lăsă pe spate şi închise ochii, atentă la muzica mării. O briză plăcută îi mângâia faţa şi nisipul îi îmbrăţişă trupul cu senzualitate.

Era ca suspendată între cer şi pământ. Mintea încetase s-o chinuie. Anumite imagini îi reveniră în memorie, apoi dispărură la fel de repede.

Târziu în noapte, se ridică şi porni pe drumul spre vechea locuinţă. Se simţea ciudat de liniştită. Paharul de cristal zăcea pe nisip şi se aplecă să-l ia. În el rămăsese o ultimă picătură de vin, pe care o examină o clipă.

Trebuia oare să bea vinul până la fund, se întrebă glumind, sau trebuia să se mulţumească doar cu ce băuse deja?

Baliverne! Filosofia nu era specialitatea sa. Lăsă

ultima picătură de lichid să cadă pe nisip, unde dispăru.

Fără să facă zgomot, intră în casă pe uşa din spate. Domnea o linişte deplină. Urcând scările, zări o rază de lumină pe sub uşa lui Gladys.

Înainte de a se duce în cameră, aruncă o privire la Jenny. Fetiţa dormea buştean, cu păturile ridicate cu grijă. Dar când Aviva o sărută, tresări.

— Mamă, oare îi pot scrie o scrisoare lui Jeremy?

Aviva îi zâmbi blând fiicei sale. O bătu uşor cu palma pe frunte.

— Dormi, draga mea… Vom mai vorbi despre toate acestea mâine dimineaţă.

De-abia îşi terminase fraza că Jenny adormise deja. Evident, Jeremy venea să-i obsedeze chiar şi visele!

Ajunsă în camera sa, îi fu imposibil să adoarmă. Se ridică şi eliberându-şi părul frumos de clamele care îl reţineau, se aşeză în faţa măsuţei de toaletă şi îl perie îndelung.

Aproape instinctiv, deschise un sertar la măsuţei.

Mâna pipăi pe sub articolele de lenjerie de corp din mătase şi găsi ceea ce căuta: fotografiile… Cu un gest şovăitor, le aşeză în faţa ei.

Din prima, îi zâmbea larg Sam, înconjurat de numeroase bagaje din piele. Ochii îi străluceau de bucurie, încântat parcă să scape în sfârşit din sertarul întunecat şi să vadă iar lumina zilei.

A doua fotografie, puţin scorojită şi uzată de timp, era fixată într-o ramă mică din aramă. Un bărbat de talie mijlocie, cu părul negru şi des, stătea în picioare în faţa unui ciclomotor model vechi: era singura amintire care-i rămăsese de la tatăl său. Acesta dispăruse când era de-abia în vârstă de patru ani. Avid de spaţii mari şi de aventuri, nu putuse suporta povara unei soţii şi a unui copil. Cel puţin Sam, nu le lipsise niciodată de prezenţa sa.

Chiar dacă nu-i înţelesese vreodată pe aceşti bărbaţi, nu simţea nicio ură faţă de ei.

Se amuză să compare cele două chipuri. Amândoi erau foarte frumoşi şi plini de farmec. Fotografiile prinseseră bine strălucirea din privirea lor, forţa şi profunda lor nevoie de acţiune şi de noutate.

Aviva tresări. Pe parchetul de pe culoar, aluneca un pas. Aproape imediat auzi bătându-se la uşă. Nu putea să fie Jenny, fetiţa nu şi-ar fi dat osteneala să bată. Poate era vorba despre un client care dorea ceva… Traversând încăperea, Aviva deschise uşa şi se află nas în nas cu doamna Baker. Înfofolită într-un capot lung roz deschis, încheiat până sus, cu un fileu subţire reţinându-i părul, bătrâna doamnă i se păru ciudat de vulnerabilă.

— Gladys, ce ai? Eşti bolnavă?

— Nu, nu chiar.

Fără să fie invitată, Gladys Baker intră în încăpere.

— Ai o cameră foarte frumoasă. Ar fi trebuit s-o iau pe aceasta.

Aviva închise uşa, jenată şi enervată în acelaşi timp de această intruzime târzie.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea să vorbeşti… de la femeie la femeie, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Tonul era ferm, aproape autoritar. Aviva nu dorea deloc să-şi deschidă inima şi să se destăinuie oricui, şi mai puţin bătrânei doamne. În ciuda eforturilor lui Gladys, rezervele tinerei femei faţă de ea nu dispăruseră complet.

— N-am mare lucru de spus.

Bineînţeles, minţea. Şi apoi, la ce ar folosi să se lase pradă confidenţelor? Gladys era mult prea în vârstă pentru a înţelege suferinţele din dragoste ale unei femei tinere şi pentru a-i aduce o cât de mică încurajare.

— Nu te cred nicio clipă, Aviva. Din modul în care te-ai comportat în seara aceasta, chiar şi un orb ar fi ghicit că

ai inima grea. O clipă, veselă ca un cintezoi, iar în secunda următoare, furioasă ca un copil capricios!

Gladys se aşează confortabil într-unul din fotolii, lângă pat, aranjându-şi cutele capotului.

— De ce oare nu am vorbi despre Jeremy? o întrebă cu o voce neobişnuit de blândă.

Aviva rămase stupefiată. Se măsurară îndelung, în tăcere. Apoi, o mică voce interioară îi şopti tinerei femei să-şi uite reticenţele. La urma urmei, ce risca oare? Uluită de propria sa schimbare de atitudine, Aviva se aşeză în faţa măsuţei de toaletă.

Dădu drumul pe nerăsuflate preaplinului temerilor şi emoţiilor sale. Povesti în amănunt originea şi profunzimea rănilor sale, cât de greu îi va fi pe viitor să aibă încredere într-un bărbat, chiar într-un bărbat ca Jeremy şi de ce refuzase să încerce şansa de a-şi reface viaţa cu el.

— Aceşti bărbaţi care te-au făcut să suferi, sunt cei din fotografii?

— Da…

— Aşadar, dacă înţeleg bine, din cauza lor te-ai ascuns de bunăvoie de restul lumii, la vârsta dumitale… Doar pentru că ţi-au făcut rău…

Aviva nu sperase s-o convingă pe bătrâna doamnă, aşa că făcu un efort asupra ei însăşi să-şi păstreze calmul.

— Mi-am iubit soţul şi fără îndoială mi-am adorat tatăl în timpul cât a trăit cu noi. Erau de acelaşi neam: atenţi cu ceilalţi doar când le convenea. Aceste experienţe triste mi-au confirmat, în mod iremediabil, că toţi bărbaţii sunt la fel, asta incluzându-l şi pe Jeremy Crowley.

Se exprimase cu dificultate. Chiar în urechile sale, cuvintele sunau goale, lipsite de sens. Dar, în orice caz, tânăra femeie ştia care îi era drumul şi nu va lăsa pe nimeni să-şi permită s-o contrazică.

Gladys vru să examineze fotografiile. Scoase nişte

ochelari dintr-unul din buzunare şi le cercetă cu atenţie.

— Aviva, eşti laşă. Iată cum eşti.

O palmă n-ar fi surprins-o mai mult pe tânăra femeie. Cum oare îndrăznea doamna Baker să-i vorbească în acest fel? Nu avu nici măcar timp să reacţioneze.

— Tânără femeie, am două lucruri să-ţi spun. Mai întâi, aceşti doi bărbaţi erau foarte bine. Desigur, diferiţi de bărbaţii obişnuiţi, dar cel puţin, cu ei nu te plictiseai. A fost un noroc pentru tine să-i întâlneşti. Nu sunt sigură că Jeremy seamănă întru totul. I-am citit în ochi aceeaşi lumină formidabilă ca în privirea tatălui şi a soţului tău, dar mai ales o puternică sensibilitate se degajează din toată persoana sa.

Aviva se încruntă.

— În al doilea rând, şi acesta este cel mai important, numele meu este doamna Baker. Ştii foarte bine că poveştile bătrânilor nu-i interesează prea mult pe cei tineri, dar după părerea mea, ceea ce-ţi voi dezvălui ar trebui să te lumineze. În realitate, mă numesc domnişoara Baker. Când am sosit la Carmel, am dorit să-mi dau un aer de responsabilitate şi am pretins să mi se spună „doamnă”. Când aveam vârsta ta, draga mea, m-am îndrăgostit de un bărbat întru totul asemănător celor din fotografii. Îl iubeam de puteam să mor… şi într-un fel, asta s-a întâmplat.

Gladys oftă profund şi ochii îi întâlniră sfidători pe ai Avivei.

— O voi scurta. În ziua nunţii, a fugit şi m-a părăsit. Evident, i-a fost teamă. După aceea, n-am mai vrut să aud niciodată vorbindu-se despre bărbaţi şi despre dragoste. Devenisem foarte dură, închisă în sinea mea şi totuşi, o crezi sau nu, mulţi bărbaţi au continuat să mă curteze. Într-o zi, m-am trezit femeie bătrână şi am înţeles că trecusem definitiv pe lângă viaţa adevărată. Fără îndoială

aş mai fi avut ocazia să sufăr, dar ar fi fost mai bine decât să mă aflu într-o seară din viaţa mea, cu inima de piatră şi cu un sentiment profund de eşec…

Aviva simţi lacrimi în ochi. O cuprinse un nou respect pentru această femeie.

— La sosirea mea în Carmel, era prea târziu. Ştii, frumuseţea şi tinereţea sunt efemere… Aşa că am inventat această poveste cu femeia căsătorită. Nu doar dorinţa de responsabilitate m-a îndemnat la asta. Voiam mai ales să-mi amintesc în fiecare zi de stupiditatea mea. Din pură încăpăţânare, am lăsat să scape cea mai bună parte a vieţii mele…

Bătrâna doamnă încercă să-şi ascundă emoţia.

— Acum, gândeşte-te la povestea mea şi nu-ţi da osteneala să mă consideri o bătrână nebună, o ştiu deja.

„Da, îşi spuse Aviva, te-am considerat o bătrână nebună şi insuportabilă”. Cât se înşelase! Gladys era pur şi simplu versiunea bătrână a ei însăşi.

Înainte ca bătrâna doamnă să fi putut ajunge la uşă, Aviva o reţinu cu un gest. Voia să-i ceară iertare pentru toate grozăviile pe care le gândise despre ea şi să-i spună cât de mult fusese mişcată de secretul său apăsător… Se lăsă puţin în jos şi o sărută cu tandreţe pe obraji pe Gladys, înainte ca silueta mică şi încovoiată să dispară în întunericul culoarului.

Aviva se rezemă de uşa închisă şi începu să se gândească la conversaţia lor. Cu siguranţă, Gladys spera ca tânăra femeie să tragă învăţăminte din povestea sa. Ghicise cu siguranţă, încă de la început, natura relaţiilor sale cu Jeremy şi îşi făcea o datorie de onoare din a încerca să aranjeze situaţia amândurora. În definitiv, acum că se considera ca făcând parte din familie, era normal să vrea să se facă utilă. Aviva simţea o mare ruşine că o judecase atât de rău în primele zile ale sosirii sale la

pensiune.

Dar acum, raporturile dintre bărbaţi şi femei erau mai complexe decât pe timpul lui Gladys. Se născuse Jenny şi Aviva era în culmea fericirii.

Şi apoi, oare ce ar fi spus Gladys, dacă acel bărbat de care se îndrăgostise ar fi părăsit-o după căsătorie? Apelurile sale la înţelepciune ar fi fost aceleaşi?

Aviva se aplecă pe fereastră şi scrută noaptea de afară. Totuşi, oricât s-ar apăra, Gladys îi dăduse o lecţie importantă: dacă nu era atentă, îşi va încheia viaţa bătrână şi singură. Jenny va creşte, îşi va face studiile, apoi va munci, va întâlni probabil un bărbat tânăr şi se va căsători. Bineînţeles, Aviva va fi întotdeauna mama sa, dar nu va mai fi la fel.

Iar ea, va avea oare, ca Gladys, şansa ca în seara vieţii sale să fie primită într-o casă ospitalieră şi călduroasă? Jeremy era ultimul său refugiu? Dacă da, atunci trebuia să-şi asume riscul de a-şi perturba frumosul echilibru în care evolua de mai multe luni.

Brusc, o cuprinse o imensă oboseală. Se culcă, savurând prospeţimea cearşafurilor şi încercă să doarmă. Dar chipul lui Jeremy nu înceta să-i apară în spatele pleoapelor închise. Întinsă în întuneric, pulsul i se acceleră la amintirea mângâierilor sale, a căldurii sărutărilor, a atingerii mâinilor lui de-a lungul trupului său.

Treptat, o cuprinse o visare plăcută şi, cu zâmbetul pe buze, adormi. De-abia trecuse misterioasele ţărmuri ale inconştienţei, că soneria telefonului o făcu să tresară.

Pe jumătate trezită, întinse braţul spre telefonul aşezat pe noptieră, străduindu-se să-şi vină în fire.

— Alo, aici „Adăpostul balenei…”

Dar vai, vocea îi era complet adormită, aproape senzuală. Fu o clipă de linişte la celălalt capăt al firului, apoi cineva vorbi.

— Nu puteam să adorm fără să-ţi spun noapte bună.

Vocea lui Jeremy ajungea la ea din depărtare, de la miile de kilometri care-i despărţeau. Aviva se ghemui pe pernă, cu receptorul la ureche, legănată de cuvintele tandre ale lui Jeremy.

— Te iubesc, Aviva. Som uşor, dragostea mea.

Închise, şi Aviva adormi cu receptorul în mână.

Capitolul 6

Sue se agita deja să pregătească micul dejun când Aviva intră în bucătărie. Plină de elan şi într-un pas vioi, verifică platourile, zâmbindu-i cu veselie tinerei fete.

Săptămânile trecute de la plecarea lui Jeremy o transformaseră pe Aviva şi fiecare, de la poştaş la doamna Baker, se bucura de buna sa dispoziţie. La trezire, a doua zi după acea faimoasă noapte, apelul telefonic al lui Jeremy i se păruse un vis. Se convinse că inventase acel telefon şi se hotărî să nu se mai gândească la acel bărbat. Decizia sa era luată o dată pentru totdeauna şi nimeni, asta incluzând-o şi pe Gladys, n-o va face să-şi schimbă părerea.

Dar mai târziu, în timpul zilei, când era pe cale să-şi întâmpine noii clienţi şi să le pregătească notele de plată celor care plecau, un tânăr comisionar îi aduse un enorm buchet de trandafiri galbeni. Un bileţel era prins cu acul pe hârtia glasată şi îl citi: „ar trebui să împărţim nopţile, Jeremy”. În acea clipă înţelese că în acea noapte, imaginaţia nu-i jucase o festă.

Deşi impresionată de gestul lui Jeremy, se convinse că era vorba doar de o atenţie romantică din partea sa. Probabil se afla sub influenţa Carmelului, traumatizat de călătoria lungă în direcţia Los Angelesului. Buchetul era superb şi valuri de dorinţă o cuprinseră afundându-şi nasul în petalele parfumate. Hotărât lucru, Jeremy se comportase corect până la capăt…

Oare cum va suporta să nu-l mai vadă şi să nu-l mai

audă? Cunoştea răspunsul la această întrebare: va suferi teribil. Nicio judecată de bun-simţ nu-i va atenua durerea. Îl iubea pe acel bărbat cu toate fibrele inimii şi ale trupului. Ar fi mai bine să înveţe să trăiască alături de tristeţea sa şi să aştepte ca timpul s-o vindece.

Evident, la vederea buchetului, Tim, Jenny şi Gladys nu se privară de comentarii! Aviva le ceru cu amabilitate să nu mai menţioneze niciodată numele lui Jeremy în prezenţa sa.

Nu mică îi fu surpriza să constate că de-a lungul zilelor, apelurile telefonice nu încetau şi, după mai mult de o săptămână, buchetele de flori dădeau pensiunii aspectul unei expoziţii florale permanente.

În cele din urmă, Aviva îl rugă pe Jeremy să-şi înceteze curtea…

— Jeremy, trebuie să încetezi.

— Să încetez ce?

Tonul prefăcut jignit al vocii o făcu să râdă.

— Ştii foarte bine. Toate aceste flori… De-a ce te joci oare?

— Aviva, acele flori sunt doar mărturia afecţiunii mele eterne.

— Jeremy, sunt serioasă. Asta te costă probabil o avere!

Voia să rămână fermă, dar ştia că Jeremy nu acorda nicio importanţă acestui gen de argument.

— De fapt, toate aceste flori îi dau idei greşite lui Jenny. Persistă să creadă că, dintr-o clipă în alta, vei descinde aici şi că lucrurile vor fi din nou ca înainte.

— În acest caz, spune-i lui Jenny din partea mea că după ce m-am bucurat de ospitalitatea voastră, aştept să veniţi să profitaţi de a mea…

Jeremy îşi formulă invitaţia cu ezitare. În faţa tăcerii tinerei femei, încercă să facă o diversiune.

— Oh, ţi-am spus că tocmai am încheiat o afacere pentru primul centru comercial de rodeo?

— Nu…

Aviva aprecie că Jeremy schimbase subiectul, dar o costase să-l audă menţionând numele unui cartier foarte cunoscut din Los Angeles. Şi-l putea imagina cu uşurinţă pe Jeremy trecând din dreapta în stânga, prânzind şi glumind cu cea mai bună societate din oraş. Aşa era adevăratul Jeremy şi nu ca cel care-i şoptea cuvinte de dragoste la telefon. Totuşi, probabil era foarte mândru că încheiase o asemenea afacere şi nu voia să-i strice bucuria.

— Este formidabil, Jeremy, sunt sigură că vei realiza o operă splendidă.

— Şi eu sper asta. Suntem mulţi în această afacere şi pe viitor, foarte mulţi ochi vor fi aţintiţi asupra mea. Reuşita mi-ar putea aduce numeroase alte contracte. Şi cel mai frumos, este că am făcut în aşa fel încât să am un contract de exclusivitate cu unul dintre cele mai importante magazine din tot oraşul.

— Foarte bine…

— Nu vrei să ştii despre ce magazin este vorba? insistă bărbatul.

— Oh, iartă-mă. Da, desigur.

— Fred’s. Ştii, marele bijutier. Astfel, îmi voi putea oferi, pentru nimica toată, cele mai formidabile diamante din toată colecţia sa. Înţelegi ce vreau să spun? Asta dovedeşte în ce măsură sunt un bărbat practic şi ştiu că apreciezi mult această calitate, adăugă, izbucnind în râs.

— Jeremy, eşti nebun! îl dojeni Aviva, roşind în faţa aluziei la un inel de logodnă…

— Da, nebun de dragoste. Îmi lipseşti atât de mult…

Redevenise serios şi Aviva nu ştia ce să răspundă. Şi ea era nebună de dragoste, dar simţurile lor practice, ale amândurora, erau diferite. Trebuia să fie limpede şi exactă

în răspuns.

— Şi tu ne lipseşti, Jeremy.

La celălalt capăt al firului se auzi un oftat profund şi tânăra femeie înţelese că tocmai îl rănise.

— Bun, sunt fericit pentru asta.

În tot cazul, nu sunt hotărât să renunţ. Aviva, sunt un luptător şi până acum, mi-a reuşit întotdeauna.

Cel puţin avea continuitate în idei… Într-o zi, îşi va da seama de înţelepciunea deciziei sale şi se va întreba cum îşi putuse pierde timpul cu ea.

Conversaţia redeveni mondenă. Aviva îi povesti amănunţit evenimentele de la pensiune şi Jeremy părea interesat de flecăreala sa.

În sfârşit, Jeremy, deşi împotriva voinţei sale, promise să-i îndeplinească dorinţele referitoare la flori şi înainte de a închide îi făgădui că o va suna iar, curând. Trebuia neapărat să înveţe să-l uite, îşi spuse Aviva cu tristeţe.

Jeremy îşi ţinu promisiunea: nu mai puse să i se trimită flori în fiecare zi, ci doar în fiecare vineri. Telefonul însă, nu înceta să sune zilnic. Aviva încercă să păstreze o turnură amicală a conversaţiilor lor numeroase, dar la fiecare apel, inima îi tresărea şi mai puternic în piept. Prezenţa acestui bărbat îi lipsea din ce în ce mai mult. Discuţiile deveneau din zi în zi mai călduroase decât cele pe care le avuseseră în trecut, în faţa şemineului. Deşi nu-şi mai repeta invitaţia, Jeremy termina mereu conversaţia printr-o aluzie discretă la ceea ce vor face dacă Aviva ar veni să-l întâlnească.

Chiar scrisorile sale o ardeau cu un foc intens şi le citea şi le recitea în intimitatea camerei sale.

Dragostea şi dorinţa pentru el sporiseră cu fiecare nouă zi, în ciuda distanţei care îi despărţea. Singura noapte pe care o petrecuseră împreună, ultima îmbrăţişare înainte de plecarea lui Jeremy, aceste două amintiri

importante nu-i slăbiseră în memorie, ci dimpotrivă, erau şi mai luminoase.

Umbra lui Jeremy continua să vegheze asupra sa şi a casei întregi strălucind de fericire. Fiecare îi pândea sosirea, deoarece în mod fatal, într-o zi se va întoarce pentru că nu vor mai putea suporta să fie la mii de kilometri unul de celălalt.

Tânăra femeie înţelese, în sfârşit, că trebuia să ia o decizie: sau să-l îndepărteze definitiv pe Jeremy din viaţa sa, sau să-şi ia inima în dinţi şi să meargă să-l vadă acolo, la Los Angeles.

Rămăseseră două zile până la sfârşitul săptămânii: la sfârşitul acelor două zile, îşi va face definitiv alegerea. Aceasta era limita pe care tocmai şi-o impusese. Dacă nu se schimba nimic, dacă Jeremy era la fel de insistent faţă de ea, atunci îi va anunţa vizita sa.

Această limită, chiar forţată, o eliberă de o mare greutate. Alungându-l pe Jeremy din minte, se întoarse spre Sue, care tocmai îi vorbise.

— Iartă-mă, Sue, n-am auzit ce-ai spus.

— Doamnă Thompson, noii clienţi au sosit foarte devreme dimineaţă. Le-am dat camera numărul şase.

Aviva observase că tinerei fete îi plăcea foarte mult la „Adăpostul balenei” şi avea intenţia să-i propună să lucreze cu normă întreagă.

— Este vorba despre o pereche în vârstă, domnul şi doamna Jenkins. Au venit aici pentru a-şi sărbători nunta de aur. Vor rămâne o săptămână. Poate… poate le-am putea organiza o cină specială în seara aceasta, sugeră Sue cu timiditate.

— Este o idee foarte bună, Sue. Accepţi să te ocupi singură de asta, sau doreşti ajutor?

— Oh, singură, doamnă Thompson!

Tânăra fată era extrem de entuziasmată la ideea

acestei responsabilităţi.

— Vă puteţi încrede în mine.

— O ştiu foarte bine, Sue. Cu această ocazie, asigură-te să aibă flori proaspete în fiecare zi în cameră şi vezi dacă nu au nevoie de ceva anume. Şi apoi, dacă se poate, instalează-i mai degrabă în camera şapte. Acolo, este un şemineu mare şi poate le-ar face plăcere să se aprindă un foc.

Aviva zâmbi văzând-o pe Sue grăbindu-se afară din încăpere.

Părea că totul conspira în jurul ei pentru a-i aminti că fiinţele se puteau iubi mulţi ani. Pe străzile din Carmel, întâlnea deseori perechi cu un aer fericit, plimbându-se mână în mână sau şuşotind în cafenele în jurul unei ceşti de ceai. Şi acum, în propria sa casă…

Se duse să se instaleze la birou. Se rezemă de spătarul fotoliului şi se întrebă de ce nu există şi pentru ea o şansă de a-şi găsi fericirea. Golul din viaţa sa, pe care refuzase să-l admită înainte de a-l întâlni pe Jeremy, se accentuase de la plecarea acestuia. Dorinţa de a plăcea şi de a fi lângă un bărbat nu i se mai părea atât de condamnabilă ca în trecut. Dar numai Jeremy o putea mulţumi.

Aruncă rapid o privire peste corespondenţa zilei: facturi şi iar facturi. Din fericire, afacerile mergeau bine şi nu va avea nicio dificultate să le plătească.

O cuprinse un val de mândrie: reuşise! Socotelile pensiunii aveau în sfârşit credit şi era singură responsabilă de acest succes.

Aşadar, totul mergea cum era mai bine şi viaţa îi zâmbea… În acest caz, de ce nu era întru totul mulţumită? „O singură persoană îţi lipseşte şi totul pare depopulat”; numai absenţa lui Jeremy alături de ea îi întuneca bucuria.

Pentru a-şi alina inima, porni la treaba sa favorită: să

scrie mici bileţele de mulţumire acelora dintre clienţi care de-abia părăsiseră pensiunea. O mare parte din reuşita sa se datora tocmai manierei personale pe care o aducea în relaţiile cu oaspeţii. Punea mare preţ pe această sarcină şi foştii clienţi erau încântaţi de dovada de simpatie pe care le-o dădea. Deseori, ei îi scriau pentru a-i mulţumi pentru sejur.

Brusc, Jenny năvăli în încăpere, risipind liniştea necesară Avivei pentru a-şi redacta scrisorile.

— Mamă!

Fetiţa se ridică pe vârful picioarelor pentru a-şi săruta mama. În spatele ei, Cireaşă sărea de bucurie şi în cele din urmă, îşi puse botul pe genunchiul Avivei pentru a cere mângâieri. Câinele crescuse zi după zi.

Aviva îl bătu uşor pe blana de un roşcat frumos lucitor şi îşi aminti ziua în care Jeremy îl adusese în casă.

— Mamă, vrei să vezi ce l-am învăţat Gladys şi cu mine pe Cireaşă?

— Bineînţeles că vreau, draga mea.

Jenny, urmată de Cireaşă, se îndepărtă câţiva metri şi Aviva mulţumi stelei sale norocoase că găsise în Gladys o prietenă a câinilor şi o mare expertă în materie. Datorită inteligentului dresaj al bătrânei doamne, Cireaşă era pe cale să devină un animal foarte bine educat. Singurele lucruri pe care câinele le distrusese, fuseseră şase cotlete de porc pe care Aviva le lăsase neglijentă pe masa din bucătărie. Cu toate că în acea zi fusese furioasă, nu-l certase: tentaţia fusese prea puternică pentru el.

— Bun, mamă, acum deschide bine ochii.

Jenny ridică o mână în timp ce Cireaşă, fără să se mişte, îşi aţintise asupra fetiţei frumoşii săi ochi căprui. Jenny coborî repede mâna şi imediat câinele se lăsă să cadă pe parchet, cu botul rezemat pe labe. Jenny îi făcu semn să nu se mişte, apoi îşi privi mama cu un aer

victorios şi ieşi din încăpere.

Timp de câteva minute, Cireaşă rămase nemişcat, cu privirea aţintită la uşa pe care Jenny o împinsese în urma ei. În cele din urmă, nu mai putu să reziste mult timp dorinţei de a-şi regăsi mica stăpână şi alergă în căutarea sa. Un strigăt strident izbucni din cealaltă încăpere şi Aviva o auzi pe Jenny certând câinele că nu rămăsese cuminte la locul său. Sărmanul Cireaşă, va fi pierdut când Jenny va merge anul viitor la şcoală.

Curând, cei doi nedespărţiţi se întoarseră s-o întâlnească pe tânăra femeie. Jenny părea ofensată.

— În general, îi reuşeşte.

— Găsesc că a fost perfect. De ce nu-l scoţi puţin? Ceaţa a dispărut şi temperatura aerului este destul de plăcută. Astfel, îi vei putea continua mai bine antrenamentul. Dar nu te îndepărta prea mult de casă.

Într-o clipă, dispăruseră.

De-abia îi mai rămânea timp să-şi termine treaba înainte de ieşirea săptămânală în oraş cu Gladys. De când cele două femei deveniseră prietene, petreceau o zi pe săptămână plimbându-se pe străzile din Carmel şi lăsându-se cuprinse de admiraţie în faţa fiecărei vitrine. O clipă mai târziu, Gladys apăru cu poşeta în mână, bucuroasă dinainte de escapada cu Aviva.

— Eşti gata?

— Aproape. Vei avea oare amabilitatea să lipeşti aceste timbre pe corespondenţa pe care tocmai am terminat-o în timp ce mă duc să mă pregătesc?

— Cu plăcere, răspunse Gladys aşezându-se pe fotoliul pe care-l eliberase Aviva.

Conversaţia lor nocturnă parcă pecetluise un pact între ele. Aviva nu se mai temea că Gladys voia să conducă pensiunea în locul său şi bătrâna doamnă adora să se facă utilă. De atunci, Aviva îi primea ajutorul cu recunoştinţă.

Tânăra femeie aruncă o privire rapidă în oglinda din camera sa, înainte de a-şi lua mantoul. Imaginea îi plăcu. Avea un aer tânăr şi vesel şi se întrebă dacă asiduitatea de îndrăgostit a lui Jeremy era răspunzătoare pentru asta. Ştiind că se vor opri în faţa fiecărui magazin şi că vor bate centrul Carmelului, optase pentru nişte haine comode: pantaloni din catifea reiată, un pulover pe gât, înspicat bej cu roz şi o pereche de cizme de amazoană, din piele moale. Părul lăsat liber se rostogolea în cascadă mătăsoasă pe umeri. Un mantou din caşmir îi completa ţinuta.

Plimbările cu Gladys dăduseră o dimensiune suplimentară vieţii sale. Cu Sue ca ajutor preţios, Gladys ca prietenă şi Jenny fericită cu Cireaşă ca însoţitor, Aviva găsea că zilele la Carmel căpătaseră o încântătoare rutină. Dacă cel puţin Jeremy ar fi vrut să locuiască în această casă şi să se integreze în viaţa sa…

Luându-şi din zbor poşeta, coborî scările şi, lăsând-o pe Gladys să-şi continue mica treabă, se duse să-i găsească pe Jenny şi pe Cireaşă în bucătărie.

— Jenny, doamna Baker şi cu mine plecăm în oraş.

— De acord, mamă.

— N-o plictisi prea mult pe Sue, o avertiză înainte de a se întoarce spre tânăra fată.

— Trebuie să aduc ceva pentru casă?

— Nu, dar s-ar putea să ne lipsească lumânările. În casa asta se consumă cu o viteză incredibilă! Poate am putea să le folosim mai puţin des?

— Oh, dar îmi place enorm iluminatul cu lumânări. Ţie nu?

Aviva aprecie intenţia lăudabilă a tinerei fete, dar ştia foarte bine că nu va renunţa niciodată la stilul romantic pe care-l aduceau lumânările aprinse în diferite încăperi de la parter.

— Da, dar îmi spuneam că aţi putea face economii.

Sue nu îndrăzni să continue.

— Nu te îngrijora. Financiar, am pornit pe un drum bun, dar îţi mulţumesc pentru sugestie. De altfel, mi-ar plăcea ca să avem o discuţie referitoare la prezenţa ta în această casă.

În faţa privirii subit alarmate a lui Sue, Aviva se grăbi să-şi precizeze ideea.

— Voiam să spun că faci o treabă atât de bună aici, încât mi-am propus să-ţi extind responsabilităţile.

Faţa lui Sue îşi recăpătă pe loc culorile.

— Voi fi foarte mulţumită, doamnă Thompson.

— Ai putea oare să încerci să-mi spui Aviva?

— Oh da. Mulţumesc.

Sue era roşie de plăcere.

— Bun, acum mă duc în oraş cu doamna Baker. Fii amabilă şi aruncă din când în când o privire la Jenny.

— Ei bine, plecăm astăzi sau mâine? bombăni Gladys văzând-o pe tânăra femeie sosind.

— Dacă eşti gata, sunt şi eu.

Aviva deschise uşa de la intrare şi se dădu la o parte pentru a o lăsa să treacă pe bătrâna doamnă. În fiecare săptămână, începea acelaşi scenariu; Gladys îmbrăca cele mai frumoase haine pentru a merge la Carmel, mereu aceleaşi: un mantou bej deschis de bună calitate, deşi puţin uzat, închis în nasturi până la bărbie, o etolă mică din vizon care îi încadra faţa, o tocă asortată pe vârful capului, o pereche de mănuşi albe şi cizme negre din piele, cu şireturi.

Cele două femei se opriră în uşă admirând peisajul, totuşi familiar, care li se întindea în faţa ochilor, apoi se îndreptă spre Volkswagenul Avivei.

— Pe vremea mea, maşinile erau spaţioase şi oamenii se simţeau în ele confortabil, în timp ce astăzi… bombăni Gladys.

Acum, Aviva se amuza de bodogănelile bătrânei doamne. Făceau parte din personaj. Aviva avea nevoie de o prietenă şi Gladys îndeplinea acest rol de minune. Trebuia doar să înveţe să o cunoască şi să nu se uite la aerele sale caustice, pentru a descoperi o persoană adorabilă.

Drumul fu plăcut. Oraşul Carmel se descoperea treptat, după o curbă a şoselei turistice. Iarba sălbatică şi chiparoşii înalţi lăsau încet locul bungalourilor în stil spaniol, din ce în ce mai apropiate unul de celălalt. Brusc, drumul devenea mărginit de căsuţe, toate învecinate şi umbrite de eucalipţi, al căror parfum înmiresma întreaga vale.

Circulau puţine maşini şi Aviva îşi imagină locuitorii prietenosului Carmel, în micile lor case, aşezaţi în faţa şemineului, brodând, pictând, sau pur şi simplu citind.

Se plimbară pe străzile comerciale, se entuziasmară în faţa vitrinelor bine aprovizionate şi variate. Brusc, fură şocate de preţurile indicate pe articole. Comercianţii propuneau foarte puţine solduri interesante. Atâta timp cât turiştii cumpărau fără să discute preţul, nu aveau niciun motiv să ofere rabat mărfurilor lor. Aviva regreta multele solduri din Los Angeles, din cartierul angrosiştilor.

Tânăra femeie găsi un minunat serviciu Lalique într-o prăvălie chinezească. Doamna Baker se opri într-un magazin de pânzeturi şi cumpără nişte feţe de masă foarte frumoase din în alb pe care le oferi imediat Avivei pentru pensiune.

Aviva protestă, dar bătrâna doamnă n-o ascultă şi-i ignoră reticenţele. Cadourile pentru pensiune deveniseră din ce în ce mai frecvente şi Aviva încercase mereu să le refuze. În cele din urmă, înţelegând că lui Gladys îi făcea mare plăcere să le cumpere, protestă doar de formă.

Cu bani, se putea găsi tot ce voiai la Carmel. Singurul lucru pe care Aviva îl detesta erau nenumăratele

prăvălii cu tricouri care invadaseră treptat centrul. Nu-i plăcea acea modă nouă şi spera ca Jenny să nu-i cedeze.

Cele două femei mâncară liniştite de prânz într-un salon plăcut de ceai. Tocmai savurau o ceaşcă de ceai, aşteptând nota de plată, când Gladys aduse din nou vorba despre Jeremy.

De la discuţia lor din camera Avivei, Gladys simţise că putea aborda liber acest subiect. În general, asta n-o enerva pe Aviva. De fapt, îi făcea mai curând plăcere să se destăinuiască. Cu atât mai mult cu cât Gladys nu încercase niciodată s-o influenţeze cu sfaturi.

— Ce face Jeremy?

— Foarte bine. La ultima noastră conversaţie, m-a rugat să-ţi transmit cele mai bune salutări. Dar nu ţi-am comunicat, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu! Un adevărat gentleman nu uită niciodată o bătrână doamnă, chiar când îi face curte unei femei tinere.

Aviva zâmbi slab. Pentru un motiv pe care nu-l ştia, astăzi nu dorea să vorbească despre Jeremy. Plimbarea în oraş o distrase şi, pentru prima dată de săptămâni, umbra lui Jeremy nu venise s-o obsedeze. Din fericire, Gladys schimbă subiectul.

— Înainte să plecăm, aş vrea să mă duc să-i fac o vizită domnului Corbet.

— Un domn foarte amabil. Salută-l din partea mea.

— Nu vrei să mă însoţeşti?

— Nu, mulţumesc.

Voi profita de asta pentru a mă duce să-l văd pe antreprenor în legătură cu uşile. A pus să fie aranjate, dar nu sunt încă pe deplin mulţumită de rezultat. Apoi, aş vrea să găsesc un fleac pentru Jenny.

— De acord. Presupun că ne întâlnim în faţa maşinii peste trei sferturi de oră.

Avivei îi plăcu să fie singură puţin. Trebuia să se gândească la decizia sa viitoare.

Din nefericire, vizita la antreprenor dură mai mult timp decât prevăzuse şi-i ocupă mintea. Apoi, se îndreptă spre un magazin de antichităţi şi alese pentru Jenny o mică păpuşă chinezească adorabilă, îmbrăcată într-un chimono din mătase roşie. În sfârşit, se aşeză pe o bancă. În acea clipă îl văzu pe Tim ieşind dintr-un magazin de tricouri. Tânăra femeie fu recunoscută şi el se apropie.

— Bună ziua, Tim. Oare ce faci pe aici?

Aviva încercă să-şi ascundă iritarea când se aşeză alături de ea.

— Am remarcat acest tricou, acum câteva zile, şi m-am hotărât să-l adaug noii mele colecţii. Cum îl găseşti?

Scoase îmbrăcămintea din sacoşă. Pe faţă era scris: „iubesc Carmelul” Dar în locul cuvântului „iubesc” era desenată o inimă. Aviva se mulţumi să zâmbească forţat.

— Sper că rămâne cum ne-am înţeles pentru diseară, nu-i aşa? Sue mi-a spus că rămâne la pensiune toată ziua, aşa că am dedus că vei fi liberă să vii la petrecere.

Tim nici măcar nu remarcase că nu-i răspunsese la întrebare. Aviva îl privi pe furiş şi-i citi în privire mereu aceeaşi licărire de speranţă. Aşadar, nu renunţase! îşi ascundea bine sentimentele, dar i le ghicea ascunse în inimă, gata să iasă la suprafaţă la cea mai mică ocazie.

Nu-şi dorea să meargă la acea petrecere, dar îi promisese lui Tim de mult timp şi nu se putea eschiva. În definitiv, poate această seară o va ajuta să vadă mai limpede în ea însăşi. Dacă începea să iasă cu oameni tineri, de vârsta sa, să meargă ceva mai des în oraş, trăind ca o adevărată femeie tânără, poate va reuşi să-l alunge puţin pe Jeremy din preocupările sale.

— Da, vin. Dar nu-mi mai amintesc unde mi-ai spus că se ţine această petrecere.

— Îl cunoşti pe Ian, bijutierul de pe strada Tores? Afacerile îi merg foarte bine şi tocmai şi-a deschis un nou magazin pe strada Dolores. În seara aceasta sărbătorim evenimentul. Petrecerea va avea loc la el acasă, în spatele magazinului de pe strada Tores.

— Foarte bine. Văd eu unde se află. Cu siguranţă, voi întârzia puţin. Înainte să plec, trebuie să fiu sigură că în casă totul este aranjat şi să o culc pe Jenny.

Tim nu-şi ascunse bucuria şi Aviva îşi dădu seama că rămăsese prea mult timp la distanţă de oamenii tineri de vârsta sa, de la sosirea la Carmel. Da, această seară permitea să-i schimbe ideile şi va fi o ocazie bună să vadă lucrurile într-o altă lumină. Cu siguranţă, Gladys nu va vedea niciun inconvenient în a o supraveghea pe Jenny în timpul lipsei sale.

— Nu vrei să vin să te iau?

— Nu, voi lua maşina mea şi ne vom întâlni acolo.

Aviva prefera să meargă la această petrecere prin mijloace proprii, pentru a nu depinde de nimeni dacă, până la urmă, se plictisea şi dorea să se întoarcă mai devreme decât prevăzuse.

— Cum doreşti. În acest caz, pe diseară. De fapt, ai recent veşti de la Jeremy?

Întrebarea o luă pe tânăra femeie pe nepregătite. Tim nu arătase niciodată nici cel mai mic semn de animozitate în privinţa lui Jeremy, dar optă pentru un răspuns prudent.

— Da. M-a sunat acum câteva zile.

Nu-şi reproşă această mică minciună. Dar pentru un oarecare motiv ascuns, nu voia ca Tim să ştie că Jeremy îi telefona în fiecare zi, de teamă ca prietenia dintre ei să nu sufere, cum se întâmplase când Jeremy intrase în viaţa sa.

— Îţi transmite cele mai bune salutări.

— Ah, da?

Tim avea un aer neîncrezător, dar nu comentă.

— Foarte bine. Salută-l şi din partea mea. Pe curând.

Silueta lui Tim dispăru la colţul străzii şi Aviva, aruncând o privire la ceas, observă că era timpul să o întâlnească pe Gladys. Ea care sperase la câteva minute de singurătate pentru a se gândi în linişte!

Gladys acceptă fără şovăire să aibă grijă de Jenny în acea seară, dar Aviva sesiză o notă de dezaprobare în vocea sa. Evident, nu aproba proiectele tinerei femei. Aviva fu surprinsă de această reacţie, credea că Gladys îl aprecia pe Tim… Poate îl considera un obstacol între ea şi Jeremy. Incontestabil, afecţiunea sa pentru frumosul bărbat din Los Angeles era totală şi nu suferea să fie împărţită. Ridicând din umeri, Aviva îşi alungă din minte impresia neplăcută pe care i-o produseseră observaţiile acide ale lui Gladys şi se concentră asupra drumului. Se întrebă care va fi reacţia lui Jenny la vederea păpuşii. Aşa cum sperase, fetiţa fu încântată.

Sue pregătise o masă somptuoasă pentru toţi oaspeţii, în onoarea celei de-a cincizecea aniversări a căsătoriei domnului şi doamnei Jenkins. Gladys păru chiar că se amuză în faţa desenelor pe care le făcuse Jenny în timpul după-amiezii.

Pe la ora opt, Aviva consideră rezonabil să se îndepărteze de grupul instalat confortabil în salon, în jurul unui foc de lemne.

Se duse să salute familia Jenkins. Martha şi Bill formau o pereche extraordinar de potrivită, ceea ce era rar. Amândoi îşi exprimară emoţia şi bucuria pentru eforturile pe care le făcuse pensiunea pentru aniversarea lor şi Aviva roşi sub avalanşa de complimente. Merse de colo până colo până când o văzu pe Sue intrând în încăpere şi propunându-le oaspeţilor o cafea. Nu mică îi fu surpriza s-o vadă pe tânăra fată îmbrăcată într-un mod

fermecător. Purta o rochie foarte frumoasă, de culoare închisă, care o schimba mult în comparaţie cu obişnuiţii pantaloni şi cu tricoul. Semăna cu o femeie adevărată şi Aviva hotărî că, încă de a doua zi, îi va oferi să lucreze pentru pensiune cu normă întreagă.

După un ultim bună seara spre toţi din jur, Aviva îşi luă maşina şi ajunse în oraş. Recunoscu cu uşurinţă magazinul bijutierului după marele număr de maşini parcate în faţa lui. Îşi aranjă cutele şalului şi bătu la uşă. Din interior se auzeau melodii din anii şaizeci. Îşi dădu în acea clipă seama că nu-i venise ideea să-şi imagineze la ce gen de petrecere se ducea. Uşa se deschise şi inima i se strânse la vederea femeii buclate care stătea în faţa ei.

Se crezu transportată cu mulţi ani în urmă. Tineri şi mai puţin tineri, erau toţi îmbrăcaţi în acelaşi fel, în stilul hippy, în timp ce această modă trecuse de foarte mult timp. Peste tot, inscripţii sau insigne cu cuvântul „dragoste”. Aviva avu impresia că ajunsese pe o altă planetă, asemenea unei regine care evadase în cele din urmă din castelul său şi îşi dădea seama cât de diferiţi erau oamenii de ceea ce-şi imaginase.

Arborând un zâmbet curajos, salută rapid câteva cunoştinţe şi străbătu începerea mică şi plină de fum în căutarea lui Tim. Îi fu greu să-l găsească. Toată lumea semăna: cea mai mare parte a bărbaţilor aveau barbă sau mustaţă şi toţi aveau părul lung.

În sfârşit, îl descoperi în picioare lângă o grămadă de sticle de vin şi de halbe de bere. Se simţea atât de în largul său în tricoul „iubesc Carmelul”, încât Aviva părea deplasată în veşmintele sale. În sinea sa, tânăra femeie nu se putu stăpâni să-i compare pe toţi bărbaţii pe care-i întâlnea, cu Jeremy. Dar hotărî să nu-şi strice seara din cauza unor ridicole detalii vestimentare.

— Bună seara, Tim! Credeam că petrecerea nu

trebuia să înceapă decât la ora şapte! Este de-abia ora nouă şi s-ar spune că toată lumea este aici de foarte mult timp!

Aviva se felicită că reuşise să ia un aer degajat şi încercă să se relaxeze puţin.

— De fapt, aproape toţi invitaţii au sosit foarte devreme. Ştii cum sunt artiştii: se dăruiesc nebuneşte muncii lor şi au tot atâta energie pentru a se distra.

Tânăra femeie se întrebă dacă Tim era cu adevărat mulţumit de prezenţa sa. Probabil era puţin mirat de ţinută. Era îmbrăcată cu un elegant costum din mătase neagră. Ar fi trebuit să se informeze şi ea înainte de a veni.

— Vrei să bei ceva? întrebă Tim brusc.

— Cu plăcere.

Aviva îi găsi privirea tulbure şi deduse din asta că probabil băuse deja destul de mult. Aşa că, îi luă cu amabilitate carafa din mână.

— Mă voi servi eu.

Dar era prea târziu. Tim lăsă să-i scape sticla din mână şi lichidul se vărsă pe tejgheaua acoperită cu straturi de răşină sintetică şi căzu pe jos.

— Hm! Probabil am abuzat de alcool, mărturisi ridicând din umeri.

— Salut, Tim!

Doi tineri se apropiaseră şi erau atât de aproape de Aviva, încât aceasta se simţi atât de înăbuşită, ca şi când toată lumea se năpustise asupra sa. Încă de la sosirea în încăpere, Aviva fusese incomodată de mirosul de fum şi de alcool. Cel mai înalt dintre cei doi bărbaţi îi oferi lui Tim o sticlă mică de coniac, dar în faţa sprâncenelor încruntate ale tinerei femei, Tim refuză. Bărbatul i-o întinse atunci Avivei.

— Şi dumneavoastră, doamnă?

— Nu, mulţumesc.

Încercă să zâmbească, dar n-o lăsă inima. Din fericire, bărbatul nu făcu nicio remarcă asupra refuzului său şi duse sticla la gură.

Vorbi şi a doua persoană. Vocea îi era tărăgănată. Hainele nu-i erau vechi, dar părea că nu fuseseră spălate de săptămâni; un mic inel de aur îi atârna la una din urechi.

— Ei bine, Tim, cum merg afacerile?

— Nimic formidabil, articulă acesta cu greu. Tocmai am o comandă pentru un vitraliu destul de complicat. Cred că mă voi putea totuşi descurca.

— Ei bine! Iată o veste bună! exclamă bărbatul mai scund. În ceea ce mă priveşte, sunt atât de ocupat să fac mici treburi domestice, doar ca să îmi plătesc chiria, încât nu găsesc ocazia să mă exprim. Dar curând voi începe să lucrez la blocul meu de piatră.

— Ce faceţi oare?

Cu un zâmbet graţios, Aviva încercă să se amestece în conversaţie.

Bărbatul o măsură cu ochi mari, uluiţi.

— Cort este sculptor, interveni Tim. O persoană foarte cunoscută şi un mare sculptor! Municipalitatea tocmai a făcut apel la el pentru a decora faţada bibliotecii.

Tim părea şi el foarte mirat de ignoranţa sa.

— Ştiţi, nu locuiesc aici de foarte mult timp. Îmi pare rău că v-am pus această întrebare.

Se consideră brusc ridicolă. În definitiv, de ce să se scuze? Cel puţin jumătate din planetă, nu auzise niciodată vorbindu-se de acest bărbat.

— Nu face nimic. Dar, frumoasă cum sunteţi, nu vă va trebui mult timp înainte de a face cunoştinţă cu toţi cei care sunt aici, nu-i aşa, Tim?

Bărbatul mai înalt aprobă din cap, dar Tim se mulţumi să ducă un nou pahar cu vin la buze. Aviva îi

examină pe toţi trei, fără să îndrăznească să fie insolentă.

— Vă rog să mă iertaţi. Mă voi duce să fac un mic tur printre invitaţi.

Şi plecă foarte repede.

Deplasându-se cu greu prin mulţimea compactă, observă că toată lumea avea aerul că-i face plăcere această petrecere. După o clipă, poate sub influenţa paharului cu vin pe care-l băuse, oamenii începură să-i pară mai simpatici. Îl felicită pe bijutier pentru petrecere şi petrecu o jumătate de oră interesantă discutând cu o tânără femeie sculptor, care tocmai venise să se alăture comunităţii artistice din Carmel. Dar nu simţea o adevărată plăcere în acel loc.

„Este ciudat, se gândi, mă simt la fel de stânjenită aici, printre aceşti pretinşi artişti şi intelectuali, cum eram la seratele din Los Angeles, în mijlocul acelor mondeni entuziasmaţi…”

În cele din urmă, oboseala acelei zile agitate începu să se facă simţită. Un început de migrenă îi chinuia capul. Ar fi mai bine să se întoarcă acasă.

Ea care conta pe această seară pentru a petrece nişte clipe plăcute şi a se distra, se obosise de pomană.

Vru să-l găsească iar pe Tim, dar acesta era înconjurat de un grup gălăgios şi Aviva hotărî să iasă puţin la aer înainte de a-i saluta pe cei pe care-i cunoştea şi de a pleca.

Străbătu mica grădină înconjurătoare şi se rezemă de gardul din lemn. Noaptea era splendidă, senină, şi mii de stele străluceau.

Se înduioşă de soarta locuitorilor din Los Angeles pe care strălucirea luminilor oraşului îi împiedica să admire un cer înstelat. Rareori aveau ocazia să aprecieze prospeţimea unei nopţi.

— Ce faci afară?

Vocea bâiguită a lui Tim o scoase din visare.

— Iau o gură de aer curat. Cum te simţi, Tim? îl întrebă după ce-i aruncă o privire pe furiş tânărului bărbat.

— Excelent, draga mea.

Era gata să alunece şi Aviva se grăbi să-l susţină, de teamă să nu se rănească.

— Nu merită să-ţi dai toată această osteneală, frumoasă doamnă. De fapt, petreci o seară plăcută?

Aviva înclină capul în semn de afirmaţie, preferând să-i ascundă adevărul. Nu-l văzuse niciodată pe Tim într-o asemenea stare. În afară de un pahar de bere sau de coniac din când în când, în prezenţa sa se comportase întotdeauna bine.

— Aş spune chiar că, pentru mine, lucrurile iau o turnură din ce în ce mai interesantă.

Tim se apropie; respiraţia îi mirosea a alcool şi a ţigări. Înainte ca Aviva să-l poată dojeni, Tim o atrase brusc spre el şi o strânse în braţele puternice şi viguroase. Cu un aer stângaci, se aplecă şi-i căută buzele cu ale sale. Imediat, Aviva se zbătu şi încercă să scape din îmbrăţişare.

— Tim! Ce faci! Eşti complet beat!

— Nu sunt beat, te iubesc, Aviva…

Nu-i dăduse drumul şi tânăra femeie începu să fie cuprinsă de panică. Tim era mai puternic decât crezuse. Îşi stăpâni teama şi încercă încă o dată să se elibereze.

— Tim, încetează acest joc. Nu ţi se potriveşte.

În faţa cuvintelor tinerei femei, slăbi strânsoarea, o privi atent o clipă, ca şi când cuvintele îşi croiau cu greu drum prin mintea înceţoşată. Părea că ezită. Aviva nu făcu nicio mişcare pentru a fugi şi aşteptă. Brusc, simţi mâinile lui Tim alunecându-i de-a lungul taliei şi profitând de ocazie, tânăra femeie îi prinse încheieturile mâinilor şi se retrase încet. Apoi se aşează pe iarba udă şi-i făcu semn lui

Tim s-o imite.

Capul îi atârna pe jumătate în piept. Părea să fi adormit. Situaţia devenea comică. La un singur cuvânt al ei, bărbatul acesta care, cu un minut mai înainte, fusese gata s-o sărute cu forţa, era brusc atât de descurajat, încât adormise! Dar Tim era treaz. Îşi întoarse faţa palidă spre Aviva.

— N-ai fi reacţionat în acelaşi mod dacă ar fi fost Jeremy în locul meu, se lamentă.

— Te înşeli. Detest bărbaţii beţi şi reacţia mea ar fi fost aceeaşi şi pentru Jeremy, dacă ar fi băut prea mult.

— Adevărat?

— Da, Tim.

— Vreau să mă iubeşti la fel de mult cum te iubesc eu.

Avea un aer jalnic.

— Nu. Asta nu se va întâmpla niciodată.

Tânăra femeie rămase mult timp tăcută. Oare Tim era în stare să-şi pună ordine în idei? În tot cazul, Aviva nu va mai accepta niciodată să-i facă o altă declaraţie de dragoste. Aceasta va fi ultima. Dar cu siguranţă, Tim nu va mai îndrăzni s-o ia de la început după această seară.

— De acord, de acord…

Tânărul bărbat se ridică şi o privi fără să spună o vorbă. Aviva îşi ţinu respiraţia, gata să sară dacă încerca s-o ia în braţe.

Dar el se mulţumi să dea din cap şi se îndreptă, poticnindu-se, spre casă.

În sfârşit singură, Aviva scoase un profund oftat de uşurare şi începu să contemple cerul. Foarte încet, un zâmbet i se contură pe chip. Unul din acele zâmbete care luminează faţa. Mulţumită lui Tim, mulţumită acelei seri, mulţumită că aflase o dată pentru totdeauna că destinul său de femeie nu se va împlini la Carmel. Exact în acea

clipă ştiu că, foarte curând, va fi în braţele lui Jeremy.

Capitolul *1*

Întoarcerea la pensiune îi păru interminabilă.

Totul era limpede în mintea sa. Venise să se stabilească în Carmel pentru a duce o viaţă liniştită, departe de agitaţia marilor oraşe, dar pentru atâta lucru nu însemna că trebuia să se adapteze tuturor obişnuinţelor locului în care se afla. În anumite părţi, această seară îi plăcuse. Unele dintre persoanele cu care discutase i se păruseră interesante, tânăra femeie sculptor, poetul şi chiar Ian, bijutierul. Profunda lor cunoaştere a lucrurilor despre artă o intrigase şi îi incitase curiozitatea.

Dar acum, privind în urmă, îşi dădu seama că nu va face niciodată parte integrantă din această lume. Arta nu o va pasiona niciodată suficient pentru a face din ea centrul existenţei. Fericirii sale îi erau suficiente lucrurile mai prozaice: o casă, o familie şi nişte prieteni buni. Şi mai mult decât orice, îi era necesară prezenţa lui Jeremy.

Greşise fugind de lumea exterioară şi izolându-se la „Adăpostul balenei”. Totuşi, iubea această casă, această casă care adăpostea cel mai preţios lucru din viaţa sa: pe Jenny. Dar aceasta era destul de mare pentru a primi o persoană în plus, o fiinţă în plus pe care s-o iubească.

Pneurile scrâşniră pe pietriş. Aviva rămase o clipă aşezată în maşină, cu motorul oprit şi inima bătând să-i spargă pieptul. În entuziasmul său se amestecau ultimele îndoieli.

Hotărâtă să-i telefoneze lui Jeremy înainte ca temerile s-o asalteze şi tot curajul s-o părăsească, ieşi în grabă din maşină.

Îi trebui timp pentru a găsi cheia potrivită, apoi, făcând cât mai puţin zgomot posibil, intră în casă. Înainte de a fi putut apăsa pe întrerupător, Cireaşă se repezi şi-i adulmecă pantofii.

Mângâie câinele, pe pipăite.

— Ei bine, Cireaşă. Voi face o mare schimbare, urează-mi noroc. Sper că nu voi comite cea mai mare prostie din viaţa mea, aşa că, ţine-ţi labele încrucişate pentru a-mi purta noroc.

Sărutându-l uşor pe botul umed, duse câinele la pătura sa şi se apropie de telefon. Tot fără să aprindă lumina, cu degetele lungi şi fine, formă numărul centralei telefonice din Los Angeles.

— Aş vrea numărul de telefon al domnului Jeremy Crowley… din Beverly Hills, vă rog.

— O clipă, vă rog. Nu, această persoană locuieşte în Santa Monica. Numărul este: 555 – 76941.

— Vă mulţumesc.

Aviva nu îndrăzni să se mişte, de teamă să nu uite numărul. După trei încercări fără succes, îi veni în minte să lumineze nişa. Lumina o făcu să clipească din ochi. La a patra încercare, soneria o anunţă că telefonul suna în apartamentul lui Jeremy. Cu un gest rapid, stinse lumina şi se află din nou adâncită în întuneric. Prefera să vorbească în complicitatea nopţii cu Jeremy.

Soneria răsună de mai multe ori şi, de fiecare dată, inima tinerei femei bătea mai puternic. Şi dacă nu era acasă? Era atât de târziu încât nu se gândise că nu putea fi acolo. Sau mai rău, dacă nu era singur?

Această idee o revoltă. Îi spusese că o iubea. Îi trimisese flori, îi scrisese scrisori lungi şi-i telefonase aproape în fiecare zi. Într-un fel, se angajase faţă de ea şi trebuia să-şi respecte angajamentul. În definitiv, el era responsabil de demersul pe care tocmai îl făcea. El care o îndemnase să iasă din carapacea confortabilă pentru a înfrunta viaţa şi a-şi încerca norocul… Îl recunoscu în sfârşit la celălalt capăt al firului.

— Alo?

Intonaţia era profundă, gravă şi plăcută. Vocea îi era modificată de somn, sau poate de o noapte petrecută făcând dragoste cu altă femeie? La capătul răbdării, Aviva nu reuşi să vorbească. O măcina o gelozie cruntă.

— Jeremy?

Îşi drese glasul şi încercă să-şi calmeze nervozitatea.

— Jeremy? Sunt Aviva.

Întâmpină doar tăcere, apoi îl auzi scoţând un oftat profund, plin de căldură.

— Aviva… dragostea mea.

Jeremy se relaxă în pat şi strânse receptorul la ureche. Aviva ghici că zâmbea cu tandreţe. Zâmbi şi ea. Ce proastă, să-şi imagineze atâtea lucruri stupide! Dacă ar fi fost cineva în patul său, Jeremy n-ar fi avut această voce.

— Aştept acest telefon de atât de mult timp. Te iubesc. Te rog, confirmă-mi că acest apel telefonic târziu înseamnă ceea ce cred.

Inima Avivei tresări în piept. O iubea.

— Da, este chiar ceea ce crezi, mărturisi tânăra femeie cu timiditate.

— În acest caz, nu-ţi pun nicio întrebare. Nu lăsa micile gânduri distructive să-ţi aprindă capul frumos. Fă ceea ce ai hotărât… Ceea ce trebuia să se întâmplă. Vino la mine.

— Vin, Jeremy, dar mi-e teamă.

Aviva aproape şoptea, ţinând receptorul strâns în mână, ca şi când totul va dispărea brusc şi o va lăsa cu mâinile goale.

Dar, vorbind cu Jeremy, povara de neîncredere şi de tristeţe pe care o ducea de atâta timp slăbea treptat şi dispărea ca prin farmec. Pe viitor, îşi va pune viaţa în mâinile acestui bărbat. Cel puţin de n-ar trăda-o!

— Ştiu. Într-adevăr, ştiu! Dar ai încredere în mine!

Aviva tresări. Încredere! Oare putea avea cu adevărat

încredere în Jeremy?

— Când vei sosi?

— Ascultă, încă nu ştiu. M-am hotărât foarte recent… Cred… mâine, dacă este posibil. Da, mâine.

— Bineînţeles că este posibil. Spune-mi doar la ce oră vei fi în Los Angeles. Îţi voi da numărul de telefon de la birou. Ai ceva de notat?

Părea brusc foarte agitat şi tânăra femeie se întrebă dacă era la fel de mult ca ea.

— Da… Adică nu. Dar aşteaptă. Mă duc să iau un creion. Doar o clipă.

Aviva lăsă receptorul şi se repezi până în birou.

— Gata, am creion, spuse, reluând receptorul, gâfâind. Oh, Jeremy, am uitat să iau o bucată de hârtie.

Tânăra femeie se dojeni: oare cum putea fi atât de stupidă? De când îşi anunţase vizita lui Jeremy, plutea într-o altă lume şi-şi pierduse simţul realităţii.

Răspunsul lui Jeremy o linişti. Aviva se aşeză lângă peretele despărţitor al nişei şi începu de asemenea să râdă.

— Sper că toate aceste uitări nu sunt un semn rău prevestitor!

— Nu, dimpotrivă. Dovedesc că eşti tulburată la ideea acestei călătorii.

O consola, în fond încântat de evidenta sa nervozitate.

— Am să-ţi propun ceva mai simplu. Şi dacă n-ai fi plecat atât de repede, aş fi putut să te fac să renunţi la alergarea până la birou.

— Îmi pare rău. Nu înţeleg ce se întâmplă cu mine.

— Ba da, înţelegi Aviva. Ba da…

Jeremy avea dreptate.

— Bun, n-are importanţă. Oricum, Gladys are numărul.

— Gladys? exclamă Aviva, ştiind că această informaţie n-ar fi trebuit s-o surprindă.

— Da, Gladys. Nu-ţi face gânduri. N-am rugat-o să te spioneze. I-am dat numărul de telefon pentru că mi-a cerut un sfat şi voiam să mă poată găsi dacă avea nevoie.

— Nu-mi fac griji şi ştiu foarte bine că nu i-ai cerut să mă spioneze, se apără Aviva. Dimpotrivă, sper că a profitat şi te-a sunat cel puţin o dată.

Probabil s-a simţit puţin singură aici, în primele săptămâni ale sosirii sale la pensiune.

— Trebuie să înţeleg oare că relaţiile dintre voi două s-au îmbunătăţit?

Aviva percepu o notă de mirare şi de plăcere în intonaţia vocii sale.

— Aviva, în seara aceasta nu-mi rezervi decât surprize! Bun, sună-mă la birou îndată ce vei şti la ce oră vei sosi. Vii cu maşina, sau iei avionul?

— Oh, desigur, avionul. Nu mai vreau să pierd un minut. Şi, Jeremy…

— Da?

— Eu… te iubesc.

— Oh, sper! Pe curând, Aviva.

Tânăra femeie se lăsă să alunece de-a lungul nişei şi cu telefonul încă în mână, rămase mult timp aşezată în întuneric, cu mintea goală de orice gând.

În sfârşit, se ridică şi urcă scara. O cuprinse o puternică oboseală, toată tensiunea acumulată în aceste ultime zile de relaxare. În noaptea aceasta, va dormi bine.

A doua zi, dimineaţa fu atât de agitată, încât Aviva se întrebă dacă va ajunge la timp la aeroport, de unde un avion bimotor o va duce la Santa Monica. Jenny voia s-o însoţească. Nu de teama să se despartă de mama sa timp de o săptămână întreagă, ci pentru că voia să-l vadă pe Jeremy cu orice preţ. Aviva reuşi totuşi să o convingă fără

prea mare greutate. Gladys se ocupă să facă rezervare la zbor şi o deranjă de mai multe ori pe tânăra femeie pentru a şti dacă dorea o masă specială, sau un loc lângă hublou. Din fericire, Sue acceptă să lucreze cu normă întreagă şi vru să înceapă chiar de a doua zi. În ciuda întregii harababuri produse de plecarea sa, Aviva reuşi totuşi să găsească o clipă pentru a-i telefona lui Jeremy şi să-i anunţe ora sosirii. Auzind vocea de la celălalt capăt al firului, micile îndoieli care începuseră s-o asalteze, dispărură. Avea nevoie să fie liniştită. Oare călătoria aceasta nu era o nebunie? Totuşi, avea nevoie să întreprindă un asemenea demers, cu scopul de a-l cunoaşte mai bine pe Jeremy în mediul său de viaţă şi să ştie, o dată pentru totdeauna, dacă putea prevedea un viitor în doi.

Înainte de a pleca, pregăti notele de plată ale clienţilor care părăseau pensiunea în timpul absenţei sale şi scrise cuvinte de mulţumire pe care îi recomandă lui Sue să nu le expedieze prin poştă decât după plecarea lor. Măcar dacă tânăra fată nu s-ar înşela.

Apoi, îşi pregăti bagajele, le dădu ultimele instrucţiuni lui Sue şi lui Gladys, o sărută pe Jenny, îl bătu uşor cu palma pe Cireaşă şi se îndreptă spre taxiul care o aştepta în faţa casei. Urcă în vehicul hotărâtă, cu un semn din mână salută pe toată lumea şi maşina demară.

Zborul se dovedi ridicol de scurt. De-abia luase avionul altitudine că şi începu coborârea pentru a ateriza la Santa Monica. Prin hublou, Aviva observă marele aeroport internaţional din Los Angeles chiar dedesubt, vasta întindere a văii din San Francisco, colinele Hollywoodului, oceanul Pacific strălucind în lumina soarelui şi oraşul atât de tipic cu străzile sale în pantă.

Oamenii nu spuneau niciodată că trăiau la Santa Monica, la Torrance sau la Long Beach, trei localităţi

situate în jurul oraşului, spuneau pur şi simplu că locuiau la Los Angeles. O teamă profundă o cuprinse pe tânăra femeie la vederea acelor decoruri atât de familiare. În acea clipă, dacă ar fi putut, s-ar fi întors din drum şi s-ar fi dus acasă. Brusc, i se treziră amintiri dureroase.

— Vă simţiţi bine? o întrebă tânărul bărbat aşezat pe scaunul vecin cu al său.

Îi atinse cu amabilitate braţul şi la această atingere, Aviva tresări.

— Mă simt bine. Mulţumesc. Cred… Cred că sunt doar puţin încordată din cauza acestui avion atât de mic.

Scuza părea plauzibilă şi tânărul bărbat grijuliu n-o deranjă mai mult, reluându-şi lectura.

Probabil nervozitatea sa era teribil de evidentă dacă fusese remarcată de un simplu pasager. Se hotărî să-şi compună un chip nou înainte de aterizare şi mai ales înainte de a fi faţă în faţă cu Jeremy. Deschise poşeta şi scoase de acolo o pudrieră. Îşi examină faţa dintr-o privire rapidă, datorită unei oglinzi mici încorporate în ea: coafura nu se deranjase şi machiajul era perfect. Doar ochii ar putea să-i trădeze nesiguranţa.

Trăgându-şi jupa de un frumos albastru deschis peste genunchi, îşi prinse centura de siguranţă, se rezemă de spătar şi aşteptă ca avionul să atingă solul.

În picioare în holul micului aeroport, cu inima bătând să-i spargă pieptul, scruta cu febrilitate fiecare siluetă, fiecare chip pe care-l întâlnea, în căutarea frumoşilor ochi negri ai lui Jeremy. Fu obligată să se supună evidenţei, nu era acolo. Era de necrezut! Promisese să vină…

Brusc, cineva o bătu pe umăr şi Aviva se întoarse imediat. Zâmbetul radios îi dispăru în aceeaşi clipă: nu era vorba de Jeremy.

— Aviva Thompson? o întrebă o tânără femeie neagră.

— Da.

— Mă numesc Kelly Cortland.

În faţa uimirii Avivei şi a lipsei sale de reacţie, tânăra femeie se grăbi să continue.

— Sunt secretara domnului Crowley. Vă cer iertare, credeam că îmi cunoaşteţi numele.

— De ce nu este Jeremy aici? I s-a întâmplat ceva?

Uşurată să nu fie singură în mulţimea de necunoscuţi care o înconjura, Aviva strânse instinctiv mâna tinerei femei.

— Nu. Nu s-a întâmplat nimic grav. Jeremy m-a rugat să vă adresez scuzele şi regretele sale. Din nefericire, la sfârşitul dimineţii, unul dintre cei mai importanţi clienţi s-a prezentat pe neaşteptate în biroul său pentru a-i pune mai multe întrebări referitoare la un imobil pe care Jeremy tocmai îl construieşte pentru el. Aşa că, neputând să vină să vă ia, mi-a cerut să vă întâmpin şi să vă servesc de şofer. Trebuie să vă conduc până la casa sa unde va veni cât mai curând posibil. V-am adus asta din partea sa, cu toată dragostea.

Cu cel mai graţios aer din lume, Kelly Cortland îi întinse Avivei un mic buchet de levănţică.

— Sunt însărcinată să vă spun că i-a fost teribil de greu să găsească aceste flori, dar că veţi înţelege importanţa pe care o dă acestui buchet.

Tânăra femeie părea complet fermecată de intenţiile romantice ale patronului său.

Aviva luă florile. Îşi aminti de acea primă dimineaţă în care intrase în camera lui Jeremy cu tava cu micul dejun şi de surpriza sa când o descoperise pe Jenny aşezată lângă el.

Încă tulburată de ciudata întorsătură pe care o luaseră evenimentele, zâmbi slab tinerei femei. Dar nu avu timp să-şi descurce gândurile, deoarece Kelly, împingând

căruţul cu bagaje, îi făcu semn să o urmeze până la maşină. Oare Jeremy n-ar fi trebuit să-şi uite afacerile pentru a fi prezent la sosirea sa? Dacă ar fi vrut asta cu adevărat, i-ar fi explicat clientului său şi acesta ar fi acceptat cu siguranţă să amâne întâlnirea.

După ce se instală în maşină, Kelly nu încetă să-i vorbească despre Jeremy şi despre bucuria sa la ideea de a o revedea.

— N-a încetat să descrie superba dumneavoastră casă şi s-a întrecut în laude referitoare la dumneavoastră şi la fetiţă. Nu cred că l-am văzut vreodată atât de fericit şi de relaxat! Presupun că acea casă vă seamănă puţin, plină cu toate acele flori!

— De unde ştiţi?

Imediat, Aviva fu atentă. Cu un gest energic, întoarse capul spre tânăra femeie, cu ochii strălucind de mânie. Oare cum îndrăznise Jeremy să dea oricui detalii despre relaţia lor personală? Era un lucru să-i descrie pensiunea, dar era oare necesar să-i vorbească secretarei despre ea, despre familia sa şi despre curtea pe care i-o făcea?

Kelly păli sub intonaţia agresivă, zâmbetul îi dispăru de pe chip şi vorbăria sa încetă brusc.

— Eu…

Neştiind prea bine cum să se comporte, ezită un minut.

— Eu eram cea care comanda florile pentru dumneavoastră. Vedeţi, domnul Crowley dorea ceva foarte special şi mi-a acordat încredere. Aşa că mă duceam la florărie şi le alegeam. Sper că nu sunteţi prea dezamăgită. Se gândeşte foarte mult la dumneavoastră, să ştiţi.

Cu privirea aţintită asupra drumului, Kelly conducea fără să mai adauge vreo vorbă. Aviva se consideră stupidă. Roşie de jenă, încercă să îndrepte situaţia.

— Kelly, iartă-mă. Nu ştiu ce m-a apucat. Nu aveam

dreptul să-ţi vorbesc pe acest ton. Sunt puţin nervoasă. Acum câţiva ani, am locuit în Los Angeles şi îmi este teribil de greu să revin în acest oraş. Şi în plus, sunt tristă că Jeremy n-a fost aici să mă primească.

— Să nu mai vorbim despre asta. În locul dumneavoastră, şi eu aş fi foarte dezamăgită.

Ridică din umeri, acceptă explicaţiile Avivei, dar rămase de marmură faţă de ea.

— Kelly, îmi pare cu adevărat rău. Te pot oare invita la masa de prânz? Este cam târziu, dar n-am mâncat nimic toată ziua şi aş aprecia să mi te alături.

— De acord, doamnă. Cu plăcere.

Zâmbetul fermecător îi reapăru pe chip.

— Unde doriţi să vă duc?

— Ascultă. Este greu de admis şi poate nu este în drumul dumitale, dar cunosc un loc unde se găsesc hamburgeri, pe strada Vine, între bulevardul Sunset şi cel al Hollywoodului. Se numeşte „La Molly”. De ani de zile îmi doresc la nebunie să mănânc unul din acei hamburgeri.

Aviva îşi muşcă buza. Oare ce va crede Kelly despre ea? Poate ar fi trebuit să-i propună Cafeneaua Moustache sau Saint-Germain, dar ideea de a mânca un hamburger la Molly o obseda şi o făcea să-i lase gura apă.

Din fericire, Kelly fu de acord şi se îndreptară spre micul restaurant. Petrecură două ore discutând prietenește şi savurând delicioasele sandvişuri. Aşezată la tejghea, Aviva o recunoscu pe proprietara localului. Fumul de la grătarul deschis sufla în direcţia lor şi tânăra femeie închise ochii, amintindu-şi toate minunatele ocazii când venise aici cu Sam, la începutul căsniciei lor.

Jeremy avea dreptate: păstrase într-adevăr şi amintiri excelente din acest oraş. Păcat că erau atât de puţine.

Apoi plecară şi o luară în direcţia Santa Monica. Din nou o teamă profundă o cuprinse pe tânăra femeie.

Aglomeraţia şi agitaţia din Los Angeles o ameţiseră. De când se stabilise la Carmel, nu mai văzuse niciodată atâtea persoane alergând pe stradă. Această nervozitate crescândă datorată zgomotului şi mulţimii nu era nimic în comparaţie cu ceea ce simţi Aviva când Kelly se opri şi parcă maşina în faţa unui mic bungalou în stil spaniol, identic celor din Carmel.

Aceasta era casa lui Jeremy. Aici va trăi toată săptămâna şi între aceşti pereţi va învăţa să-l cunoască pe Jeremy, intimitatea şi adevăratele sale gusturi. La acest gând, sângele îi fierbea în vine şi tâmplele îi zvâcneau.

Cele două femei trecură de uşă şi intrară. Jeremy nu era încă acolo. Casa era liniştită, decorată cu gust şi o calmă pe Aviva. Pereţii erau complet albi, mobilele vechi, din lemn masiv şi operele de artă rafinate şi vizibil alese cu grijă.

Kelly întrerupse examenul curios al Avivei.

— Trebuie să las bagajele în antreu? întrebă.

— Da.

Tânăra femeie n-ar fi îndrăznit niciodată să-i ceară lui Kelly să o ajute să-şi ducă valizele până în camera lui Jeremy. Scrupulele îi erau stupide şi demodate, dar nu ţinea deloc să fie greşit judecată de Kelly. Şi apoi, era oare sigură că se va instala în camera lui Jeremy? Probabil era mai bine să nu grăbească lucrurile şi să rămână în camera de oaspeţi, în cazul în care exista una, pentru a se obişnui încet unul cu celălalt.

— Acum, nu mai am decât să mă obişnuiesc cu acest nou decor.

— Vreţi să vă ţin companie până la întoarcerea domnului Crowley?

— Nu, bineînţeles că nu. Ştiu că este de-abia ora şaisprezece şi treizeci, dar sunt sigură că vei fi încântată să beneficiezi de o jumătate de oră în plus, pentru a te

întoarce acasă să te odihneşti.

— Mulţumesc, doamnă Thompson. Sunt foarte mulţumită. Este întotdeauna foarte plăcut să pleci de la serviciu mai devreme, chiar dacă această zi n-a fost la drept vorbind o zi de muncă.

Aviva o însoţi pe Kelly la maşină, o salută şi se întoarse la investigaţiile sale.

Se simţi foarte repede întru totul în largul său. Casa nu ascundea nicio surpriză neplăcută şi semăna mult cu proprietarul. Bucătăria era bine echipată şi Aviva se întrebă dacă Jeremy o folosea deseori. La amintirea performanţelor pentru pregătirea micului dejun la „Adăpostul balenei”, trase concluzia că probabil se descurca foarte bine.

Descoperi camera de oaspeţi. Încăperea era decorată simplu şi, evident, Jeremy n-o folosea probabil prea des, altfel ar fi aranjat-o cu aceeaşi grijă ca pe celelalte încăperi.

Totuşi, în acea cameră găsi un enorm buchet de trandafiri galbeni în vază, pe noptieră. Neputând să reziste, îşi afundă nasul în petalele catifelate, emoţionată de atenţia delicată a lui Jeremy. Observă o carte mică de vizită cu numele său înscris deasupra şi deschise imediat plicul. În interior, Jeremy scrisese: „În cazul în care…” O dorinţă de a se cuibări în braţele acelui bărbat atât de fermecător, o cuprinse brusc.

Continuându-şi vizita, se opri în faţa unei uşi şi ezită o clipă înainte de a o deschide. Era camera lui… Încăperea răspândea parfumul său, putea aproape să-i simtă prezenţa şi o mare emoţie îi cuprinse fiinţa întreagă. Apropiindu-se de birou, observă mai multe fotografii şi le examină una câte una.

În prima era o femeie foarte frumoasă, care Aviva presupuse că era mama lui Jeremy. Era înaltă, îmbrăcată

cu mare eleganţă şi semăna puţin cu femeile americane. Cu siguranţă, era franţuzoaică. Se opri la o altă fotografie, în faţa imaginii tatălui lui Jeremy, un bărbat foarte atrăgător nu numai pe plan fizic, dar care degaja un mare rafinament intelectual şi o atitudine foarte cumpătată. Celelalte fotografii păreau mai vechi. Aviva se gândi că era vorba despre bunicii, unchii şi mătuşile lui Jeremy.

Se plimbă cu nonşalanţă prin încăpere, îşi lăsă degetele să alerge pe patina unei mobile vechi, lustruite, şi deschise uşa care dădea spre o mică grădină umbroasă. Căscă şi se hotărî să se întindă câteva minute pe pat. Se afundă cu încântare în perne şi adormi fără să-şi dea măcar seama.

Un vis minunat o urmărea. Jeremy o săruta, îi mângâia părul, îi murmura că o iubea... Deschizând cu greu ochii, înţelese că nu visa.

Întins alături, Jeremy atingea uşor, cu tandreţe, cu buzele sale senzuale faţa tinerei femei.

— Trezeşte-te. Nu mai pot aştepta un minut în plus. Te iubesc. Te vreau. Trezeşte-te, dragostea mea.

Aviva îşi reveni treptat din somnul profund, legănată de vocea răguşită şi caldă a celui pe care îl iubea.

Îl privi cu ochii aburiţi încă de oboseală. Chipul îi era atât de aproape de al său încât, chiar prin întuneric, îi recunoştea fiecare trăsătură. Ochii îi sclipeau sub genele lungi, întunecate, pielea bronzată de soarele californian strălucea de sănătate şi părul i se ondula pe frunte. Doar dinţii săi albi luceau.

— Cât este ceasul?

— Este ora opt.

— Atât de târziu! De-abia ai sosit?

— Chiar acum. Ar fi trebuit să te las să dormi, dar n-am putut. Voiam să-ţi cer iertare cât mai repede posibil că n-am venit să te iau de la aeroport. Îmi reproşez că nu ţi-

am fost alături când ai pus piciorul pe acest pământ.

Încă o dată, buzele sale se apropiară şi le întâlniră pe ale tinerei femei.

În adâncul fiinţei sale, Aviva recunoscu dorinţa. Treptat, toate fibrele trupului său începură să aibă nevoie de acel bărbat. Avidă de mângâieri şi de sărutări, se întinse ca o ofrandă spre trupul atât de apropiat de al său.

— Ar trebui să te duc la cină…

— Da, ar trebui, răspunse Aviva în şoaptă, respirând greu.

— Ţi-e foame?

Întrebarea era comică în acele împrejurări.

— Nu… ţie?

— Sunt flămând, draga mea. Flămând…

Restul frazei se pierdu. Jeremy se repezi cu pasiune asupra tinerei femei.

Îi desfăcu unul câte unul nasturii bluzei. Degetele febrile îi atinseră pielea goală sub bluza de mătase, înconjură cu palmele sânii calzi încă de somn.

Cu tot atâta pasiune, Aviva scoase repede cămaşa lui Jeremy şi-şi trecu mâinile pe sub pânza fină, bucurându-se de atingerea pielii mătăsoase.

Pierduse orice noţiune de bine sau de rău, de mâine sau de zilele ce vor urma. Era atât de bine să fie în braţele sale, să se bucure de plăcerea pe care i-o dădea şi s-o anticipeze pe cea care va veni!

În această casă, patul nu trosnea. Se strânse cu putere lângă el. Aviva se încolăci, rugându-l s-o conducă până la limitele extreme ale extazului. Smulgându-şi ultimele veşminte, trupurile se uniră în sfârşit şi inimile băteau la unison.

Brusc, Jeremy îi murmură numele cu o voce tremurătoare şi împreună, atinseră apogeul plăcerii.

Când se rostogoli pe perne, Jeremy o ţinu lângă el şi

puţin după aceea adormi, cu braţul în jurul taliei Avivei.

Tânăra femeie rămase îndelung nemişcată, contemplându-l. Treptat, bătăile inimii i se liniştiră. Aşa că, fără să se mai gândească, se strecură afară din pat, ca pentru a fugi de vraja acestui bărbat care o subjuga.

Dar filtrul de dragoste cu care o fermecase era mult mai puternic decât ea şi asemenea unui animal fricos, alergă să se cuibărească din nou lângă trupul lui Jeremy cu nevoia urgentă de a-l iubi iar. Jeremy era frânt de oboseală, avea nevoie de odihnă, dar puţin îi păsa, ea nu voia să doarmă.

Voia să-i audă vocea, să-i vorbească, s-o asigure încă o dată de dragostea sa şi s-o ia din nou în braţe. Îi observă cămaşa făcută ghem pe jos şi aplecându-se, o luă şi se îmbrăcă în ea. Îi mirosi cu pasiune parfumul, bucurându-se de răcoarea bumbacului pe pieptul său.

Tot trupul i se înfloră. Dacă măcar toate nopţile viitoare ar putea să fie la fel de extraordinare!

În liniştea camerei, noi întrebări insidioase începură să o frământe. Oare cum se va comporta Jeremy faţă de ea mâine, la lumina zilei? Va fi acelaşi bărbat ca în această seară când o va plimba pe străzile oraşului, o va duce prin magazine sau în restaurantele frecventate de prietenii săi?

„Dumnezeule, murmură Aviva, fă să nu fie niciodată dezamăgită de acest bărbat!”

Văzu hainele lor răspândite şi şifonate, la picioarele patului. Zâmbi amintindu-şi de violenţa cu care şi le scoseseră. Se ridică, le adună şi le împături cu grijă pe spătarul unui scaun, fără să-l scape pe Jeremy din ochi.

Din toată persoana sa se degaja o impresie puternică de siguranţă şi soliditate. Cât ar fi vrut, înainte de a adormi, să-i simtă ultima dată buzele peste ale sale.

Această fericire imensă o răzbuna pentru toţi acei ani întunecaţi cu Sam, pentru toţi anii copilăriei în care

simţise nevoia prezenţei tatălui său, pentru toate acele luni în care, singură, luptase pentru ca afacerea să reuşească. În acea clipă înţelese că nu-l va trezi pe Jeremy. Aşteptase atât de mult timp, încât mai putea să aştepte câteva ore în plus.

Capitolul 8

— Da, Gladys, ştiu. Ar fi trebuit să sun încă de aseară, dar…

Gladys n-o lăsă să se explice. La celălalt capăt al firului, bătrâna doamnă nu înceta să-i reproşeze că aşteptase prea mult pentru a-i da veşti.

La capătul puterilor, Aviva se aşeză confortabil în fotoliul de piele, cu privirea aţintită asupra uşii camerei în care Jeremy dormea încă, spunându-şi că ar fi mai bine să se obişnuiască şi cu atenţiile copleşitoare, aproape posesive ale lui Gladys. Bătrâna doamnă îşi făcuse griji pentru ea. Totuşi, dacă fusese cu adevărat îngrijorată, l-ar fi sunat pe Jeremy. Mai mult decât orice, era jignită că Aviva nu se grăbise să-i povestească ce se întâmplase, imediat ce sosise.

— Gladys…

Aviva încercă din nou s-o întrerupă, şi de data aceasta reuşi.

— Dacă nu am telefonat mai curând, este pentru că nu aveam absolut nimic special să-ţi spun. Jeremy a fost reţinut la serviciu până foarte târziu şi eram atât de obosită încât am adormit aşteptându-l. Când m-am trezit, era prea târziu pentru a te suna.

Aviva zâmbi. Să-i telefoneze lui Gladys ar fi fost chiar ultimul lucru la care s-ar fi gândit trezindu-se cu Jeremy întins lângă ea!

— Bun, înţeleg. Totuşi, ar fi fost mai politicos din partea ta.

— Oare m-a cerut Jenny? întrebă Aviva ştiind totuşi

perfect că fetiţa fusese cu siguranţă prea ocupată pentru a suferi de absenţa mamei sale.

— Nu, nu chiar. Dar ştiu că s-a întrebat de ce n-ai sunat.

— Şi de unde ştii asta?

— Ştiu, atâta tot, replică bătrâna doamnă care, schimbă foarte repede subiectul. Ei bine, cum se desfăşoară pentru tine lucrurile, la Los Angeles?

Nu-i trebui lui Gladys mult timp pentru a intra direct în subiect.

— Totul merge perfect.

Aviva nu putea rezista tentaţiei de a stârni curiozitatea lui Gladys, dar în faţa tăcerii sale încăpăţânate, continuă dând mai multe detalii.

— Nu, este mai mult decât perfect, Gladys. Casa lui Jeremy este încântătoare şi sunt foarte fericită să mă aflu aici.

— Asta este tot? Doar fericită!

— Deocamdată, da. Îmi pare rău că te decepţionez, dar nu sunt decât douăzeci şi patru de ore de când sunt la Los Angeles. Cred că voi putea să spun mai mult, mâine.

— Bun, ei bine, dacă asta este tot ce ai să-mi povesteşti, ar fi bine s-o chem pe fiica ta să vorbeşti cu ea. Nu închide, mă duc s-o caut. Oh, Aviva…

— Da?

— Fă tot posibilul să meargă!

Hotărât lucru, Gladys nu se va schimba niciodată. De altfel, la vârsta sa era greu de conceput!

— Da, Gladys.

Pierdută în gândurile sale, Aviva nu observă uşa camerei deschizându-se. Bău o înghiţitură de cafea şi doar ridicând capul, îl zări pe Jeremy venind la ea. O salută cu un sărut pe frunte şi tânăra femeie închise ochii, fericită.

— Eşti oare cu Jenny la telefon? o întrebă în şoaptă,

să n-o deranjeze.

— Nu, nu încă. Am vorbit mai întâi cu Gladys. Îmi vâjâie urechile la toate reproşurile cu care m-a copleşit pentru că nu am telefonat aseară.

Jeremy ridică ochii spre tavan şi râse, uşor ironic. Îmbrăcat doar cu nişte pantaloni elastici, care se mulau pe picioare şi îi subliniau talia, cu bustul şi picioarele goale, era superb şi Aviva nu-şi putea desprinde privirea de la pieptul puternic.

— Sper că i-ai povestit totul despre noaptea noastră de dragoste.

— Bineînţeles că nu! Dimpotrivă, i-am spus că mă voi întoarce cu primul avion dacă nu mai faci nişte progrese!

— Ah da? Tu ai vrut-o!

Cu un gest rapid, Aviva lăsă ceaşca de cafea şi-şi ridică genunchii ca pentru a se apăra, dar Jeremy fu mai prompt. Sări asupra ei şi-şi afundă faţa între umăr şi gât, iar mâinile îi mângâiau spatele prin cămaşa care-i aparţinea şi pe care Aviva nu o scosese încă.

— Jeremy, nu! protestă tânăra femeie slab, scuturată de râs. Jenny va fi dintr-o clipă în alta la telefon! Jenny!

Dar el nu-i dădu drumul şi, îndepărtând receptorul de ureche, Aviva aplecă puţin capul, sărutând faţa lui Jeremy, oarecum la întâmplare.

— Mamă!

Auzindu-şi fiica, Aviva se îndreptă cu o mişcare bruscă, răsturnându-l pe Jeremy pe jos.

— Bună, draga mea… Eu sunt.

Era toată roşie fără să ştie e ce, deoarece Jenny nu-i putea vedea.

Jeremy se ridică masându-şi spatele şi-şi apropie faţa de telefon.

— Jenny, bună ziua! Sunt eu, Jeremy! strigă.

— Jeremy, Jeremy! exclamă fetiţa, incapabilă să-şi

stăpânească bucuria. Jeremy, oare voi putea să vin şi eu să te văd, data viitoare?

— Bineînţeles că vei putea, scumpete!

— Când? Când?

— Nu ştiu. Mama ta va hotărî asta.

La vederea Avivei indignată, izbucni în râs.

— Cum ai putut? Acum nu mă va lăsa în pace niciun minut.

Jeremy ridică din umeri, aşa că Aviva strânse puternic receptorul lângă buze, pentru a-l împiedica să-i mai promită altceva fiicei sale.

Dar Jeremy îi făcea foarte dificilă conversaţia cu Jenny. Tânăra femeie înţelese că era mai bine să se grăbească să închidă înainte ca tulburarea provocată de mângâierile sale s-o facă să spună vreo prostie.

— La revedere, draga mea, pe curând.

Îndată ce lăsă receptorul, Jeremy îi luă din mână ceaşca de cafea şi o puse pe masă. Cu mâinile pe umerii săi, o făcu să se întoarcă şi o atrase spre el ca şi când era la fel de uşoară ca o păpuşă din cârpe. Tânăra femeie îşi afundă cu încântare faţa în părul ondulat.

— N-ai făcut decât să mă încurci, n-a fost foarte amabil.

— Ştiu. De altfel, nu sunt mereu amabil. Dar de data aceasta, nu a fost numai vina mea. N-am putut să rezist. Sunt întotdeauna emoţionat în faţa unei femei îmbrăcate cu o cămaşă bărbătească. Asta mă înnebuneşte!

— Indiferent de femeie?

Aviva întoarse capul astfel încât sărutul lui ajunse pe obrazul său şi nu pe buze.

— Desigur, indiferent de femeie: tânără, bătrână, scundă, înaltă… De ce? Crezi că eşti o persoană specială?

Tânăra femeie sări din fotoliu, mimând mânia, ferm hotărâtă să scape din îmbrăţişare, pentru a-l pedepsi că o

tachina. Nu fu suficient de rapidă, Jeremy o prinse de o parte a veşmântului şi se năpusti asupra sa.

— Nu pleca încă, dragostea mea.

Cu mâna liberă, începu să descheie nasturii cămăşii.

— Te voi învăţa eu să vrei să-mi scapi!

Într-o clipă, Aviva fu dezbrăcată şi buzele sale i se aşezară încă odată cu aviditate pe piept. Tânăra femeie nu opuse nicio rezistenţă şi îi răspunse la sărutări cu o pasiune care o surprinse. Mâinile alergau de-a lungul trupului lui Jeremy cu aceeaşi pasiune intensă ca a lui. Dacă trăia într-un vis, în acest caz nu voia să se mai trezească vreodată. Jeremy era un bărbat adorabil şi extrem de senzual. În acea clipă, nu avea nicio dorinţă să-i aprofundeze personalitatea.

Fotoliul din piele nu era foarte confortabil pentru a suporta trupurile lor strâns îmbrăţişate, dar nu le păsa.

— Mi se răceşte cafeaua, comentă în cele din urmă Aviva, cu un aer prefăcut plângăreţ.

— Îţi voi pregăti alta.

— În acest caz, nu mai spun nimic.

Se cuibări lângă umerii lui. Dacă cel puţin toată săptămâna s-ar putea desfăşura în acest fel! Fără să iasă, fără să facă nimic altceva decât să se iubească! Se simţea atât de în siguranţă, atât de iubită!

— Ce vrei să facem astăzi? întrebă Jeremy, ca şi când tocmai îi citise gândurile.

Aviva se întoarse spre faţa sa şi, fără să spună nimic, îl rugă din frumoşii săi ochi verzi să n-o oblige să facă ceva, sau să meargă undeva. Dar rugămintea sa mută nu avu succes. Jeremy nu voia ca tânăra femeie să se izoleze în casă.

— Ştii bine că trebuie să ieşim. Dacă o ţinem închisă, dragostea noastră va păli.

— Oh, asta m-ar mira…

— Aviva, ştiu la ce te gândeşti. Ştiu că vrei să rămâi ascunsă aici, cu mine. Dar atâta timp cât nu ne vom întâlni cu amintirile tale, nu vom putea şti dacă eşti vindecată de trecut şi nu vom putea face niciun plan de viitor. Înţelegi ce vreau să spun?

— Da, răspunse tânăra femeie, cu capul plecat, ca un copil obligat să meargă la şcoală.

— Oare eşti de acord cu mine?

— Cred că da. Dar avem în faţa noastră toată săptămâna, de ce am ieşi astăzi? Poate vom putea aştepta o zi sau două?

— Pentru că astăzi este sâmbătă şi mâine, duminică. Şi sunt singurele două zile pe care ţi le pot consacra în întregime. De luni, va trebui să mă duc la birou.

— Vei lucra?

Dintr-un motiv ciudat, Aviva nu se gândise niciodată la o asemenea eventualitate. Presupusese chiar că Jeremy îşi va petrece toată săptămâna cu ea.

— Nu mă privi astfel. Eşti fată mare. M-am descurcat să fiu liber cât mai des posibil, dar aveam unele întâlniri foarte importante pe care n-am putut să le anulez.

— Dar eu am făcut-o! replică Aviva, rănită că Jeremy părea să dea mai multă importanţă muncii decât prezenţei sale.

— Este altceva…

Tânăra femeie nu-i lăsă timp să continue.

— Cum este altceva?

Se ridică, dintr-o săritură şi cu mâinile aşezate pe şoldurile goale, îi aruncă o privire furioasă.

— Aşadar, crezi că munca mea are mai puţină importanţă decât a ta!

Rapid, Jeremy fu în picioare şi o prinse de umeri. Aviva se zbătu, dar nu-i dădu drumul.

— Aviva, calmează-te. N-am spus nimic de acest fel.

Aştepta un răspuns şi Aviva fu obligată să scuture din cap, împotriva voinţei sale.

— Perfect. Voiam doar să-ţi explic că în atât de puţin timp, n-am putut anula tot ceea ce era prevăzut. Sunt mai mult decât încântat că ai venit aici pentru toată săptămâna. Numai că hotărârea ta a fost foarte neaşteptată şi nu m-am putut elibera cum aş fi vrut. Asta nu are nimic de-a face cu importanţa muncii mele în raport cu a ta.

Avea dreptate. Oare cum putuse fi atât de stupidă? Oftă, ruşinată de furia sa.

— Oh, Jeremy. Te rog să mă ierţi. Nu ştiu de ce am reacţionat în acest mod!

— Eu ştiu de ce. Ştiu că eşti nervoasă la ideea de a te plimba pe străzile din Los Angeles. Ai făcut primul pas venind la mine. Să-i facem pe ceilalţi împreună. Aşa că propun să ne grăbim să mergem să profităm de această superbă zi însorită.

— De acord…

Aviva zâmbi, cu un aer jalnic. Măcar dacă i-ar fi lăsat încă puţin timp.

— Minunat.

Jeremy slăbi strânsoarea, dar tânăra femeie nu făcu nicio mişcare pentru a se îndepărta de siguranţa braţelor puternice.

— Şi acum, şterge-o, fă un duş şi hotărăşte-te unde vom merge. Dacă nu ai nicio idee, atunci voi alege eu în locul tău.

O făcu să se întoarcă şi o împinse uşor spre baie.

Aviva petrecu mai multe minute bucurându-se de apa rece de pe trupul său. Căuta în minte un loc în care ar putea să petreacă această primă zi. Primul impuls îi dictă să aleagă orice loc, numai să nu fi fost acolo niciodată cu Sam. Să viziteze împrejurimile de la Beverly Hills, sau să

prânzească la Santa Monica, i-ar strica bucuria de a fi cu Jeremy. Iar echilibrul său, deja zdruncinat prin prezenţa în acest oraş, ar suferi să regăsească urme ale trecutului. Poate îi va putea propune o plimbare la Long Beach pentru a vizita Queen Mary, sau pe plaja de la Veneţia pentru a-i admira pe curajoşii surferi? Ieşi de la duş fără să se oprească la o alegere.

Primăvara în California de Sud era diferită de cea din Nord. Temperatura aerului era suficient de ridicată ca să fie de-ajuns doar un costum din pânză kaki. Aruncă o ultimă privire în oglindă şi plecă în căutarea lui Jeremy, regăsindu-şi buna dispoziţie.

Îl întâlni în mica grădină şi nu mic îi fu amuzamentul văzându-l îmbrăcat într-un costum kaki, aproape identic cu al său! Păreau doi gemeni. Doar culoarea cămăşii era alta: cea a Avivei era verde, pentru a-i pune în evidenţă ochii şi cea a lui Jeremy, de un frumos albastru marin.

— S-ar spune că am făcut-o intenţionat, glumi Jeremy.

— Da, aşa s-ar spune. Dar nu ne-am îmbrăcat pentru a ne vedea lumea, nu-i aşa?

Intonaţia plină de speranţă din vocea sa era foarte elocventă.

— Bineînţeles că nu. În orice caz, te pot asigura că nu asta era în intenţiile mele.

Aviva oftă, profund uşurată. Trebuia să înceteze să-l pună pe Jeremy la încercare. Răbdarea lui în ceea ce-o privea avea cu siguranţă nişte limite.

— Ce erai pe cale să faci?

— Înlătur florile ofilite.

Îi arătă rândurile de pansele care mărgineau peluza întreţinută cu grijă.

— Cele care rămân, se dezvoltă mai bine şi cresc mai viguroase.

— Nu ştiam. Când trăiam aici nu aveam grădină, iar la pensiune am lăsat natura în libertate.

Gândindu-se la casa sa, un val de tristeţe o cuprinse brusc.

— Ţi-e dor de casă, nu-i aşa?

— Da. Este o prostie, deoarece n-am plecat de mult timp. Presupun că-mi lipseşte activitatea. Dar nu regret deloc că sunt aici. Casa ta este atât de calmă, atât de liniştită. Este într-adevăr foarte frumoasă, Jeremy.

— Desigur, sunt foarte mândru de ea, dar pentru asta nu vom rămâne închişi în cuibul nostru confortabil.

O sărută uşor, o conduse cu fermitate spre holul de intrare şi îşi luă porteheiul.

— Şi acum, unde mergem, dragostea mea?

— Jeremy, chiar nu ştiu. Hotărăşte în locul meu. În definitiv, scopul vizitei mele este să ne cunoaştem mai bine unul pe celălalt. Eu ţi-am povestit deja totul despre viaţa mea. Este rândul tău să te dezvălui. În funcţie de alegerile pe care le vei face, voi afla ceva mai mult despre gusturile şi despre caracterul tău.

Oare de ce nu se gândise mai curând? Iată soluţia ideală! După programul pe care îl va propune Jeremy, va putea să-şi contureze mai bine personalitatea sa.

— Cum vrei, dar te previn: sunt o persoană foarte autoritară şi nu-mi voi schimba părerea chiar dacă mă vei ruga.

O împinse rapid afară din casă şi o instală în Mercedes.

În timp ce rulau, Aviva reveni în trecut şi îşi aminti de ultima dată când fusese aşezată în această maşină. Chiar din acest loc, îl auzise pe Jeremy promiţând că nu va renunţa, iar ea nu-l crezuse. Şi iată că se afla aici, la Los Angeles, alături de acest bărbat care se dovedise la fel de atent, de fermecător şi de îndrăgostit cum fusese la

pensiune. Şi dacă totul devenea posibil? În ciuda temerilor sale, incredibilul era pe cale să se producă! Visul devenea realitate. Fără îndoială, Jeremy Crowley era unul dintre acei rari bărbaţi care, ajunşi pe culmile gloriei şi ale puterii, rămâneau totuşi modeşti şi cuminţi.

— Am sosit.

Aviva privi în jurul său. Camden Drive, centrul din Beverly Hills. Ce vor face aici?

— Unde mergem?

— La biroul meu. Înainte de orice, voiam să-ţi arăt unde muncesc.

Deschise portiera, făcu înconjurul maşinii şi o ajută pe tânăra femeie să iasă din vehicul.

Pe străzi domnea o mare agitaţie. Multă lume venea şi pleca printre numeroasele magazine de lux. Bărbaţi şi femei, vizibil fără nicio grijă pentru bani. Beverly Hills nu se schimbase foarte mult. Aceleaşi persoane se duceau mereu în acest cartier, gata să plătească sume exorbitante pentru haine, bijuterii, mobile şi multe alte lucruri rezervate exclusiv acestei elite.

Înainte ca Aviva să poată face cea mai mică remarcă, Jeremy o conduse rapid într-un mic imobil, exact în faţa maşinii. Ascensorul era atât de strâmt, încât de-abia putea cuprinde trei sau patru persoane.

— Mă aşteptam la ceva mai impresionant.

— Oh, ştii, aici locurile sunt foarte scumpe şi nimeni nu-şi poate oferi prea mult spaţiu. Totuşi, este încă cea mai bună adresă care există. Cea mai mare parte a oamenilor cred că munca ta este de cea mai bună calitate dacă birourile sunt instalate în Beverly Hills.

— Da, oamenii sunt uneori atât de stupizi şi atât de vanitoşi!

— Aviva, pe viitor nu vreau să mai aud acest gen de comentarii. Incontestabil, tu valorezi mai mult decât

majoritatea celor pe care-i frecventez, dar trebuie să le respecţi micile excentricităţi şi să te arăţi mai tolerantă.

Reproşurile lui Jeremy începuseră s-o agaseze serios. Ce nevoie avea să acorde mereu tuturor avantajul rezervei? Greşise oare atât de mult spunând lucrurilor pe nume? Totuşi, avu impresia că exagerase puţin şi îşi promise să fie mai înţelegătoare.

Uşa ascensorului se deschise şi Aviva se afla într-unul din cele mai fermecătoare vestibuluri pe care le văzuse vreodată. Cât despre biroul lui Jeremy, era decorat cu un gust la fel de sigur ca şi casa sa, iar tânăra femeie se simţi imediat în siguranţă. Jeremy îi arătă planurile unui spital care tocmai începuse să fie construit la Sacramento şi, sincer interesată, Aviva se aplecă peste masa mare de desen. Bărbatul îi vorbi despre un alt proiect de spital în Alaska şi tânăra femeie înţelese că activităţile sale se întindeau aproape peste tot în lume.

— Presupun că, probabil, nu eşti prea des la birou…

— Într-adevăr. Şi te pot asigura că membrii personalului meu nu se plâng deloc de asta. Sunt un bărbat foarte pretenţios şi foarte dur.

— Nu asta este şi părerea lui Kelly. Dimpotrivă, ea are o părere foarte bună despre tine.

Aviva era mândră să constate că, orice ar fi spus el, Jeremy era un bărbat plăcut cu toată lumea şi mai ales cu ea. Rezervele faţă de el dispăreau treptat. Doar câteva umbre îi mai treceau prin minte.

— Înţeleg mai bine de ce trebuie să lucrezi săptămâna aceasta. În rarele ocazii când eşti la Los Angeles, eşti probabil foarte solicitat.

— Din păcate, da. Îmi pare atât de rău că nu am putut face altfel! Aviva, sper că nu eşti prea supărată.

— Oh, bineînţeles că nu. Şi acum, unde mergem? întrebă aceasta repede, deoarece citea în ochii lui Jeremy

dorinţa de a o strânge în braţe.

Ori, locul nu părea potrivit pentru zbenguieli amoroase.

— Bine. Pun pariu că este o veşnicie de când n-ai mai făcut cumpărături pe străzile din Beverly Hills. Ce crezi despre propunerea mea?

— Îmi place foarte mult.

Aviva îşi ascunse nervozitatea cum putea mai bine.

Se plimbară îndelung printre superbele magazine. Şi tânăra femeie fu obligată să accepte că aprecia plăcerea regăsită de a medita şi a se entuziasma în faţa fiecărei vitrine. La Georgio, încercă o foarte frumoasă rochie din tafta şi se învârti în faţa lui Jeremy care-i aprobă alegerea printr-un uşor fluierat admirativ. Aviva aruncă o privire la etichetă şi păli imediat.

— Aviva, te simţi rău?

În loc de răspuns, aceasta îi arătă preţul şi Jeremy tresări surprins.

— Te rog, scoate rochia asta înainte ca o criză cardiacă să mă dea gata pe loc.

Într-un magazin de la Unicef, Aviva găsi un ursuleţ adorabil din pluş şi hotărî să-l cumpere pentru Jenny. Măcar o dată, banii cheltuiţi vor servi unei cauze bune. Ursul acela era singurul lucru, din toate aceste prăvălii, pe care Aviva şi-l putu oferi cu conştiinţa împăcată.

În cele din urmă, pe la ora opt, se simţiră aproape în acelaşi timp sâcâiţi de foame. Jeremy o luă de mână şi o duse la R.J., unul dintre cele mai bune restaurante din oraş.

Tânăra femeie era foarte fericită. Indiferent ce se va întâmpla mai târziu, nu va uita niciodată această zi minunată. Atenţiile delicate ale lui Jeremy, şoaptele dulci de dragoste când se aştepta mai puţin, neîncetata sa bucurie, făcuseră fiecare clipă preţioasă şi unică.

— Jeremy, am petrecut o zi extraordinară. Crezi că Jenny va fi mulţumită de jucăria pe care i-am cumpărat-o?

— Fără nicio îndoială.

Se aplecă peste faţa de masă brodată şi-i luă mâna în ale sale.

— Sunt încântat că ai reuşit până la urmă să te destinzi. Începusem să mă întreb dacă Aviva pe care o ador există în afara pereţilor casei mele!

— Atât de îngrozitoare am fost?

— Nu chiar, dar…

Nu-şi termină fraza.

— Jeremy!

Auzind vocea aceea exasperat de gravă şi de manierată, Aviva avu un şoc. Pradă unei panici nebune, o recunoscupe Diane Chestefierid, în picioare lângă masa lor.

— Nu te-am văzut de secole, dragule! N-ai fost săptămâna trecută la Katy şi nu te-am văzut la Club pentru turneul de tenis. Am crezut toţi că ai dispărut de pe suprafaţa pământului! Văd că nu eram departe de realitate!

Ochii albaştri ai Dianei, având o strălucire de gheaţă, se aţintiră asupra Avivei şi o priviră cu duritate.

— Ne-ai adus-o pe mica Aviva!

Tânăra femeie deschise gura, dar nu reuşi să scoată niciun sunet. Parcă fusese transportată într-o altă lume, în care dispăruse orice noţiune de prezent şi de trecut. Crezu că, dacă îl va privi pe bărbatul aşezat în faţa sa, îl va vedea pe Sam, a cărui privire se va lumina de admiraţie şi de dorinţă în faţa siluetei şi chipului Dianei Chesterfield.

Făcându-şi curaj, se strădui să ridice ochii. Inima aproape încetase să-i bată. Jeremy era acolo şi părea s-o privească pe această femeie cu toată indiferenţa. Îi vorbea şi îi zâmbea pur şi simplu cu politeţe.

— Aviva este aici pentru câteva zile.

— Asta este minunat! Cum îţi merg afacerile, Aviva?

— Foarte bine.

Nu putu să vorbească mai mult. Era parcă hipnotizată de prezenţa acestei femei, fascinată de buclele părului său blond platinat şi de pielea bine întinsă. Diferitele saloane de frumuseţe pe care le frecventa Diane făcuseră treabă bună. Părea de-abia în vârstă de treizeci de ani, în timp ce avea în realitate aproape patruzeci şi cinci.

Aviva se simţea ca o tânără prinţesă învinsă de magia nefastă a unei zâne rele. Diane purta un pulover larg din caşmir alb, care o acoperea de la umeri până la şolduri, peste pantalonii mulaţi. Această ţinută o costase probabil o avere. Brusc, Aviva ciuli urechile.

Trebuia cu orice preţ să intervină în conversaţie şi să-l întrerupă pe Jeremy, dar nu avu putere.

— Desigur, vom fi încântaţi să venim.

Tocmai acceptase o invitaţie, fără să-i ceară părerea.

— Formidabil, dragule. Dar să nu trageţi chiulul, luni seară. Ştiu multă lume care moare de dorinţa de a te revedea, spuse încet Diane, mângâind cu unghiile lungi bărbia lui Jeremy.

Un val de mânie o cuprinse pe Aviva. Jeremy ar fi trebuitr să îndepărteze mâna acelei femei. Cum avea tupeul să-i accepte avansurile? Cum îndrăznea să-i accepte invitaţia, ştiind cât de mult o detesta Aviva?

— Ne bucurăm cu anticipaţie să te revedem, dragă Aviva. Vei avea ocazia să întâlneşti multe din vechile tale cunoştinţe. Dar mă aşteaptă Georges. Trebuie să vă las, dragii mei. Pe luni seara.

În acea clipă, Aviva îl observă pe bărbatul care aştepta răbdător la uşa restaurantului. Chipul îi era cunoscut, dar nu reuşea să-şi amintească numele. Nu mai

căută mult timp şi, furioasă, se întoarse spre Jeremy.

— Cum îţi par aceste prăjiturele delicioase? o întrebă acesta, cu un aer nevinovat, reluând discuţia ca şi când nu fuseseră vreodată întrerupţi.

Dar Aviva nu avea nicio intenţie să abandoneze.

— Cum ai putut? exclamă.

Dacă n-ar fi fost într-un loc public, cu siguranţă s-ar fi aruncat asupra lui şi i-ar fi zgâriat faţa. Nu numai pentru că acceptase acea invitaţie, ci mai ales pentru maniera în care se purtase cu Diane în prezenţa sa. Ar fi vrut să-l facă să sufere la fel de mult cum suferea ea.

— Cum am putut ce?

Expresia îi era serioasă şi părea sincer mirat.

— Să accepţi invitaţia aceea! Ştii cât de rău mă simt în prezenţa acelei femei! Ştii cât rău a făcut căsniciei mele! Cum ai putut…

Nu putu să-şi termine fraza. Furioasă la culme, se ridică şi alergă spre uşă. Ajunsă în stradă, nu avu timp să-şi revină în fire, deoarece Jeremy se repezea deja asupra ei.

Fără ca Aviva să poată reacţiona, îi înconjură umerii şi o trase rapid în antreul unui imobil vecin.

Aviva încercă să se elibereze, dar cu cât se mişca mai mult, cu atât Jeremy o strângea mai puternic. Brusc, se simţi prea obosită pentru a mai lupta.

— Aviva, priveşte-mă.

— Nu. Lasă-mă să plec. Am nevoie să rămân o clipă singură.

— Nu te voi lăsa. În felul acesta au început toate problemele tale. Ai fugit din Los Angeles pentru că nu a fost nimeni aici pentru a-ţi spune să rămâi şi să înfrunţi viaţa. Nimeni pentru a te împiedica să te retragi în singurătate. Dar, pe viitor, voi fi eu aici şi te voi săruta. Cu atât mai rău dacă mă deteşti.

O sărută pe frunte şi buzele i se pierdură în părul mătăsos. Deodată, zgomotele străzii ajunseră la ei. Aviva auzea râsete şi frânturi de conversaţii. O obseda doar o idee: să se îndepărteze de acest oraş cât mai repede posibil.

— Nu te detest. Dar nu înţeleg de ce încerci să mă forţezi să rămân aici.

— Vreau să dai tot ce-i mai bun în tine. Vreau să te arăţi în ochii tuturor la fel de puternică şi de curajoasă pe cât eşti în realitate. De ce să fugi mereu de fantome? Atâta timp cât sunt lângă tine, nu-ţi pot face niciun rău.

Aviva se simţi învinsă de logica sa. Ca întotdeauna, avea dreptate. Oamenii aceia n-o puteau face să sufere mai mult, doar dacă…

— Jeremy, mi-e teamă să nu devii una din acele fantome. Mi-e teamă să nu te atragă la ele.

— Ai încredere în mine şi îţi voi dovedi că vom putea trăi toţi în bună înţelegere. Vei putea să-i accepţi aşa cum sunt fără ca pentru asta să le semeni. Ştii că o apreciez pe Diane. Îi apreciez compania, ca pe cea a multor persoane pe care le vom vedea la ea, luni seara. Asta nu înseamnă că sunt centrul universului meu. Aviva, este important pentru mine, spune că vei încerca să înţelegi şi că ne vei da o şansă amândurora mergând la acea serată.

Tânăra femeie îl privi cu atenţie şi înţelese că nu dorea să se lupte cu acest bărbat. Îl iubea prea mult pentru a-l dezamăgi. Va încerca această experienţă chiar dacă, în adâncul inimii sale, o ştia dinainte sortită eşecului. Va face tot posibilul pentru a fi amabilă şi fermecătoare, dar dacă nu va merge, în acest caz… În acest caz va avea de ales între Jeremy şi „Adăpostul balenei”. Oare Jeremy va fi destul de tare pentru a rezista numeroaselor tentaţii care îi aşteptau?

— De acord, Jeremy, voi încerca. Dar nu ştii de ce

sunt ei în stare.

— Ştiu. Uiţi că-i cunosc la fel de bine ca tine, dacă nu mai bine. Dar nu vor putea face nimic împotriva noastră.

— Sper, Jeremy.

Se rezemă de pieptul său. Rămaseră astfel mult timp, fiecare pierdut în gândurile sale.

Apoi, Jeremy o duse pe Aviva până la maşină, discutând vesel de-a lungul drumului, pentru a-i alunga din minte acea întâlnire nepotrivită. Aviva îl urmă fără să se opună. Mângâierile şi glumele lui Jeremy reuşiră foarte uşor să îndepărteze spectrul Dianei. Măcar era hotărâtă să încheie această zi la fel de fericit cum o începuse! Se convinse că acel incident nu avusese loc niciodată.

Soarele cobora la orizont când Jeremy îşi parcă maşina de-a lungul plajei din Veneţia. Se plimbară mână în mână pe nisipul moale şi umed. Ridicându-şi partea de jos a pantalonilor, se apropiară de valuri şi lăsară spuma să se prelingă pe picioarele goale, contemplând soarele, devenit o enormă sferă de foc portocalie, dispărând treptat dincolo de valuri.

— Aviva?

— Da?

— Vrei să fii soţia mea?

Surprinsă, aceasta înălţă capul şi cercetă profilul lui Jeremy. Dacă şi-ar fi formulat cererea mai devreme, înainte ca Diane să apară în viaţa lor, ar fi fost extrem de bucuroasă. Dar acum, neliniştea îi chinuia sufletul şi vechea sa rană tocmai se redeschisese.

— Unde vom locui? Va trebui să iau o decizie referitoare la pensiune şi nu sunt sigură că vreau să mă despart cu adevărat de ea. Apoi, se pune problema şcolii pentru Jenny şi…

Vorbea sacadat. Voia să evite să discute despre acea femeie, dar nu reuşi.

— Şi nu sunt sigură că vreau să trăiesc aici şi să întâlnesc oameni ca Diane şi…

Nu putu continua. Buzele lui Jeremy puseră stăpânire cu pasiune pe ale sale. Sub sărutările înflăcărate, se prinse de gâtul său într-un gest disperat, cum se agaţă un naufragiat de pluta sa, în mijlocul furtunii.

— Aviva, dacă nu exista nici pensiunea, nici Jenny, nici Diane, ai accepta să te căsătoreşti cu mine? Te rog, răspunde la această întrebare.

Îi căuta ochii cu încăpăţânare. Orice s-ar întâmpla, Jeremy va depăşi toate dificultăţile, va rezolva toate problemele. Privirea strălucitoare reflecta această încredere absolută în steaua sa norocoasă şi, brusc, simţi dorinţa puternică să împărtăşească această siguranţă.

— Da, dragostea mea, m-aş căsători cu tine chiar în seara aceasta şi n-aş înceta să te iubesc niciodată.

Jeremy îi cunoştea probabil puritatea dragostei. Doar prezenţa sa era suficientă să o mulţumească; din păcate, prea multe obstacole le stingherea iubirea şi o făcea fragilă.

Dar, în această clipă, erau singuri pe lume, iar Aviva voia să-şi uite temerile.

Jeremy o luă de mână, se întoarseră încet la maşină şi rulară până la oaza de pace care era casa lui.

Capitolul 9

Jeremy era un magician. Sosi duminica şi toată ziua trecu fără ca gândul la serata Dianei să vină să o chinuiască. Fură atât de ocupaţi să viziteze curiozităţile oraşului, să facă dragoste, să gătească, să vorbească, încât nu avu nicio clipă liberă pentru a se gândi. Jeremy o învelise într-o carapace atât de liniştitoare, atât de plăcută, încât era sigură că nimic n-o putea răni. Era ca şi când nu părăsise niciodată „Adăpostul balenei”. Cu singura deosebire că, aici, în căsuţa lui Jeremy, erau liberi să se

iubească fără permanentele întreruperi ale lui Jenny şi fără curiozitatea lui Gladys.

Totuşi, în mijlocul nopţii, în timp ce Jeremy dormea liniştit alături, gândurile îi reveniră la Diane.

Oare cine va fi prezent la recepţie? Bărbaţii pe care îi cunoscuse Sam şi ale căror avansuri le respinsese deseori, femeile care se învârtiseră graţios în jurul soţului său? Oricum, numai prezenţa Dianei era suficientă s-o tulbure, deoarece fusese ultima amantă a lui Sam şi pentru Aviva, simboliza tot ce ura în acest oraş.

Cu atenţie să nu-l trezească pe Jeremy, lăsă degetele să-i alerge de-a lungul feţei sale, emoţionată de pielea catifelată şi de părul ciufulit, moale ca mătasea. Îi creştea inima şi lacrimi calde îi curgeau de-a lungul obrajilor. Lacrimi de iubire, lacrimi de frustrare… Îşi promise să facă tot ce putea pentru a-i plăcea acestui bărbat.

În cele din urmă, se cuibări lângă spatele său rugându-se să adoarmă. Ceea ce făcu încet, dar atât de profund încât nu-l auzi pe Jeremy trezindu-se, nu îşi dădu seama de sărutul lui uşor pe obraz şi nu-i observă absenţa.

Pe la ora zece, sună soneria telefonului şi o trezi brusc din vise. Scoase un bombănit şi-şi acoperi capul cu perna. Dar soneria insistă, aşa că, în disperare de cauză se îndreptă şi luă receptorul, pe jumătate conştientă, fără să se gândească deloc că nu era la ea acasă şi nu trebuia să răspundă.

— Să nu-mi spui că încă dormeai? exclamă Jeremy de la celălalt capăt al firului.

Complet trezită, Aviva se aşeză pe pat.

— Jeremy, oh, iartă-mă. Este foarte incorect din partea mea că am răspuns, începu, stânjenită că acţionase fără să se gândească.

— Nu fi proastă. Dacă nu voiam să răspunzi, n-aş fi sunat.

Era evident şi Aviva se relaxă.

— Desigur! Nu m-am gândit la asta! La ce oră ai plecat?

— Pe la ora opt. Te-am sărutat şi în loc de răspuns, n-am avut dreptul nici măcar la un zâmbet. Nostim început pentru un viitor tânăr căsătorit! Nu este prea încurajator!

— Ah, dar dacă eram căsătoriţi, nu te-aş mai fi lăsat vreodată să te duci la serviciu!

Ideea de a trăi cu Jeremy devenea tot mai plauzibilă, cu fiecare nou minut petrecut împreună. Jeremy nu minţise afrânându-i într-o zi că era mereu acelaşi bărbat, indiferent de locul în care se afla.

— Iubito, voiam doar să-ţi spun că diseară voi sosi mai târziu decât era prevăzut. Sper să nu te supere prea tare că nu vom avea timp să cinăm înainte de a ieşi.

Brusc, amintirea temerilor de peste noapte o copleşi din nou. Oh, de ce oare nu putuse aştepta ultimul minut pentru a-i aminti acea recepţie?

— Aviva, nu te mai aud. Ce se întâmplă?

— Absolut nimic. Cred că dorm încă, minţi aceasta. Nicio problemă. Nu mă deranjează deloc să cinăm mai târziu. De altfel, Diane va pregăti cu siguranţă un festin.

— Da. Nu pot să mai vorbesc mult timp, deoarece trebuie să mă duc repede la o întâlnire foarte importantă. Voi veni să te iau pe la ora şapte.

— Perfect… Voi fi gata.

Oare Jeremy va închide fără măcar un cuvânt tandru? Ce puţin îl cunoştea!

— Aviva?

— Da?

— Te iubesc.

Ezită.

— Şi sunt mândru că te voi avea alături, diseară.

— Mulţumesc, Jeremy. Şi eu te iubesc. Pe diseară.

Imediat, se grăbi să coboare din pat şi se strădui să nu se gândească la ce o aştepta. Rămase lungi minute sub duş, apoi făcu curăţenie în toată casa. Simţea o imensă plăcere să se ocupe de casa lui Jeremy. Dacă acesta ar fi aşteptat, ca mulţi bărbaţi, să se ocupe de interiorul său, n-ar fi făcut nimic. Dar, pentru că o trata ca pe o regină, era cel mai mic lucru pe care-l putea face pentru el.

Totuşi, orele treceau încet. Încercă să citească o carte, dar mintea refuza să se concentreze. În cele din urmă, îşi aminti că Jeremy îi propusese să folosească a doua maşină a sa, dacă dorea să iasă şi să se plimbe în oraş.

Luând cheile aşezate special pentru ea pe masa mică din hol, se îndreptă spre garaj.

Nu mică îi fu surpriza văzând un superb Jaguar roşu, de un model foarte vechi, în spatele uşii grele. Incontestabil, Jeremy avea o slăbiciune pentru maşinile originale. Aceasta era impecabilă, fără niciun fir de praf pe caroserie, încât Aviva ezită s-o folosească. Dacă i s-ar întâmpla o cât de mică ciocnire, ar muri de ruşine.

Făcându-şi curaj, se instală în scaunul scund şi rămase o clipă să mângâie volanul din piele şi să admire superbul tablou de bord din lemn de mahon. Nu simţise niciodată o asemenea plăcere aşezându-se în Mercedesul care le aparţinuse lui Sam şi ei, deoarece în acea vreme credea că Sam dădea mai multă importanţă frumuseţii maşinii decât ei însăşi.

În cele din urmă, răsuci cheia de contact şi ieşi din garaj cu mii de precauţii. Foarte repede, avu senzaţia ameţitoare că face corp comun cu acea maşină. Se simţea liberă, frumoasă şi de neînvins. Hotărât lucru, Jeremy îi rezerva numai surprize minunate. Şi diseară, va trece peste orice.

Oprită la un stop, pierdută în gânduri, nu recunoscu

imediat locul în care se afla. Rulase la întâmplare, fără să fie realmente atentă unde era. Dar toate planurile de viitor se destrămară. Ceva tocmai o speriase, dar nu reuşea să-şi dea seama despre ce era vorba.

Totuşi, locul îi era familiar. În sfârşit, înţelese şi o cuprinse o groază profundă: se afla în faţa cimitirului unde fusese înmormântat Sam.

Ca în transă, se prinse de volan, trecu de intrarea cimitirului şi rulă încet pe aleea principală, cu ochii aţintiţi asupra numeroaselor morminte. Îl recunoscu, în sfârşit, pe cel al soţului său.

Coborî din maşină şi picioarele o conduseră cu greu până la locul în care se odihnea Sam. Unele amintiri i se îmbulzeau în minte, imagini din trecut îi reveniră brusc în memorie. Ochii îi rămâneau îngrozitor de uscaţi. Nicio lacrimă nu-i scăpă, nici mânie, nici tristeţe. După toţi aceşti ani, înţelegea, în sfârşit, de ce îl iubise pe acel bărbat şi motivele eşecului căsniciei lor.

În picioare, lângă mormântul foarte simplu, ştiu cu certitudine că nu se va mai lăsa niciodată antrenată să ducă o viaţă care nu i se potrivea. Nu va mai accepta niciodată compromisuri cu ideile şi gusturile sale. Lungile luni petrecute restaurând „Adăpostul balenei” şi reuşita afacerii sale îi dăduseră curajul de a privi lumea exterioară fără teamă.

— Pe viitor, totul va fi bine, Sam, murmură tânăra femeie. Pot să plec de aici cu capul sus. Ţi-ar fi plăcut Jeremy. Din mai multe puncte de vedere, îţi seamănă. Dar dacă voi observa că îţi seamănă întru totul, îl voi părăsi. Nu mai am nevoie să fiu ţinută de mână.

Rămase un minut nemişcată, apoi plecă fără să se întoarcă.

Aviva îşi alese cu mare grijă ţinuta. Dar, auzind cheia lui Jeremy învârtindu-se în broască, îşi pierdu cumpătul.

„Ajunge!” îşi ordonă.

— Eşti superbă, draga mea!

Aceste prime cuvinte o făcură să tresară de bucurie şi alergă în braţele lui Jeremy. Acesta o luă de mână şi o îndepărtă pentru a o privi mai bine. Rochia de mătase de un albastru dulce ca levănţica i se mula plăcut pe corp şi pantofii asortaţi, cu tocuri foarte înalte, îi puneau în valoare picioarele cu contur perfect.

— În seara asta, vor înnebuni toţi de gelozie.

— Nu ăsta este scopul meu, Jeremy. Doresc doar să petrecem o seară foarte plăcută şi să ne întoarcem aici la fel de îndrăgostiţi unul de altul ca în această clipă.

— Nu cer mai mult. Acum, să plecăm.

Deşi o cunoştea pe Diane de mulţi ani, Aviva nu avea nicio idee de locul în care locuia. Evident, casa trebuia să-i semene şi să fie spectaculoasă. Astfel, când Jeremy opri maşina în faţa unui foarte frumos conac georgian, tânăra femeie nu putea fi mirată. Inspiră profund şi acceptând braţul lui Jeremy, ieşi din vehicul cu capul sus.

— Jeremy, dragule!

Diane nu le lăsă nici măcar timp să treacă pragul casei. Se năpusti asupra lor ca un păianjen asupra prăzii.

— Credeam că nu veţi mai sosi niciodată.

— Diane, este de-abia ora şapte şi treizeci şi serata a început probabil la ora şapte!

Jeremy izbucni în râs şi o atrase pe Aviva mai aproape de el.

— Ah, văd că ai adus-o pe Aviva. Îţi place sejurul? o întrebă Diane, cu buzele strânse într-un zâmbet uşor.

Dar înainte ca Aviva să fi putut răspunde, se sprijini de braţul stâng al lui Jeremy şi îl conduse în salon, Jeremy trăgând-o pe Aviva după el.

Inima tinerei femei se opri, recunoscând mai mult de jumătate din oamenii din încăpere: tinere actriţe de

cinema, directori comerciali, publicişti. Diane îi duse pe amândoi în mijlocul încăperii şi Jeremy salută cu căldură cea mai mare parte a persoanelor, în timp ce Aviva, puţin intimidată, zâmbea slab împrejur.

Cei mai mulţi o recunoscuseră şi unii îi prezentară regretele lor pentru moartea lui Sam. Aviva se înfurie în faţa unei asemenea ipocrizii. „Când a murit Sam, voia să strige, oare unde eraţi?” Dar în faţa privirii pline de încurajare a lui Jeremy, îşi stăpâni sentimentele şi răspunse cu toată graţia posibilă.

Prima oră trecu fără probleme. Aviva era aproape încântată de serată. Mâncarea şi băutura erau excelente, iar Jeremy un înger care veghease asupra sa până când se acomodase şi se destinsese puţin. Dar acum, era aproape o jumătate de oră de când se îndepărtase şi se afla singură într-un colţ, cu paharul gol în mână.

Observa cu atenţie oamenii care o înconjurau. Nimic nu se schimbase.

— Aviva!

Îl văzu pe Stan Channing venind în direcţia sa. Acest fost „bun prieten” al lui Sam nu-şi dăduse nici măcar osteneala să-i trimită un bilet de condoleanţe la moartea sa.

— Bună seara, Stan!

— Este o plăcere să văd o faţă nouă la una din recepţiile Dianei. Eşti superbă.

— Nu sunt chiar ce se poate numi o faţă nouă.

— Într-adevăr, dar când erai căsătorită cu Sam, am avut rareori ocazia să te întâlnim.

Îi prinse cotul în mână şi o atrase pe tânăra femeie mai aproape de el.

— Sunt foarte, foarte fericit să te revăd. Am dorit întotdeauna să te cunosc mai bine. Ştii oare cum obişnuianm să te numim?

Aviva scutură din cap în semn de neştiinţă şi se îndepărtă puţin.

— Regina gheţurilor… Îmi pare rău, sper că ne vei ierta pentru această poreclă.

Mâna îi alunecă de-a lungul umerilor săi. Aviva i-o prinse şi i-o îndepărtă brusc.

— Stan, puţin îmi pasă de tot ce aţi putut vorbi în spatele meu

— Mereu aceeaşi, Aviva. Incapabilă să aprecieze o glumă. Ar trebui să iei exemplul de la noul tău prieten. Jeremy este întotdeauna fermecător şi o companie agreabilă. Ai tot interesul să faci nişte eforturi dacă vrei să rămâi cu el.

Cu aceste cuvinte, Stan plecă.

Cu ce drept îi vorbise acest bărbat astfel? Bănuise mereu că oamenii o vorbeau de rău, dar nu şi-ar fi imaginat niciodată că unul dintre ei va avea îndrăzneala să fie atât de direct. Oare unde era Jeremy? Trebuia să plece de aici.

În sfârşit, îl găsi. O tânără femeie blondă era agăţată de braţul său şi el ţinea într-un echilibru instabil cele două cupe de şampanie în cealaltă mână. Îi vorbea tinerei femei şi îi zâmbea cu cel mai fermecător aer, dar Aviva notă că nu părea foarte în largul său.

— Jeremy, te pot ajuta?

— Mulţumesc, iubito. Iată, pentru tine.

Îi întinse o cupă şi se întoarse spre însoţitoarea sa.

— Aviva, ţi-o prezint pe Kitty. Kitty, Aviva.

Aviva salută politicos şi se apropie de Jeremy.

— Jeremy, cred că este timpul să plecăm.

— Dar este de-abia ora nouă şi treizeci, draga mea. De-abia am venit!

Îi zâmbi cu amabilitate, o sărută pe obraz şi îşi reluă conversaţia cu tânăra femeie numită Kitty.

Aviva rămase stupefiată. Aşadar, Jeremy nu dorea să plece. Oare nu-şi dăduse seama de ce se întâmpla în jurul său şi de genul de întorsătură pe care o lua această serată? În mai puţin de o oră, toate perechile se vor amesteca, fiecare soţie fiind în braţele unui alt bărbat şi fiecare soţ şoptind cuvinte tandre unei alte femei. Simplă introducere în materie, în vederea unui joc mai serios…

— Jeremy, chiar doresc să ne întoarcem acasă.

Va deschide în sfârşit ochii şi o va duce în afara acestei case?

— Aviva, prefer să rămânem.

Din expresia privirii sale, tânăra femeie înţelese că nu va ceda. Jeremy se scuză faţă de interlocutoarea sa şi o conduse pe Aviva într-un colţ liniştit al încăperii.

— Ce s-a întâmplat? N-ai fost oare de acord să faci nişte eforturi şi să petreci o seară plăcută?

Nu era mânios dar, evident, nu-i aprecia prea mult insistenţa.

— Stan Channing tocmai mi-a făcut avansuri. L-am respins şi a fost foarte grosolan.

— Stan face mereu pe deşteptul, cu toată lumea. Trebuie să înveţi să fii mai puţin susceptibilă. Încearcă să găseşti pe cineva cu care să-ţi facă plăcere să discuţi. Aviva, trebuie să încerci. Gândeşte-te la promisiunea ta. Vreau să stau de vorbă cu câteva persoane despre unele planuri comune. Apoi, vom pleca. De acord?

— De acord, răspunse Aviva cu un aer posomorât.

— Dacă vrei, vino cu mine.

Îi oferi braţul, dar tânăra femeie îl refuză.

— Iubito, ţin să te distrezi.

— Ştiu, dar nu reuşesc.

— Îmi pare rău, dar trebuie să insist. Dacă ne vom căsători, va trebui să te obişnuieşti cu acest gen de serate, sau măcar cu una din când în când. Nu vreau să te forţez,

dar meseria mea necesită întâlnirea cu multă lume şi te vreau lângă mine. Te iubesc, Aviva. Să nu uiţi.

O sărută cu tandreţe, o strânse lângă el şi se îndepărtă după ce-i aruncă o ultimă privire de încurajare.

Aviva rămase nemişcată câteva minute. N-avea intenţia să devină o povară pentru Jeremy, nu dorea deloc să rămână în umbra sa ca o copilă speriată şi nu voia ca Jeremy să se simtă obligat s-o apere. La urma urmei, era suficient de mare pentru a se descurca singură.

Se îndreptă spre scară şi se aşeză pe o treaptă, bând încet din şampanie. Îl zări pe Jeremy, în picioare lângă uşa salonului, vorbind cu un grup de invitaţi. Îi plăcea să trăiască în societate. Era diferit de celelalte persoane din încăpere. Chipul îi strălucea de sănătate, bea puţin şi nu fuma. Era perfect. Singura sa slăbiciune era că avea nevoie de lumea din jur. Nu îl putea condamna pentru asta. Îl iubea, dar în acelaşi timp ştia că-i va fi imposibil să trăiască alături de el în asemenea context.

Adevărata sa casă era la Carmel. Nu voia ca cinele să-i mai fie vreodată întrerupte de Diane Chesterfield, nu va mai accepta să meargă la serate identice cu aceasta, fie şi o dată pe an, sau mai rău, să primească la ea asemenea persoane. Din clipa în care ar vinde pensiunea şi ar aduce-o pe Jenny în acest oraş, resentimentele faţă de Jeremy ar creşte neîncetat, la fiecare întâlnire cu aceşti oameni.

Se ridică brusc şi se apropie de Jeremy cu pas hotărât. Asemenea unui animal închis în cuşcă, speriat să-şi găsească libertatea, găsi ocazia să se aplece la urechea lui Jeremy.

— Jeremy, eu plec acum.

Acesta se întoarse brusc, o privi atent, apoi, fără s-o salute măcar pe Diane, o luă pe Aviva de braţ şi fără să spună nimic, o conduse până la maşină. Părea mai mult resemnat decât furios.

Întinşi pe pat, unul lângă celălalt, evitară să se atingă. Pentru prima dată de când se cunoşteau, nu reuşeau să comunice. Aviva se întreba dacă Jeremy îi înţelegea atitudinea din acea seară şi dacă îi va putea ierta ceea ce considera probabil o comportare complet copilărească.

Dar de ce n-ar înţelege? Ştia ce se întâmplase între Sam şi Diane. Ştia cât de mult îi detesta Aviva pe acei oameni. Nu putea recunoaşte cel puţin că, mai mult de o oră, se comportase bine? Dar era ca şi când i-ai cere unui suporter de fotbal să rămână aşezat cuminte la o operă.

Jeremy apreciase acea recepţie. Îi tratase pe Diane şi pe invitaţii săi cu foarte mare interes, în timp ce Aviva îi găsea pe toţi neînsemnaţi şi superficiali. O sfătuise să-i accepte aşa cum erau, iar ea credea că era consum inutil de energie.

— Aviva?

Jeremy îi atinse braţul. Se înfioră la contactul degetelor pe pielea sa, se încordă şi refuză să răspundă.

Ţinea ochii aţintiţi în tavan. Cu ce drept îi cerea să renunţe la cei pe care Jeremy îi considera prieteni? îi ceruse acelaşi lucru şi lui Sam, şi ce câştigase în schimb? Să fie şi mai singură, şi mai tristă. Totuşi, nu va începe iar să facă aceleaşi greşeli cu Jeremy. Singura sa şansă era să se întoarcă acasă. Doar dacă… Doar dacă…

— Jeremy? Unde vom trăi după căsătorie?

Răspunsul lui Jeremy va rezolva oare toate problemele?

— Sincer, nu ştiu. După părerea mea, ar trebui să discutăm serios această chestiune şi să încercăm să găsim o soluţie împreună.

Aviva aprobă.

— Bănuiesc la ce te gândeşti. De fapt, cred că ai ales deja, adăugă Jeremy.

Tânăra femeie ar fi trebuit să-i spună adevărul, dar îi lipsea curajul.

— Nu, iubitule. Nu încă. În seara asta, trebuie doar să mă gândesc.

În ciuda profundei dorinţe de a se căsători cu Jeremy, fiecare mângâiere, fiecare sărut, o îndepărta tot mai mult de el. Instinctul de conservare era foarte puternic. Făcură dragoste, şi apoi Aviva rămase ore lungi cu ochii deschişi în întuneric: hotărârea sa era luată.

Când Jeremy se trezi, a doua zi dimineaţă, se prefăcu că doarme. Cu pleoapele pe jumătate închise, urmărea fiecare mişcare a sa, fiecare gest, ca pentru a le imprima definitiv în memorie. Nu regreta că venise la Los Angeles.

Zilele şi nopţile petrecute cu Jeremy fuseseră minunate. Închisă cu el în această căsuţă, cunoscuse o fericire inegalabilă, neîncercată niciodată mai înainte. Dar de la moartea lui Sam, se maturizase. De acum, ştia care îi era calea. Din nefericire, trebuia să renunţe la fiinţa care îi era cea mai dragă, după Jenny.

Îndată ce uşa de la intrare se închise după Jeremy, se dădu jos din pat, făcu un duş rapid, mângâind obrazul pe care Jeremy tocmai îl sărutase. În acea clipă, el nu ştia că era vorba de ultimul sărut.

Aviva îşi făcu bagajele, sperând fără să creadă cu adevărat, că Jeremy va suna şi va găsi o soluţie dilemei sale. Dar telefonul rămânea îngrozitor de tăcut. Cu siguranţă, se hotărâse s-o lase să se gândească în linişte.

Pe la ora unsprezece, Aviva îşi rezervă un loc la următorul zbor în direcţia Monterey. Cum îi rămăseseră mai multe minute înainte de a merge la aeroport, căută o foaie de hârtie în sertarul biroului lui Jeremy şi se aşeză într-un fotoliu în salon.

Începu să redacteze scrisoarea, explicând cum putea mai bine plecarea sa. Răceala cuvintelor scrise interpreta

cu greu tumultul sentimentelor. Se oprea în fiecare clipă, respira profund, încercând să-şi stăpânească tremurul mâinilor. Lacrimi de disperare îi curgeau pe obraji.

Brusc, răsună soneria telefonului şi o făcu să tresară. Apropie instinctiv mâna de aparat, dar se abţinu să răspundă.

Dacă era Jeremy, doar un cuvânt din partea lui şi n-ar mai fi avut puterea să-l părăsească. Şi dacă renunţa la decizia sa, mai devreme sau mai târziu va regreta. Dacă era Diane, sau vreunul dintre invitaţii săi din ajun, atunci nu voia cu niciun preţ să le audă vocea.

Îşi încrucişă cu hotărâre mâinile pe genunchi. Telefonul nu înceta să sune. Subit sigură că la celălalt capăt al firului era Jeremy, fu gata să cedeze. Chiar în clipa în care se ducea să răspundă, soneria se opri. Se lăsă pe spătarul fotoliului, pradă unei dureri nemăsurate.

Ca în transă, se ridică şi îşi adună lucrurile. Se duse să lase scrisoarea pe noptieră, lângă pat, şi aruncă o ultimă privire tristă acelei camere plină de atâtea amintiri minunate.

Apoi ieşi şi închise uşa în urma ei, închizând acolo o parte din viaţa sa.

Capitolul 10

— Mulţumesc, domnule!

Aviva plăti cursa şi, înconjurată de bagaje, privi nemişcată taxiul îndepărtându-se. Întorcându-se spre pensiune, îşi simţi inima tresărind în piept. Se întorsese în sfârşit la ea acasă! Luând valizele, sui cele câteva trepte ale scării de la intrare şi ezită înainte de a deschide uşa.

O întâmpină o linişte profundă. Nimeni nu se grăbi s-o întâmpine, niciun client n-o salută şi nimic nu se schimbase. Ascultă trosnetul buştenilor în şemineul din salon şi se destinse puţin.

Hotărî să urce mai întâi în camera sa pentru a-şi

reîmprospătă faţa şi a-şi reface machiajul înainte de a le înfrunta pe Gladys şi pe Jenny. Dar nu mai avu timp.

— Ia te uită, ia te uită, s-ar spune că un client încearcă să se strecoare într-una din camere fără să-şi înscrie numele în registru…

Recunoscând vocea lui Gladys, Aviva se întoarse spre bătrâna doamnă, cu un zâmbet slab pe buze. În acea clipă, Jenny i se aruncă în braţe.

— Mamă! De ce n-ai telefonat?

Fetiţa îşi sărută mama cu înflăcărare şi Aviva strânse cu putere trupul mic la piept.

— Te-ai întors mai curând decât era prevăzut, comentă Gladys cu un aer de reproş.

Aviva nu se lăsă intimidată.

— Nu este niciodată prea curând să te întorci acasă. Cred că dorul de casă este cea mai bună scuză din lume pentru a le face o surpriză celor pe care-i iubeşti, nu-i aşa?

Se aplecă asupra mutrişoarei delicate a lui Jenny

— Ai dreptate, mamă. L-ai adus pe Jeremy cu tine?

Avivei îi era destul de greu să se gândească la acest bărbat fără ca Jenny să-l amintească.

— Nu… N-a putut veni, avea foarte mult de lucru… Dar am petrecut un sejur plăcut împreună.

— Asta este tot? o întrerupse Gladys.

— Da, asta este tot. Am petrecut un sejur plăcut împreună şi sunt fericită că m-am întors, repetă tăios Aviva.

— Ai un mod ciudat de a te exprima, draga mea doamnă…

— Gradys! Ajunge!

— Cum vrei…

Bombănind, Gladys se îndepărtă spre bucătărie, mormăind că cina va fi gata curând.

— Ţi-am lipsit, scumpete?

— Oh da, mamă! Dar Gladys şi Tim s-au jucat foarte mult cu mine. Cireaşă te-a căutat peste tot.

— Adevărat?

— Vrei să-l vezi?

— Nu, nu imediat, iubito. Mai întâi vreau să-mi dau cu puţină apă pe faţă şi să-mi despachetez valizele. Apoi, voi merge să-l văd pe Cireaşă.

Doar faptul de a vorbi despre câine o ducea cu gândul la Jeremy. Îşi lăsase urma peste tot în această casă.

— Cum doreşti. Vrei să te ajut?

— Nu, prefer s-o fac singură. Te găsesc în curând în sufragerie.

Aviva avu doar timpul de a-şi aranja lucrurile înainte ca Gladys să anunţe că trebuia să treacă la masă.

În timpul mesei, trebui să răspundă numeroaselor întrebări ale bătrânei doamne şi ale lui Jenny. Era atentă să vorbească foarte puţin despre Jeremy, dar Jenny n-o lăsa în pace.

— Şi Jeremy? Locuieşte într-o casă la fel de frumoasă ca a noastră?

— Da, casa sa este foarte frumoasă. Doar că este mai mică şi nu la fel de frumoasă ca aceasta. După părerea mea, vei prefera pensiunea.

— Are un câine ca Cireaşă?

Întrebările păreau să nu se mai oprească, aşa că Aviva scoase din geantă cadoul pe care i-l adusese din Los Angeles.

— Nu, nu are câine. Priveşte, ţi-am cumpărat ceva.

Îi întinse pachetul lui Jenny, care-l luă cu nerăbdare; fetiţa scoase un strigăt de bucurie descoperind ursuleţul.

— Pot să-i telefonez lui Jeremy să-i mulţumesc? întrebă imediat.

— Nu. Jeremy va lipsi de acasă un timp. Lucrează la un proiect foarte important. Ne va telefona îndată ceva

termina.

În faţa privirii dezaprobatoare pe care i-o aruncă Gladys, îşi reproşă acea mică minciună.

— Acum, în pat, Jenny.

— De acord, mamă.

Fetiţa făcu înconjurul mesei pentru a o îmbrăţişa pe Gladys şi îşi sărută cu tandreţe mama pe obraji.

— Vin lângă tine într-un minut.

Îi dădu prieteneşte o palmă lui Jenny şi, îndată după plecarea fetiţei, îşi îndreptă toată atenţia asupra desertului.

— Nu vei suporta să trăieşti mult timp astfel, Aviva.

— Ce vrei să spui, Gladys?

— Sper că te-ai gândit bine înainte de a te despărţi de acest bărbat pe care-l iubeşti.

— Nu m-am despărţit. Pur şi simplu nu am reuşit să ne punem de acord asupra unor probleme, importante pentru mine. Începând de acum, propun să clasăm definitiv afacerea Jeremy Crowley. M-ai înţeles bine, Gladys?

Bătrâna doamnă dădu din cap, cu un gest care spunea mult despre ceea ce gândea. Neputând să-i mai suporte reflecţiile neiertătoare, Aviva împinse scaunul şi părăsi încăperea.

Faptul că se întorsese acasă, nu-i adusese alinarea pe care o sperase. Gladys nu-i uşura deloc lucrurile.

Zilele următoare trecură încet. Aviva porni cu înverşunare la diverse treburi de la „Adăpostul balenei”, luându-i oricui oportunitatea de a discuta despre Jeremy, sau despre călătoria ei la Los Angeles. Dar, în ciuda nenumăratelor ocupaţii febrile, în sinea sa simţea un imens gol.

Trecură patru zile lungi de la întoarcerea sa şi Jeremy nu dăduse nici cel mai mic semn de viaţă: niciun telefon, nicio scrisoare… Aviva nu prevăzuse această

tăcere. Nu s-ar fi putut gândi niciodată că va putea dispărea astfel, fără să reacţioneze, fără să facă cel mai mic efort pentru a o convinge să-şi schimbe părerea.

Brusc, în pensiune răsună soneria telefonului. Aviva ciuli urechea, într-o speranţă nebunească, şi în acelaşi timp speriată că ar putea fi vorba de Jeremy.

— Da, avem camere frumoase cu vedere spre mare, răspundea Sue unui eventual client. Putem s-o reţinem pentru săptămâna viitoare, începând de marţi… Fiţi aşa amabil şi binevoiţi să ne trimiteţi un cec de garanţie de cincizeci de dolari, pentru cameră. Preţurile noastre sunt…

Aviva nu ascultă mai mult. Încă o dată, speranţele sale se sfărâmaseră în mii de bucăţi. Urcă în cameră şi se apropie de fereastră, contemplând peisajul exterior. Ceaţa era deasă şi acoperea cu mantoul său gros şi alb toată regiunea. Doar nişte umbre ciudate se desprindeau pe alocuri. Simţea în inimă durerea atât de mult timp stăpânită şi nu avu puterea să-i reziste. Zilele minunate petrecute cu Jeremy la Los Angeles reveniră să-i frământe memoria şi nu le alungă. Brusc, auzi o bătaie scurtă în uşă. Dacă ar fi putut, n-ar fi răspuns, dar afacerile şi viaţa mergeau înainte…

— Intră.

— Aviva…

Gladys intră în încăpere şi închise cu zgomot uşa după ea. Aviva zâmbi, ca întotdeauna, în faţa aerelor autoritare şi hotărâte ale bătrânei doamne.

— Nu mai pot tolera asta un minut în plus!

— Despre ce vorbeşti, Gladys? Ţi-a adus cineva vreun prejudiciu?

— Într-un sens, da.

— În acest caz, ia loc şi povesteşte-mi totul.

— Tu eşti cea care îmi provoacă griji. Consider că este o adevărată nebunie să te încăpăţânezi să păstrezi

doar pentru tine ceea ce ai în minte. Fie dai peste cap totul în această casă, fie rămâi aşezată minute lungi, singură într-un colţ, cu ochii pierduţi în gol! Nimeni nu ştie cum să te abordeze. Nu ai nici măcar un minut să-l consacri prietenilor sau fetiţei tale. Îndrăzneşte să pretinzi contrariul!

— Nu, nu voi îndrăzni, totuşi…

— Nu încerca să faci pe încăpăţânata cu mine. Eşti obsedată zi şi noapte de amintirea lui Jeremy. Te-am lăsat liniştită până în această zi, dar acum, cred că este timpul să acţionezi: sau încetezi să te gândeşti la acest bărbat, sau încerci să aranjezi situaţia.

— De acord. Recunosc că n-am fost întru totul eu însămi în aceste ultime zile, dar de aici până la a spune că am un comportament nesăbuit şi că-mi neglijez fiica… Gladys, aş vrea să înţelegi că unele persoane au nevoie să fie lăsate în pace când suferă. La urma urmei, este ceea ce dumneata ai făcut ani întregi şi m-ar mira ca cineva să fi încercat să te dojenească aspru.

Un zâmbet uşor trist atenuă duritatea cuvintelor.

— Ascultă, Gladys, îţi apreciez bunele intenţii. Serios. Dar mai lasă-mi puţin timp. Îţi promit că, în câteva zile, lucrurile vor merge mai bine aici. Îţi promit de asemenea că mă voi ocupa mai mult de Jenny. Dar nu încerca să mă grăbeşti, n-ar folosi la nimic…

— Aviva, poate ai lăsat să treacă ultima ta şansă.

— O ştiu…

— În acest caz, eşti sigură că ai avut dreptate? N-ai putea găsi un compromis posibil pentru amândoi?

Aviva nu se mai supără de insistenţele lui Gladys. Înţelegea că bătrâna doamnă voia s-o împiedice să comită aceleaşi greşeli pe care le comisese ea însăşi.

— Nu, pentru mine singura soluţie era să mă întorc aici. Însuşi Jeremy îmi dă dreptate, pentru că de la

întoarcerea mea n-am primit nicio veste din partea sa. Suntem doi adulţi şi am înţeles amândoi că este de preferat să renunţăm.

— În acest caz, amândoi sunteţi nişte proşti!

— Gladys, sunt prea obosită pentru a discuta.

— De acord, de acord, dar să nu uiţi că bărbaţi că el nu se întâlnesc în fiecare zi. Şi gândeşte-te la viaţa care te aşteaptă când vei avea vârsta mea…

— Astea sunt doar vorbe, o întrerupse Aviva.

Bătrâna doamnă simţi că era mai bine să nu mai adauge nimic şi, scoţând un lung suspin de resemnare, cu spatele încovoiat, plecă.

Aviva nu întârzie în cameră. Ieşi puţin după Gladys şi rămase o clipă în capul scării, privind în jurul său.

Un val de mândrie o cuprinse în faţa rezultatului splendid al lungilor luni de muncă. Şi, în ciuda intensităţii aduse de Jeremy în viaţa sa, va reuşi, treptat să-şi depăşească tristeţea. Singurele lucruri care contau erau fiica sa şi pensiunea.

Seara trecu în mod plăcut. În timpul cinei, Aviva se amestecă în conversaţii şi aprecie că nimeni nu întârzie după masă. Jenny era în pat şi avea toată casa la dispoziţie. Numai familia Anderson ieşise să cineze în afară şi probabil nu va întârzia să se întoarcă.

Aviva se gândi la mândria simţită mai înainte. Oare care îi era preţul? Singurătatea… Se instală în cele din urmă în salon, luă o carte care zăcea pe masa mică şi o deschise.

Era o carte care aparţinea lui Jeremy, un volum subţire de poezie. Câte amintiri ascundea această carte mică!

Scrâşnetul pneurilor pe pietriş aproape îi scăpă atenţiei, atât era de pierdută în visare. Se îndreptă în mod reflex şi îndepărtă perdeaua de la fereastră. Întunericul o

împiedică să distingă maşina care tocmai parcase. Cu siguranţă, era vorba de familia Anderson. Măcar de s-ar duce direct în camera lor! În seara aceasta, nu avea nicio dorinţă să discute cu cineva. În acea clipă în care era pe cale să facă pace cu ea însăşi şi cu amintirea lui Jeremy…

Se ghemui în fotoliu şi aşteptă să se deschidă uşa. În acea clipă răsună soneria de la intrare. Ei drăcie, fără să-şi dea seama, închisese probabil uşa.

Dându-şi spre spate părul lung, se îndreptă spre uşă şi vru să descuie zăvorul. O clipă, inima i se opri în loc: zăvorul nu era pus. Întredeschise cu ezitare. Imediat, clipi din ochi. Ceaţa era pe cale să-i joace o farsă. Se dădu încet înapoi şi deschise larg.

— V-a rămas o cameră liberă, doamnă? Tocmai am făcut o călătorie foarte lungă…

Incapabilă de cea mai mică mişcare, Aviva îl privea pe bărbatul aflat în picioare în cadrul uşii, ca şi când era vorba despre o fantomă. Respiraţia i se oprise. Brusc, tot trupul îi dispăru în braţele puternice ale lui Jeremy Crowley. Nicio fantomă n-ar fi putut-o strânge cu atâta pasiune, şi închise ochii de fericire.

— Cum… Cum…

Încă sub şoc, nu reuşea să vorbească. Oare prin ce miracol se afla Jeremy aici?

— Datorită maşinii mele, desigur…

Cum mai putea să glumească într-o asemenea clipă? Se cuibări la pieptul lui, cu lacrimi de fericire în ochi.

— Credeai într-adevăr că te voi lăsa să pleci atât de uşor? Cum ai putut să-mi faci aşa ceva? Să fugi fără măcar să-mi acorzi suficientă încredere pentru a găsi o soluţie împreună! Ar trebui să-ţi sucesc adorabilul tău gât.

— Oh, Jeremy, nu vedeam nicio ieşire. Pierdusem orice speranţă!

Vedeam bine că nu puteai să trăieşti fără anumite

lucruri din jurul tău şi nu puteam suporta acele lucruri.

Revenită brusc la realitate, se întrebă dacă Jeremy venise s-o ia şi s-o ducă la Los Angeles cu el.

— Asta am înţeles şi eu.

Chipul lui Jeremy radia.

— Atenţie, nu mă aflu aici pentru a accepta să mă iau după capriciile tale, deşi bănuiesc că eşti destul de vicleană pentru a ajunge mereu la ţintă.

— În acest caz, de ce eşti aici? N-am să plec cu tine… Nu, dar sunt atât de fericită să te revăd!

— Iată ce voiam să aud. Am venit pentru că am să-ţi fac o propunere privind vieţile amândurora. Vino, urmează-mă.

Îi prinse mâinile în ale sale şi, fără voinţă, Aviva îl lăsă s-o ducă la baza scării. Se aşezară pe primele trepte şi Jeremy îşi apropie faţa de a sa.

— Aviva, să ştii bine că nu voi deveni sclavul tău. Am şi eu mândria mea. Totuşi, sunt şi un bărbat practic. Îmi este mai uşor să-mi continuu munca plecând de aici, decât să-ţi transport pensiunea la Los Angeles.

— Sunt de acord cu tine, aprobă Aviva, în timp ce se întreba unde voia să ajungă.

— Aşa că, îţi propun să ne căsătorim şi să locuiesc aici, la Carmel, cu Gladys, cu Jenny şi cu toate celelalte persoane pe care vei dori să le ai în jurul tău.

Inima Avivei tresări în piept.

— Dar nu vreau o femeie care să se eschiveze de la datoriile de soţie.

— Jeremy, ştii bine că n-am avut niciodată această intenţie.

— Ştiu, iubito, glumesc. Dar acolo unde sunt serios, este când îţi spun că trebuie să accepţi acea parte din viaţa mea pe care o deteşti.

Aviva se încruntă; ştia dinainte ce va urmă: va insista

să-şi petreacă o parte din viaţă la Los Angeles, cu toţi acei oameni pe care îi detesta. Şi dacă asta era situaţia, oare nu putea consimţi la un mic sacrificiu? Jeremy făcuse atâtea eforturi…

— Va trebui să continuăm să-i frecventăm pe acei oameni pe care i-ai văzut în acea seară. Îţi cer încă o dată să-i accepţi aşa cum sunt. Dacă promit să te duc la Los Angeles doar când va fi absolut necesar, dacă promit să te aduc de fiecare dată înapoi aici, bine sănătoasă, să te protejez întotdeauna şi să te iubesc mereu, vei accepta să devii soţia mea la Los

Angeles din când în când? Aviva, accepţi să te căsătoreşti cu mine şi accepţi condiţiile mele?

— Oh, Jeremy, Da, da, da…

Dintr-o săritură, i se aruncă în braţe şi-şi apăsă cu putere buzele pe ale sale. Mulţumea cerului pentru că-i acorda atâta fericire, atâta bucurie… Brusc, începu să tremure…

— Îmi place să constat că am un asemenea efect asupra ta. Dar, dragostea mea, cred că ceaţa şi umezeala sunt responsabile de tremurul tău.

— Te înşeli. Dar totuşi este mai bine să mă duc să închid uşa. Nu te mişca, mă întorc imediat.

Aviva alergă până la intrare. Întorcându-se, se opri să-l privească pe Jeremy. Cât de frumos era şi va fi şi mai frumos când părul îi va albi peste ani!

— La ce te gândeşti, Aviva?

— La viaţa minunată pe care o vom duce amândoi, tu şi cu mine…

— Şi Jenny…

— Şi Jenny.

— Oh, am uitat să-ţi spun că mai vreau încă o fetiţă. Propun să urcăm în camera ta, acum a noastră, ca să mă pot antrena, îi şopti Jeremy la ureche.

— Văd că te-ai gândit la toate.

— Într-adevăr, Aviva. Poţi să mă crezi.

Îi ţinu faţa în mâini şi o obligă să-şi adâncească privirea în a sa. În ochii de culoare închisă, Aviva putu citi profunzimea iubirii sale, forţa angajamentului şi cât de sincer era.

— Te cred, Jeremy…

— În acest caz, repede, să mergem să ne consacram micuţei surori a lui Jenny. O luă încet de mână şi urcară amândoi scara. Fiecare treaptă o îndepărta de trecut şi o conducea spre un viitor strălucitor.

Sfârşit

5